REBECCA MILLER

«O lectură plăcută de la început până la sfârșit, un roman care te absoarbe complet.» Sunday Telegraph

viețile secrete ale pippei lee

TREI

3

FICTION CONNECTION

REBECCA MILLER

De la o rebelă de provincie la o boemă de oraş, de la o tânără amantă la o soţie împlinită: destinul Pippei Lee a suferit diverse transformări de-a lungul anilor. Dar când îşi urmează soţul, un editor celebru şi fermecător, cu treizeci de ani mai în vârstă decât ea, într-o comunitate retrasă din partea de nord a New Yorkului, vieţile multiple ale Pippei nu se mai îmbină aşa cum credea ea că se întâmplă. Adevărul este că femeia blândă şi graţioasă din prezent a gustat în trecut din părţile sălbatice ale vieţii. La şaptesprezece ani, Pippa a trăit alături de o mamă dependentă de dexetrină, a simţit primii fiori ai sexualităţii cu o prietenă de şcoală, a avut o aventură cu un profesor, a fugit de acasă lăsând în urma ei un şir lung de inimi zdrobite – până când a reuşit să găsească dragostea şi liniştea în propria familie. Iar acum, lumea ei aparent stabilizată se află în pericol.

O carte puternică, alertă care se citeşte pe nerăsuflate. Un dozaj ideal de tensiune, sexualitate si adâncime psihologică.

Scenariul deja adaptat de Rebecca Miller după acest roman va sta la baza unui film ce urmează să fie lansat în august 2009, cu Robin Wright Penn, Julianne Moore şi Winnona Ryder în distribuţie.

ISBN 978-973-707-203-0
www.edituratrei.ro

Rebecca Miller este actriță, regizoare și scriitoare. Este deja câștigătoare a trei premii pentru filmul «Angela» și autoare a unui volum de proză scurtă, «Personal Velocity», după care a făcut și un film, pentru care a primit «Grand Jury Prize at Sundance.»

«Un stil inteligent, atragator... un roman care te va surprinde cu fiecare capitol și pe care-l citești cu sufletul la gură.» (Guardian)

«Cartea abundă în imagini puternice, care au darul de a rămâne mult timp pe retina cititorului.» (The Independent)

«Miller reușește aici o impresionanta analiză a trecerii timpului, a iubirii și devotamentului, rezultatul fiind un roman irezistibil.» (Psychologies Magazine)

3 FICTION CONNECTION
3 FICTION CONNECTION

Rebecca Miller

Viețile secrete ale Pippei Lee

Traducere din limba engleză și note de
Bogdan Perdivară

TREI

Editori:
SILVIU DRAGOMIR
VASILE DEM. ZAMFIRESCU

Director editorial:
MAGDALENA MĂRCULESCU

Coperta colecției:
FABER STUDIO (Silvia Olteanu și Dinu Dumbrăvician)
Imagine copertă:
© PHOTOLAND/CORBIS – Holger Winkler

Director producție:
CRISTIAN CLAUDIU COBAN

Dtp:
EUGENIA URSU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MILLER, REBECCA
Viețile secrete ale Pippei Lee / Rebecca Miller ; trad.: Bogdan Perdivară - București Editura Trei, 2008
ISBN 978-973-707-203-0

I. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111-31=135.1

Această carte a fost tradusă după Miller Rebecca, THE PRIVATE LIVES OF PIPPA LEE, Canongate Books Ltd, 2008

Copyright © Rebecca Miller, 2008

© Editura Trei, 2008

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: office@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-203-0

To D.
And for Barbara Browning

Partea întâi

Satul ridurilor

Pippei, trebuia să admită, îi plăcea casa. Era unul dintre acele corpuri de clădire mai noi, li se spusese. Spălător de vase, mașină de spălat, uscător, cuptor cu microunde, plită electrică, noi toate. Mocheta, nouă. Fosă septică. Acoperiș. Podeaua pivniței avea totuși o spărtură în ciment, și în unele locuri mortarul dintre plăcile de gresie ale băii prinsese o pojghiță închisă la culoare, de la ciuperci. Semne ale declinului, cugetă Pippa, ca într-o gură bătrână, cu dantură lucioasă lipită peste gingii. Se întreba câți oameni muriseră în casa asta. Marigold Village, reședințe pentru pensionari: o anticameră a raiului. Erau de toate aici: piscine, restaurante, mini-mall, benzinărie, magazin de produse alimentare naturiste, cursuri de yoga, terenuri de tenis, personal de îngrijire. Era și un serviciu telefonic de consiliere pentru cei în suferință, doi consilieri matrimoniali, un terapeut sexual și un specialist în tratamente pe bază de plante. Club de lectură, club foto, club de grădinărit, club de construit vaporașe-machetă. N-aveai de ce să mai pleci, niciodată. Pippa și Herb dăduseră prima oară peste Marigold Village când se întor-

ceau la casa lor de pe plaja Long Beach de la un prânz organizat în Connecticut în urmă cu douăzeci de ani, pe vremea când Pippa abia trecuse de treizeci de ani, iar Herb avea șaizeci. Herb o apucase pe drumul greșit și se treziseră pe o șosea îngustă, șerpuită, încadrată de puzderii de case de un cafeniu șters, cu un singur nivel. Era ora cinci, în aprilie; soarele după-amiezii târzii scălda într-o lumină aurie peluzele impecabil întreținute. Locuințele arătau aidoma; o mulțime de căsuțe poștale numerotate se găseau la capătul fiecărei bucăți comune de alee. Unele dintre cifre erau mii. Herb fusese încredințat că dacă făcea de două ori la stânga și o dată la dreapta ar fi ajuns din nou pe șoseaua principală, dar, pe orice traseu apuca, acesta părea să-i absoarbă și mai adânc înăuntrul așezării.

— E ca într-unul din basmele alea, spusese Pippa.

— Ce basme? întrebase Herb, cu exasperare în voce. Pippa întotdeauna vedea poezie în orice. Să fi fost după ea, ar fi transformat în ceva desprins din Frații Grimm rătăcitul fără țintă prin așezare.

— Știi, spusese, atunci când copiii intră în pădure și totul se schimbă, și peisajul se modifică în mod magic, și ei se pierd, și mai este de obicei și vreo vrăjitoare, ceva.

Apăruseră copaci, care ascunseseră ultimele raze de soare. Lumina devenise mohorâtă.

— O vrăjitoare măcar ar putea să ne arate drumul, mormăise Herb, trăgând de volan. În mâinile lui masive arăta ca o jucărie.

— Cred că am mai trecut pe lângă fântâna aia, spusese ea, privind în spate.

După încă douăzeci de minute inutile, dădură peste benzinăria de la Marigold. Un adolescent prietenos îmbrăcat într-o uniformă albastră de infanterist marin le

arătă cum s-o scoată la capăt. Era simplu, de fapt: două la dreapta și apoi la stânga. Lui Herb nu-i venise a crede că nu-și dăduse seama și singur. Câteva zile mai târziu, când aflaseră că Marigold Village era o localitate pentru pensionari, îi apucase râsul. „Satul ridurilor", așa îi spuneau localnicii. Mai târziu, relatând povestea aventurii lor, Herb avea să spună:

— Ne rătăcisem de atât de mult timp, că aproape ajunsesem pensionari acolo.

Povestea asta avu parte de hohotele cele mai răsunătoare și la petrecerea de casă nouă pe care Pippa o dădu în a treia lor duminică în Marigold Village. Mulți dintre cei mai dragi prieteni ai lor veniseră să inaugureze, cu veselie, proaspăta lor viață în orășel.

Sam Shapiro, un bărbat ciolănos de peste cincizeci de ani, cu chelie, era probabil cel mai bun scriitor de ficțiune din țară. Avansul consistent pe care Herb i-l înmânase pentru ultimul lui roman făcuse vâlvă prin ziare. Se ridică, înălță paharul spre Herb și Pippa, și cuvintele țâșniră grăbite, în rafale întretăiate.

— Știm cu toții că Herb Lee poate fi un ticălos, dar de obicei are dreptate. Urăște autocompătimirea mai mult decât orice, în scris și în viață. Asta îl face un mare editor și o ființă umană a naibii de dură. Nu pot să cred că ai optzeci de ani, Herb. Asta înseamnă, cred, că nici eu nu mai am treizeci și cinci. Dar știți ceva? Când vine vorba despre cuvinte, instinctele lui Herb sunt impecabile. Cu femeile, mai puțin. Cred că știm cu toții despre ce vorbesc aici. Chicoteli jenate se făcură auzite printre cei din grup, iar un bărbat slobozi un hohot. Sam continuă: Așa că, prima dată când mi-a spus că o să se însoare cu Pippa, m-am gândit în sinea mea „o luăm de la capăt!"

Părea un soi de... balast radioactiv. Dulce, dar mortal Herb, totuși, neluându-mi sfatul în seamă, s-a luat dup nasul lui — unul de dimensiuni respectabile, îmi permi să adaug, nu ca nasurile astea mici și amărâte pe car le vedem peste tot prin oraș zilele astea — și a reuși cumva să se aleagă cu cea mai fantastică dintre feme O știu pe Pippa Lee de un sfert de secol de-acum, da n-am ajuns s-o cunosc niciodată cu adevărat. E un mis ter, un cifru, este ceva care în vremea noastră aproap a dispărut: o persoană necontrolată de ambiții sau lă comie ori de o nevoie bolnăvicioasă de a i se da aten ție, dar cu o dorință de a experimenta viața din plin ș de a face traiul celor din jurul ei un pic mai bun. Pipp are noblețe. Pippa are stil.

Buzele Pippei se strânseră o idee, fruntea i se încrun tă indicând o dezaprobare tăcută. Voia ca el să-l ridice î slăvi pe Herb, nu pe ea. Privirea de vultur a lui Sam ră mase ațintită asupra ei preț de o clipă; observându-i sem nalul, zâmbi și continuă:

— Iar Herb a avut capacitatea să recunoască toate as tea în ea, într-o vreme când așa ceva era al naibii de gre de făcut. Rezultă din asta că nu poate fi rău pe de-a-ntre gul. Beau în cinstea unui om care, chiar și în această pe rioadă târzie a carierei sale, rămâne cu totul și cu totu imprevizibil. Nu mă pot hotărî ce să cred despre alege rea ta de a te muta din Gramercy Park în Marigold Vi lage, Herb. Dacă e vorba de umilință, spirit practic sa perversitate. Dar atâta vreme cât Pippa o să continue s gătească mielul acela la cuptor, sunt gata s-o fac și pe că răușul pentru tine, dacă este nevoie.

— Nu cred c-ai fi cine știe ce cărăuș, Sam, spuse Herb cu gura lățindu-i-se într-un rânjet asimetric, ca întotdea una când făcea câte o remarcă tăioasă.

— Niciodată să nu subestimezi un evreu înfometat! ridică Sam Shapiro vocea.

— Cred că e cumva de necrezut, spuse un glas trist, nazal.

Moira Dulles era o poetesă care trăise cu Sam Shapiro în ultimii câțiva ani. Stătea turcește pe covor, la picioarele lui Herb.

— Adică, ați lăsat totul în urmă. Pippa, ești curajoasă să te poți ridica așa și să pleci pur și simplu, să începi o viață nouă...

Pippa o privi cu îngrijorare pe fragila ei prietenă. Spera că Sam nu-i remarcase lacrimile din voce.

— Mă simt liberă, zise Pippa. Am terminat cu grijile gospodăriei.

— Nu-mi spulbera iluziile, spuse Sam. Ești imaginea ideală a Soției de Artist: răbdătoare, generoasă, inteligentă, frumoasă. Bucătar excepțional. Nu se mai fabrică așa ceva.

Moira Dulles îi aruncă o privire întunecată, pe care el o ignoră.

— Și Herb nici măcar n-o merită, nefiind artist. Nu m-am mai gândit la asta! Ultima soție adevărată de artist rămasă în lumea civilizată, și se duce după un editor!

Chicoti, apoi își trase hârâit răsuflarea, emițând un sunet precum răgetul unui măgar.

— Nu era așa când m-am însurat cu ea, spuse Herb. Am îmblânzit-o.

— Ei, mai taci, zâmbi Pippa, strecurându-se în bucătărie și întrebându-se dacă nu cumva Sam îl necăjea cam prea tare pe Herb.

Ben, fiul Pippei și-al lui Herb, freca de zor o cratiță, aruncând când și când câte o privire la petrecere prin ferestruica ce dădea în sufragerie. Încă la facultatea de drept, avea deja gheboșarea nesănătoasă și pesimismul

viguros al unui bărbat de vârstă mijlocie. Își măsură mama prin ochelarii săi rotunzi, de profesor.

— Sper că Herb e OK, spuse Pippa, aprinzând o mică lampă cu gaz și îndreptând-o spre cele cincisprezece boluri de crème brûlée[1]. Stratul de zahăr de pe fiecare făcu bule și se înnegri căpătând culoarea melasei.

— Mami, e bine. Nimic nu i-ar putea dezumfla egoul

— Așa crezi.

— Mai mult mă îngrijorezi tu.

— O, eu sunt bine, dragul meu.

— Problema ta e că ești prea adaptabilă. Cifrul adaptabil.

Pippa îl bătu ușurel pe Ben peste braț.

Întotdeauna avusese grijă de ea, fie că vrusese, fie că nu. Alături, aplecat înainte în scaun, Herb îi vorbea cu hotărâre lui Sam. Era încă atât de arătos, se gândi Pippa. Optzeci de ani și capul încă acoperit de păr, toți dinții încă în gură. Când oare avea să se prăbușească totul acolo înăuntru?

— Ar trebui s-o faci, îi spunea lui Sam. Dacă reușești cumva să îmbătrânești. Recomand asta. Mi-am transformat viața întreagă în bani. Dă-le profitul direct. Altfel durează ani până ce se rezolvă cu proprietatea, iar după aceea statul ia jumătate.

— Am crezut că-ți place la nebunie să plătești taxe exclamă Don Sexton, un scenarist ale cărui vocale prelungi îl făceau să sune ca un personaj din *Philadelphia Story*[2].

---

[1] Cremă de zahăr ars, în limba franceză în textul original. (*N. t.*)

[2] Piesă de teatru de Phillip Barry, după care în 1940 a fost făcut filmul cu același nume, o comedie regizată de George Cukor, cu Cary Grant și Katharine Hepburn. (*N. t.*)

— Corect! spuse Phyllis, nevasta sa cu mintea ascuțită ca briciul. Întotdeauna ai spus că ți-ai dori ca guvernul să impună *mai multe* taxe.

— N-am de gând să sponsorizez războiul ăsta de căcat, spuse Herb.

— Aha, deci până la urmă totul se reduce la etică, făcu Sam. Eu unul aș fi băgat mâna în foc că despre perversitate e vorba.

— Nu mai zgândăriți atâta toată chestia, mormăi Herb.

Dar îi plăcea să fie luat peste picior. Deodată, Pippa începu să-l adore pe Sam Shapiro. Găsise cu Herb exact tonul potrivit — lipsa glumeață de respect. Își făcuse griji până peste cap că lumea avea să înceapă să se poarte altfel, acum că invincibilul bărbat se afla într-un loc destinat pensionarilor. Să tratezi povestea ca pe o glumă trăsnită, așa era cel mai bine. Marele Herb Lee, eroicul proprietar al uneia dintre cele din urmă edituri independente din țară, virilul campion al Marelui Roman American, admițând că îmbătrânise. Părea ireal pentru toți cei din încăpere. Slăbiciunea lui făcea ca vârstele lor mijlocii să devină palpabile. Ei urmau.

Mutatul într-o localitate pentru pensionari fusese ultimul lucru la care Pippa se așteptase de la Herb, dar, până la urmă, învățase să accepte schimbările neașteptate de direcție din partea soțului ei. În spatele siguranței de neclintit a lui Herb sălășluia o impulsivitate profundă; toată viața lui cumpărase manuscrise, lăsase în urmă edituri și chiar căsătorii într-o manieră bruscă, cu decizii brutale. Pippa știa că Herb avusese profundă încredere în instinctele proprii, până la marginea superstiției; poate singurul lucru în care se încredea. O dată ce acul busolei sale interioare se mișca, asta era, ceva avea

să se schimbe. Așa că atunci când apăruse acasă, râzând, cu un pliant de la Centrul Rezidențial pentru Pensionari Marigold în pumn, spunând „ăsta-i locul unde ne-am rătăcit atunci", petrecându-și apoi după-amiaza răsfoind paginile lucioase la el în birou, ea simțise că plutește în aer ceva. Într-un final, el îi livrase ideea ca pe o soluție practică: „Mai am cinci, cel mult zece ani. La ce ne mai trebuie casa de pe plajă? Copiii au plecat. Manhattanul e o belea. Producem o hemoragie de bani pe care i-am putea folosi fără grijă. Ne lichidăm bunurile, Pippa, și, când o fi să mă duc, ai avea cea mai mare parte din bani în buzunare. Poți să călătorești, să-ți cumperi o locuință mică în centru. Dacă vindem totul, o să fii liberă" Dar Pippa adulmecase o adiere de spaimă în acest tumult; în anul dinainte, Herb făcuse două atacuri cardiace într-o singură săptămână. În cele șase luni care urmaseră trebuise să facă totul pentru el. Nici scările nu le mai putea urca. Acum era din nou în putere, în unele feluri mai puternic chiar, cu dieta lui aproape perfectă și cu toate exercițiile pe care le făcea, dar acele zile covârșitoare, când adâncile bătrâneți se năpustiseră asupra lui și a Pippei, lăsaseră o urmă de neșters în viețile lor. Herb era, Pippa știa bine, înfricoșat la gândul că ea ar putea să-i devină infirmieră. Marigold Village însemna un fel de asalt preventiv contra decrepitudinii, unul care să taie până la os. Era, de fapt, Herb în ceea ce avea el mai propriu: lipsit de sentimentalism, realist și dorindu-și din răsputeri să nu fie redus la neputință.

Faptul că Sam Shapiro, care devenise, de-a lungul ultimelor trei decenii, cel mai bun prieten al lui Herb, locuia la o distanță de cincisprezece minute, era, după cum știa Pippa, o binecuvântare, dar și un lucru puțintel cam jenant. Fiindcă Sam îl urmase pe Herb de la c

editură la alta, ani și ani de zile, înainte ca Herb să-și deschidă propria afacere. Sam îi fusese atât de loial lui Herb, de fapt, încât lumea începuse să se întrebe dacă nu cumva marele Shapiro are nevoie puțin cam prea mult de editorul său. Aerul triumfal întipărit pe figura lui Sam la auzul veștilor despre mutare — ca și cum Herb s-ar fi mutat ca să-l urmeze pe *el* — îl iritase pe Herb, chiar dacă era vorba *doar* de o tachinare. În relația lor, Herb era șeful, era cel dorit. Să inverseze piramida ar fi dus la o zguduire a fundațiilor personalității sale. Pippa îl urmărise cu atenție pe Sam, în căutarea oricărei probe a unei schimbări în dinamica prieteniei lor. Și ea avea nevoie ca Herb să-și păstreze aura de forță. Se simțise tulburată trebuind să aibă grijă de el în lunile de după crizele de inimă. Îl iubise atunci mai cu putere poate decât oricând, dar forma relației lor începuse să se întindă pe cărări neliniștitoare. Când se întâlniseră, salvatorul fusese el. Dependența lui de ea îi făcuse pe amândoi să se simtă nelalocul lor.

Vânduseră așadar casa din Sag Harbor, cu țiglele ei cenușii și camerele tapetate, de-a lungul anilor, cu straturi după straturi de picturi, covoare, obiecte, fotografii. Camera copiilor, încă gemând de medalii pentru călărie și postere cu formații, costisitorul dormitor principal cu patul lui uriaș, fereastra cât peretele la care Pippa se așeza duminică de duminică pentru a citi ziarul sau pentru a urmări păsările — totul încăpu într-o zi ploioasă de marți pe mâna unui antreprenor imobiliar și a soției sale. Apartamentul din Gramercy Park reveni unui cuplu de oftalmologi fără copii. Deși pe Pippa o durea sufletul să piardă locuințele acestea la care ținuse atât, fu surprinsă de cât de ușurată se simți în același timp. Să renunțe la cea mai mare parte din ce aveau, să se elibereze de super-

fluu — impulsul acesta îl simțise de ani întregi pulsând vag înăuntrul ei, ca bipul ocazional al unui telefon mobil rătăcit în adâncurile unui apartament. Dar fusese mascat de ceea ce o bucurase, de lucrurile care o făceau să se simtă bine, de dilemele obișnuite ale vieții de femeie fericită în căsnicie, realizată, mamă grijulie, gazdă generoasă, o femeie care le părea celor care o cunoșteau a fi printre cele mai drăguțe, bune la inimă, iubitoare, nepretențioase și mereu-alături-de-tine doamne pe care le cunoscuseră.

Pippa se întoarse în sufragerie aducând cu ea tava cu crème brûlée. Herb n-ar fi trebuit să mănânce atâtea ouă și atâtea grăsimi, dar își dădu seama că din când în când ar trebui să aibă parte de ceea ce-i plăcea cu adevărat, cum făcuse întotdeauna, înainte ca doctorii să-l ajungă din urmă.

În plus, Pippei îi plăcea să ofere plăcere, și orice bucătar știe că mielul și crème brûlée stârnesc mai multe oftaturi la o masă decât peștele fiert și salata de fructe. Îi privi pe musafiri cum își croiesc drum cu lingurile prin făgașele de zahăr caramelizat și cum își bagă în gură crema consistentă, cu parfum de vanilie.

Prăjitură

În dimineața următoare, Pippa se afla în dormitor singură, zăcând leneșă ca o odaliscă într-un chimono turcoaz de mătase naturală, tricou și jeanși. Fața fără trăsături foarte proeminente, ca de felină, cu pometii înalți, în formă de migdală, și cu ochii larg deschiși, cenușii, îi era încadrată de șuvițe de păr ce aveau nuanța aurului roșu.

Chiar și ajunsă în puterea vârstei semăna cu o madonă dintr-o pictură flamandă, dar mai rotundă, mai cărnoasă.

Cu capul odihnindu-i-se pe o pernă marocană, al cărei model geometric intenționa să spargă monotonia de un cenușiu închis a canapelei moderne, suedeze, pe care o cumpărase pentru potrivirea cu liniile sobre ale apartamentului, își roti ochii prin sufragerie cu satisfacție. Nimic din ce se afla aici nu era în plus. În cunoștință de cauză salvase fiecare vază, platou și pictură din calabalâcul pe care familia îl strânsese pe parcursul anilor, și din care cea mai mare parte o dăduse copiilor sau o donase în scopuri caritabile, cu o capacitate de renunțare necaracteristică, atunci când se mutaseră la Marigold Village,

punând deoparte doar câteva dintre lucruri, piese importante de care credea că ea sau copiii ar putea să aibă vreodată nevoie. Fiecare dintre obiectele pe care Pippa le alesese ca supraviețuitori ai acestei nemiloase selecții părea încărcat cu memorie, așa cum se afla izolat de celelalte în decorul steril, golit de asocieri, al pereților de culoarea pânzei pentru pictat: scrumiera cu sticla de un roșu luminos pe care Herb și Pippa o cumpăraseră la Veneția în luna de miere; comoara mamei ei, bomboniera în formă de inimă decorată cu micuțe frunze de trifoi; cochilia uriașă de melc pe care copiii obișnuiau odată s-o țină la ureche, cu expresii de încântare adâncă întipărite pe figură, și să asculte zbuciumul mării.

Casa asta mă face să mă simt ciudat, cugetă Pippa visătoare, ridicându-se într-un cot și apucând un binoclu nou-nouț de pe masa de sticlă pentru servit cafea. Ușile glisante de sticlă erau deschise, iar Pippa își mijii ochii ca să privească prin lentilele puternice la un zid de peluză verde ca smaraldul, cu un opal de un albastru scânteietor — un lac artificial, minuscul, unul dintre multele care împânzeau Marigold Village — în centrul său. Se jucă cu binoclul, înainte și înapoi, până ce observă o pasăre, un grangur, țopăind agitat pe o creangă de salcie. Pasărea avea capul negru și pene galbene ca șofranul pe piept, ce deveneau tot mai albe spre abdomen. Arăta exact ca acea poză lucioasă a unui grangur din manualul Pippei, *„Păsări de pe Coasta de Est"*, pe care-l cumpărase de la librăria din Marigold cu doar o săptămână în urmă.

În ziua în care cumpărase manualul, observase un anunț pe afișierul librăriei: „Clubul de lectură Marigold se reunește în fiecare joi seară, la ora șapte. Așteptăm noi membri". Îi stârnise interesul. Ar fi putut însemna o modalitate bună de a cunoaște lume. Joia următoare bătea

la ușa de la adresa indicată, îmbrăcată cu unul din tricourile lui Herb și cu o fustă largă, de pânză. Simțea nevoia să-și ascundă trupul încă ferm de ochii femeilor bătrâne. Așa, ca un act de bunăvoință. O doamnă micuță, cu părul alb aranjat în bucle strânse și purtând niște pantaloni legați cu șnur aproape la fel de bătrâni ca și ea, trase de ușă și o deschise.

— Încă o tinerică!, rosti cu o voce suficient de tare, privind pieziș peste umăr, în spate. Hai, intră. Foarte palpitant, nouă, hoaștelor bătrâne, ne place sângele proaspăt. Pippa se prezentă, intră în sufragerie și văzu un grup de femei de șaizeci, șaptezeci și optzeci de ani așezate circular, ca la o adunare de vrăjitoare, cu poșetele puse bine lângă ele; în poala fiecăreia se găsea câte o copie imprimată a ultimului roman al lui Sam Shapiro, *Mr. Bernbaum Presents*. Pippa simți cum o bușește râsul. Era prea de tot.

— Eu sunt Lucy Childers, spuse femeia care răspunsese la ușă. Iar ele sunt... să vedem... Emily Wasserman, Ethel Cohen, Jean Yelding, Cora O'Hara și... Chloe unde-i? Chiar atunci, cealaltă „tinerică" apăru ieșind de la toaletă. Chloe avea o vârstă greu de ghicit; fața ei contractată înghețase într-un semi-surâs, de la care făcuse câteva cute, iar expresia îi era accentuată de pometii proeminenți, ce semănau cu niște mingi de ping-pong băgate sub piele. Cele două părți umflate ale buzei de sus îi atârnau sugestiv, mai degrabă, observă Pippa, semănând cu niște cortine de catifea roșie prinse de colțurile gurii. Avea vârful nasului în vânt, ca și cum niște degete puse pe glumă s-ar fi apucat să-l modeleze în argilă. Genele, puțin cam prea desfăcute, păreau să fi fost prinse cu lipici. Vorbea cu o voce liniștită, joasă, cum ai vorbi cu un copil pe care l-au apucat năbădăile.

— Mă bucur să te cunosc, spuse ea, cu ochii mirați zgâindu-se din mijlocul acelui simulacru de față precum un prizonier care s-ar chiorî printr-o găurică în zid. Pippa spuse câteva vorbe politicoase și privi în altă parte, simțind, în egală măsură, milă și repulsie.

— Asta e ultima dată când Chloe mai vine la întâlnirile clubului, spuse Lucy Childers. Soțul i-a răposat recent și se mută înapoi în oraș.

— Îmi pare rău, zise Pippa.

— Mulțumesc, șopti Chloe.

Lucy Childers se proțăpi pe marginea canapelei, cu spatele drept, cu piciorușele încălțate în pantofi albi, de infirmieră, așezate cuminți unul lângă altul, și declanșă discuția pornind de la propriile ei cugetări erudite, cu mânuța țeapănă împungând aerul de fiecare dată când emitea câte un argument, mânuță pe care apoi și-o retrăgea cât ai clipi din ochi lângă ea, ca și cum ar fi curățat resturile de mâncare de pe o masă. Lucy admiră simetria cărții, tempoul îngrijit, desfășurarea lentă dar sigură a poveștii — nici prea mult, nici prea puțin; o numi „roman de mister psihologic" Se întoarse apoi spre Chloe, care murmură: „E o carte răutăcioasă, dar mi-a plăcut." Pippa încercă să se smulgă din amestecul emoțional, foarte nelalocul lui, de groază și familiaritate pe care-l simțea față de această persoană.

Grangurul își luă zborul. Pippa mută binoclul ceva mai jos și dădu peste bascheții roșii Converse ai lui Herb. Umblă cu privirea peste picioarele lui arămii, slăbănoage, peste micuța proeminență a buricului, până ce ajunse la fața sa aspră, cu mandibula încleștată peste dinții din față într-o grimasă de concentrare, și-l văzu, așezat pe scaunul de pe peluză, cum citește un manuscris gros

cât un lat de palmă. Adevărul era că Herb nu se pensionase de fapt. Conducea compania de aici, cumpăra manuscrise și făcea oferte.

O listă de sarcini gospodărești începu să se deruleze la nesfârșit în mintea Pippei, cam în felul în care rulează pe ecran titlurile la emisiunile de știri: *curățătorie chimică... hârtie igienică... îngrășământ pentru plante... brânză*. Stătuse lungită cam jumătate de oră, vagabondând cu mintea lipsită de griji, după ce făcuse curat în casă și planificase cina pentru ora zece. Cercul format de havuzul artificial, picioarele lui Herb, peluza verde, strălucitoare... Pippa își dori să le poată picta. O dorință veche; spusese despre ea însăși, întotdeauna, aproape cu mândrie, așa înconjurată cum era de indivizi creativi, că n-are nici un talent pentru nimic.

Sunetul soneriei o făcu să tresară. Se ridică, se răsuci și o văzu pe Dot Nadeau așteptând în fața ușii cu plasă. Dot era o blondă spălăcită din New Jersey, cu pielea tăbăcită și cu voce guturală și senzuală. Locuia chiar peste havuzul artificial, la numărul 1272. Trecuți bine de șaizeci de ani, Dot și soțul ei pe nume Johnny se numărau printre rezidenții cei mai tineri. Pippa, la cei cincizeci de ani ai ei, era practic o mireasă minoră.

— Ai un minut? întrebă Dot cu voce înăbușită. Arăta întoarsă pe dos.

— Sigur. Ar trebui să fac niște comisioane. Dar nu contează, spuse Pippa.

Se așezară în bucătărie. Pippa turnă cafea într-o ceașcă și i-o dădu lui Dot.

— E totul în regulă? întrebă.

— Păi, suntem bine, dar... băiatul meu, Chris. Îți amintești că ți-am povestit despre el.

— Cel din Utah?

— Da. Se gândește să se mute și... s-ar putea să vină în est.

— Păi, asta ar fi foarte drăguț, dacă s-ar muta lângă voi.

— Chestia e că are probleme... o belea, Pippa, o belea cât toate zilele. În ochii lui Dot erau lacrimi. Pippa verifică dacă Herb se mai afla încă bine fixat în scaunul lui și-i întinse lui Dot un șervețel.

— Despre ce-i vorba? întrebă Pippa. Nu se simțea în largul ei. N-o cunoștea prea bine pe Dot. Băuseră câte o cafea, cu câteva ocazii, dar nu evoluaseră niciodată dincolo de stadiul amabilităților.

— A avut un fel de criză cu nevastă-sa, a părăsit-o, și-a pierdut slujba — nici măcar nu era o slujbă adevărată, lucra la un cămin pentru bărbați. Cum să-ți pierzi până și o slujbă ca asta? Mulțumesc lui Dumnezeu că n-au avut copii. Nu știu ce să mă fac.

— Păi, e adult, adică... ce poți să faci?

— Întotdeauna a fost așa, cam nepricopsit, înțelegi ce vreau să zic?

Pippa se întrebă ce voia Dot să zică. Era băiatul retardat cumva? Bețiv? Nu era normal pe de-a-ntregul?

— E dureros, dar uneori trebuie să accepți că sunt ceea ce sunt. Eu, bunăoară, simt așa despre ai mei. Ben cel bun ca pâinea caldă și tiranica Grace. Acum și întotdeauna. Nimic de făcut. De parcă l-ar fi chemat, Ben apăru, cu o jachetă purtată și răspurtată de bumbac, în dungi, aruncată pe umeri. De fiecare dată când îl vedea, Pippei nu-i venea să creadă că nu mai era un băiețel.

— Bună, scumpule, spuse. Dot, el este băiatul meu, Ben.

— Avocatul! rosti Dot, măsurându-l pe Ben cu priviri admirative.

— Încă nu, făcu Ben.

— Columbia, așa-i? întrebă Dot. Pippa simți imediat o strălucire de vinovăție pentru că avea un fiu la facultatea de drept, în vreme ce băiatul lui Dot era fără slujbă și, posibil, fără un loc în care să stea. Dot se întoarse spre Pippa.

— Ai dreptate, spuse Dot. Știam eu că trebuia să vin la tine. Am simțit eu. O să-l las pur și simplu să-și lingă singur rănile. Nu poate s-alerge la mine de fiecare dată când i se duce viața de râpă. Nu-i fac nici un bine.

— Bineînțeles, el știe că dacă vreodată ar avea probleme chiar serioase...

— Se poate baza pe mine. Dot o îmbrățișă pe Pippa și ieși.

Ben mușcă dintr-un măr.

— Cu ce anume aveai dreptate?

— Habar n-am, spuse Pippa. A spus că fiul ei e nepricopsit și eu i-am răspuns că uneori trebuie să accepți lucrurile așa cum sunt.

— Ei, cel puțin a plecat mulțumită.

— Nepricopsit? spuse Herb, care apăruse și el la auzul vocii lui Ben. Așa i se spune acum cuiva cu mintea înceată?

Pippa scoase o bandă de luat tensiunea dintr-un sertar, o înfășură în jurul brațului lui Herb și se apucă să o umfle. Ben rămase să citească rezultatul împreună cu ea.

— De unde și până unde ați ajuns, voi doi, surori de caritate? întrebă Herb.

— Nu te enerva, spuse Pippa. Îți crește tensiunea.

— Dar dacă m-aș spânzura? zise Herb, zâmbind doar pe jumătate. Atunci ce-ar fi?

— Puțină apreciere pentru îngerul tău servitor, tăticule, spuse Ben pe un ton de avertizare glumeață. Herb

trase ziarul local peste masă și aruncă un ochi pe prima pagină, cu o grimasă.

Nu suporta să i se ia tensiunea în fața altora, fie ei și copiii lui. Pippa putea simți cum iritarea lui urcă în ea ca o maree. Ar fi trebuit să aștepte până ce Ben pleca. Rahat, se gândi. Eh, asta e. Îi pregăti lui Ben un bol cu cereale și rămase să asculte ronțăitul grăbit, ca de animal, pe care îl făceau dinții lui mestecând, același ronțăit pe care îl scotea și la cinci ani. Îi plăcea la nebunie sunetul ăsta.

— Pa-pa, spuse Ben. Stephanie a adus o pisică de la adăpost.

— Încă una! exclamă ea și râse. Prietena lui Ben avea o slăbiciune pentru animalele cu probleme. Era o persoană drăguță, onestă. Pippa era sigură că aveau să formeze o familie reușită, câtă vreme Ben n-avea să fie distras de ceva mai interesant. Dar, în mod destul de ciudat, nu părea să-și dorească senzații tari. Ben se ridică în picioare.

— Înapoi la ocnele de sare, spuse.

— Tot mai lucrezi la referatul ăla? întrebă ea. El aprobă din cap, împingându-și la loc ochelarii pe nasul său impozant.

— Referatul care l-a mâncat pe Ben Lee.

— Ești tu prea meticulos, spuse Pippa.

— De fapt cred că e posibil să fi descoperit ceva, spuse el.

— Și nu-i grozav? spuse ea, luminată la față. În timp ce-l conducea către mașină, el o cuprinse cu un braț.

— Mami, zise, hai în oraș săptămâna viitoare ca să mâncăm de prânz. Sau de cină. Poți să rămâi la mine.

— Miercuri luăm prânzul cu Grace.

— A, da. Dacă vrei să ne vedem altă dată, dă-mi un telefon, bine?

— Așa o să fac, spuse ea. Sigur că da. Și nu-ți mai fă griji pentru mine, ce zici?

— Vreau doar să te mai distrezi și tu un pic, spuse el.

După plecarea lui Ben, Pippa rămase acolo în tăcere pentru o clipă. Lista, pe care o rulase în cap de câteva ori cât fusese Dot pe la ea, în vreme ce vorbea, apăru acum în toată splendoarea: *brânză... curățătorie chimică... îngrășământ pentru plante.*

Până la mini-mall făcea doar trei minute. Pippa se duse acolo cu mașina, luă tot ce-i trebuia de la magazinul alimentar, lăsă rufele la curățat apoi se lăsă pe spate în scaunul scrijelit și începu să se miște ca melcul prin parcare. Trăia cu teroarea de a nu da peste vreunul dintre bătrânii aceia îmbrăcați în haine roz sau de culoarea fisticului, cu fețe tăbăcite și căzute și cu piele zbârcită atârnând pe la coate și genunchi.

*

Bâzâitul stăruitor al mașinii de tuns iarba o smulse pe Pippa din somnul ei fără vise, cum ai smulge un corp din apele unui râu. Simți, când deschise ochii, o durere surdă în tâmple. Voia apă, și voia și cafea. Stând în pat, așezată, îi aruncă o privire lui Herb. Una dintre reguli era să nu se uite niciodată la el când doarme. Așa, cu ochii strânși și gura întredeschisă, arăta ca un bătrân străvechi, fragil. Se întoarse pe cealaltă parte și se ridică. Știa că atunci când ochii lui de un albastru înghețat, cu privire poruncitoare, aveau să se deschidă, urma să se simtă ușurată din nou. Îl iubea așa de mult pe acest bărbat! O afecțiune de care încercase să se vindece în repetate rânduri; simptomele puteau fi dureroase. Dar renunțase să mai lupte, cu multă vreme în

urmă. Ea era femeia care-l iubea pe Herb Lee. Da, și multe alte lucruri pe deasupra, cugetă în vreme ce-și punea halatul de bumbac de culoarea frunzelor primăvăratice. Mamă. Două ființe decente, productive, trăiau datorită mie. Asta nu-i chiar de ici, de colo. Intră în bucătărie, îngustându-și ochii în lumina orbitoare. Totul aici era alb. Masa de plastic termorezistent, barul, gresia podelei își pierduseră contururile, scăldate într-o revărsare de lumină, dilatate. Umbrele jaluzelelor de la fereastă trasau dâre albăstrui prin încăpere. Pentru o clipă, cu vederea înceţoşată de somn, efectul păru surprinzător de abstract, aşa că-i trebui puţin timp până să-şi vină în fire, şi atunci când o făcu rămase atât de confuză în privinţa a ceea ce văzu, încât îşi puse la îndoială memoria proprie.

Masa fusese aşezată haotic, cu farfuriile răspândite la întâmplare, aruncate parcă acolo de un servitor furios. Unele mai conţineau încă bucăţi de prăjitură cu ciocolată. Altele erau goale. Pippa observă că ceva de culoarea untului de arahide era întins peste una dintre bucăţile de prăjitură. Adulmecă acel ceva cu grijă. Era unt de arahide. Şi cu toate astea îşi amintea clar că debarasase masa cu o noapte înainte. Locul fusese imaculat. Un fior îi traversă şira spinării, şi începu să se învârtă de jur împrejur, imaginându-şi o pereche de ochi răutăcioşi, psihotici urmărind-o din sufragerie — vreun dement evadat, agitând un cuţit murdar de prăjitură. Nevăzând pe nimeni, se duse până la uşa bucătăriei şi o încercă. Închisă. O porni prin casă, verifică toate uşile, toate ferestrele. Închise toate. Nu intrase nimeni. Trebuie să fi fost Herb. Dar se duseseră la culcare împreună, la unsprezece. Herb adormise primul. Încercă să şi-l ima-

gineze sculându-se din pat și primind lume, după miezul nopții, la o prăjitură cu ciocolată și unt de arahide. Era în afara oricărei discuții. Și atunci cum ajunsese acolo prăjitura?

Strânse masa, aruncă la gunoi resturile și bagă farfuriile în mașina de spălat vase. Făcu niște cafea. Stătea la masă sorbind din ceașcă atunci când intră Herb, deschise ușa de la intrare și luă ziarul de pe preș.

— Așa deci, spuse ea, nu pot să cred că ai dat o petrecere și pe mine nu m-ai invitat.

— Ce tot spui? zise el, punându-și ochelarii de citit.

— Ai lăsat toate farfuriile să zacă.

— Care farfurii?

— Herb, am găsit pe masă, în dimineața asta, șase farfurii cu prăjitură de ciocolată. Șase, așadar. Două nu aveau urme de prăjitură pe ele. Una dintre felii avea pe ea unt de arahide. Herb se așează și o privi.

— Ai luat-o razna, ești dusă cu pluta? spuse, râzând.

— La început am crezut că a intrat cineva în casă, dar toate ușile sunt închise. Urmă o pauză, când el pricepu situația.

— Mai are altcineva vreo cheie?

— Da, cred că cei de la întreținere. Și menajera.

— Menajera? Păi, stă în New Milford. De ce-ar bate atâta drum cu mașina pentru niște prăjitură cu ciocolată? Mai bine ne-am uita dacă nu lipsește ceva.

Nu lipsea nimic. Pippa o sună pe femeia care le făcea curățenie, pretinzând că îi confirmă venirea pentru luni. Apoi o întrebă, ca din întâmplare, ce făcuse în noaptea de dinainte. Urmă o pauză. „Am fost la bowling...", îi răspunse femeia, ezitant. Herb sună la administrație ca să facă o plângere. Îl întrebară dacă vrea să cheme poliția. Herb respinse această variantă.

— Cred că am putea-o numi o infracțiune fără victime, spuse, cu nările fremătându-i ușor. Omul de cealaltă parte a receptorului chicoti politicos.

Pippa chemă un lăcătuș, puse să se schimbe încuietorile. De data asta nu mai dădură nimănui vreo cheie. Pippa continua să se gândească la prăjitură. Herb trebuie să fi fost. Și uitase. Își pierdea mințile. Pippa se apucă să-l urmărească, de atunci, cu atenție sporită. De fiecare dată când așeza paharele greșit sau nu-și amintea numele cuiva, simțea cum suspiciunile îi cresc. Apoi, duminica ce urmă, intră în bucătărie și găsi bucăți de morcov înfipte într-un recipient cu glazură de vanilie. O tigaie cu resturi de șuncă prăjită rămase lipite de fund. Alte farfurii murdare. De data asta îl trezi pe Herb și-i arătă. Se uitară unul la celălalt.

— Poate ar trebui să te duci la un doctor, spuse ea. Herb era furios.

— OK, dacă am Alzheimer, atunci asta e, mă sinucid. Dar mai întâi am nevoie de probe.

Se duse glonț la magazinul de electronice din mini-mall și cumpără o cameră de supraveghere micuță cu un suport pentru pus pe perete, apoi îl plăti pe omul de la magazin să i-o instaleze într-un colț, unde peretele se întâlnea cu tavanul. Tipul se cățără pe o scară, cu sudoarea curgându-i pe față. Pippa dădu drumul la aerul condiționat.

— Probabil că ți se pare cam ciudat, zise.

— Ați fi surprinsă să aflați ce face pe-aici lumea ca să se distreze, spuse omul.

— Chiar?

— Da, dar n-am mai văzut pe nimeni să facă asta în bucătărie.

— A, nu. Nu-i... adică... Pippa o lăsă baltă. Prefera mai degrabă să-l lase să creadă că se filmează pe ei, unul

peste altul pe masa din bucătărie, decât că documentează căderea soțului ei în întuneric.

O oră mai târziu, Pippa tocmai făcea ordine prin sufragerie, când se uită prin geamul de sticlă șlefuită. De cealaltă parte a bazinului, pe aleea familiei Nadeau, văzu o remorcă legată la un camion de un galben intens, cu o rulotă portocalie prinsă la spate. Rulota avea la geamuri, pe dinăuntru, draperii groase, roșii. Pippa o zări pe Dot gesticulând către un bărbat cu păr negru, ce ducea o cutie de carton. Pippa luă binoclul pentru urmărit păsări de pe măsuța de cafea și-l îndreptă spre tânăr. Avea un tricou cu inscripția „Ce?" imprimată pe spate. Deci fiul cel nepricopsit se muta aici până la urmă! Ce ciudat era cu Dot, se gândi. Se simțea atât de normal când vorbea cu ea. O făcea să se simtă altcineva. Dot o cunoștea doar superficial. Cu câteva luni în urmă, în vechea ei viață, ar fi putut mai degrabă să-și ia zborul prin cameră decât să lege prietenie cu Dot Nadeau. Prietenii ei erau editori, romancieri, critici, poeți. Și totuși Pippa nu se simțise niciodată, în compania lor supercivilizată, în largul ei. Doar cu gemenii, când erau mici — atunci doar se simțise perfect în regulă cu ceea ce era. Grace și Ben o priviseră cu atâta încredere întipărită pe fețișoarele lor, îi spuseseră „Mami" Ei știau, deci știa și ea. Acum puișorii își luaseră zborul. Mai sunau uneori, mai veneau în vizită. Câteodată ieșeau cu toții să ia prânzul. Dar n-o mai priveau pe Pippa în felul în care o făcuseră cândva. Ben mai era încă extrem de drăguț cu ea. Întotdeauna avusese puține nevoi, așteptase totul și primise ceea ce așteptase. Se născuse însingurat, dar sigur pe sine. Sentimentele Pippei pentru el erau simple, ample, fără bătaie de cap. Dar cu Grace..., cu ea totul era complicat ca naiba.

Pippa se simțea proastă și împiedicată în compania fiicei sale și, în plus, vinovată cumva, de parcă ar fi dezamăgit-o fiind în stare de atât de puțin.

Din fragedă copilărie, Grace fusese bolnavă după afecțiune, agățată de maică-sa ca un pui de maimuță. Dragostea ei pentru Pippa era posesivă și competitivă. Deși își adora geamănul, încerca să-l țină pe Ben departe de îmbrățișările mamei, înnebunită să se bălăcească ea singură în iubirea acesteia. În ziua de după cea de-a patra aniversare a ei se așezase la picioarele mamei, deschisese o carte și citise de jos totul, cu voce tare. Pippa rămăsese împietrită: copilul fusese până atunci de o încăpățânare feroce când venea vorba despre citit, refuzând să pronunțe fie și o literă. Micuța Grace se uitase în sus către mama ei și, ridicând din sprâncene, întrebase: „*Acum* mă iubești mai mult decât pe Ben?" Pippa o luase pe fetiță în brațe și o alintase, simțind împunsătura vinovăției ca pe un ac veninos în coșul pieptului. Pentru că știa ce urmărește Grace. Erau fulgerări de gelozie intensă în iubirea ei, pe care Pippa le găsea dominatoare, devoratoare, respingătoare chiar, în momentele în care se manifestau; momente care, din fericire, se dizolvau la loc în peisajul altminteri însorit al vieții lor de zi cu zi. Odată, privind un vas cum dispare dincolo de linia orizontului, Grace îi spusese Pippei: „Ești a mea cât vezi cu ochii" Deși nu accepta asta conștient, într-o parte ascunsă a minții Pippei dorința de posesie a fiicei sale dezlănțuia un alt fel de iubire, o pasiune mortală, dulce și nesățioasă care, în tinerețe, aproape o sufocase.

Și totuși, în ciuda acestor lucruri, acum, când crescuse, Grace devenise un triumf. Atât de sofisticată, de curajoasă. Pippa se descoperi pândind-o, urmărind-o cu priviri furișate. Și, uneori, în neliniștea fetei ei, în pasiu-

nea ei pentru aventură, în dorința ei de a experimenta se recunoștea pe ea însăși, o fațetă a eului dispărută cu mult timp în urmă. Cum se întâmplase? Cum de se schimbase așa de mult? Își aduse aminte de dimineața aceea în care se privise în oglindă și văzuse trei fire albe, ondulate, apărute în păr. I se păruse că arată obscen, ca un smoc de păr pubian ieșit de sub costumul de baie. Acum, pe sub vopseaua blond-roșcată părul ei albise. Pippa era o femeie liniștită, de vârstă mijlocie. Și Herb avea optzeci de ani. Gândul ăsta o făcu să râdă. Viața devenea atât de ireală. Tot mai mult și mai mult, trecutul năvălea peste ea, amestecându-se cu prezentul precum apa turnată în apă.

Atunci intră Herb. Pippa se răsuci.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă ea. Herb se așeză și se apucă să-și potrivească perna de sub el.

— Cum e, camarade? întrebă.

— Sunt bine, replică ea.

— Îți pare rău că trăiești în Satul Ridurilor?

— Trebuie să-mi ocup zilele mai mult. Dar nu sunt tristă. Cred că e romantic, așa, s-o luăm de la-nceput, cu atât de puține. Herb zâmbi cu tristețe și se lăsă pe pernă. Pielea lui, bronzată de la tot timpul acela petrecut în curticică, era brăzdată precum o figură de piatră, cu ochi ca niște puncte de lumină.

— Întotdeauna vezi partea frumoasă, îi spuse el.

— Și de ce nu? Urmă o pauză.

— Poate ar trebui să ne mutăm înapoi în oraș, spuse el.

Ea râse.

— Tocmai ne-am vândut apartamentul!

— Și ce, cumpărăm altul.

— Serios?

— Nu, sigur că nu. Doar că mi-e greu să mă gândesc că am ajuns la capătul drumului.

Pippa își puse mâna pe genunchiul lui și aruncă o privire prin cameră. Se întreba ce-ar putea face pentru el. Un pahar de suc de morcovi, poate. Începuse să simtă o anume disperare, uneori, când erau singuri, ca și cum tot ce și-ar fi putut spune fusese deja spus, iar acum vorbirea era fără folos.

— Brânza de ieri a fost bună, zise Herb.

— Elveţiană. M-am bucurat aşa de mult că am găsit-o...

— Îmi place la nebunie brânza aia.

O altă femeie

O săptămână după aceea, Pippa se trezi cu un braţ amorţit, prins sub ea. Se simţea de parcă corpul i-ar fi fost strivit de saltea în timpul nopţii, iar faţa înfundată în pernă. Avea un gust împuţit în gură. Se ridică ţeapănă, încercând să readucă sângele înapoi în membrul lipsit de putere ce se mişca neajutorat dintr-o parte într-alta, ca o entitate separată.

În bucătărie, coagulat pe masa de plastic, găsi o pojghiţă sleită, galbenă, de ceva ce părea a fi ouă prăjite. O cutie cu bomboane de ciocolată zăcea deschisă şi

prăduită în mijlocul harababurii. O furculiță era pusă în echilibru pe marginea unui scaun.

Amintindu-și de camera de supraveghere, Pippa își întoarse brusc capul și o privi. Chestia se holba la ea cu ochiul său rece de sticlă, cu luminița roșie de „înregistrare" clipind ca o piază-rea. N-ar fi putut suporta ca Herb să se vadă în felul acela. Zi de zi se scula mai devreme; dacă exista vreo probă, avea de gând să scape de ea, să șteargă caseta. El n-ar fi știut niciodată. Pippa strânse dezastrul cât de repede putu și, cu ochii tulburi de lacrimi, își curăță de pe deget o coajă uscată de ou.

Intră în camera de lucru și închise ușa, apoi împinse caseta în gura mașinăriei. Inima îi bătea sălbatic în piept. Văzută de sus, în alb și negru, ca în multele imagini cu jafuri pe care Pippa le urmărise la televizor, bucătăria ei arăta sinistru, ca o scenă a crimei. Pippa dădu caseta pe repede înainte. Nimic. Nimic. Apoi o siluetă în alb trecu repede prin cadru. Pippa dădu înapoi și apăsă pe butonul de redare. Camera era, din nou, goală. Un sunet înfundat, ca un zdrăngănit, se auzi de la televizor. Apoi o femeie pătrunse în bucătărie, cu mers împleticit. Era/nu era Pippa. Străina se mișca sincopat, fără grație, cu umerii căzuți, cu privirea pierdută. Creatura dispăru de pe ecran, apăru iarăși într-un colț și se apucă să prăjească ouă într-o tigaie. Trânti apoi ouăle direct pe masă, se așeză într-o poziție gheboșată și se apucă să rupă din ele bucăți mari, cu furculița, aruncându-și-le în gură cu mișcări ca de automat. Pippa se privi cu incredulitate și repulsie. În toată scena era ceva inuman.

Deschise ușa dormitorului lovind-o cu pumnul. Herb se ridică în fund, amețit de somn.

— Ce...

Se apropie de el şi-şi îngrămădi capul la pieptul lui, cu obrajii uzi de lacrimi.

— Sunt eu, spuse. Herb, sunt eu...

— Uşurel, camarade. Despre ce vorbim noi aici?

— Prăjitura de ciocolată. Şi ouăle, şi... am văzut pe casetă, of, e oribil. O ţinu aşa câteva minute, mângâind-o pe cap.

— Probabil că merg prin somn, spuse ea.

— Nu-mi amintesc de nici un ou.

— Ouăle au fost în dimineaţa asta. Pe masă, peste tot. Ea... eu... le-am aruncat pe masă şi... Dumnezeule, mă simt de parcă am înnebunit.

— N-o făceai şi când erai copil?

— Doar de câteva ori.

La paisprezece ani, urcase scările până la sala de sus a reşedinţei parohiale în care locuia, cu perna sub braţ, până ce maică-sa o condusese înapoi în pat.

— Tu somnambulă e de un milion afurisit de ori mai bine decât eu senil, spuse Herb, răsucindu-se pe partea lui de pat, trăgând-o pe Pippa spre el şi ridicându-şi genunchii în aşa fel încât ea să poată sta ca într-un fotoliu făcut din copul lui. Ea îi simţi căldura de-a lungul spinării şi-şi strânse picioarele între gambele lui calde, acoperite de păr.

— Cred că da.

— Somnambuli, dragă, sunt pe toate drumurile. Nici măcar nu mai poţi scăpa când te priponesc pentru crimă, cu genul ăsta de apărare. Aşa că să nu-ţi vină idei. Deja se simţea în siguranţă. Herb avea un fel aparte de a revărsa lumină peste gândurile negre, de a alunga umbrele. Viziunea asta raţională o moştenise de la tatăl său, un bărbat plin de umor negru, care dispreţuia

religia, exagerările de orice fel și musicalurile. Era o încarnare a impasibilității. Mama lui Herb murise de cancer când el avea doi ani. Ani și ani taică-său fusese un protector iubitor, chiar dacă aspru. Avusese un magazin profitabil de electrocasnice în Queens, până ce își pierduse afacerea în gaura fără fund a crizei economice. O dată cu falimentul apăruse și o accentuare a dispoziției întunecate a dlui Lee. Tachinările aruncate fiului său deveniră agresive și, într-un târziu, se transformară într-o indiferență amară, brutală, la adresa lui Herb, pe care ajunsese să-l considere un intelectual efeminat, poate chiar poponar. Fiindcă, oricât i-ar fi compătimit pe amărâții care îl considerau pe Dumnezeu un balsam pentru sufletele lor rănite, dl Lee își rezerva condescendența cea mai strivitoare pentru cei care se considerau mai buni decât alții doar pentru că citeau cărți. La început, Herb fusese afectat de respingerea lui, dar, din fericire, asta îl ajutase să se elibereze de vinovăția de a-și fi depășit tatăl. Plecase la colegiu, cu bursă, la nouăsprezece ani, singur pe lume, hotărât să nu mai accepte tirania nici unei alte ființe umane pentru tot restul vieții, cu gustul literar deja format chiar de cel pe care ajunsese să-l urască atât de mult. N-avea încredere în metafora extravagantă, ci prefera stilul uscat, prozaic. Mai mereu trebuia, după părerea lui, să o aducă pe Pippa cu picioarele pe mământ.

Simți o atingere pe coccis, care apoi dispăru, după care reveni iarăși, cu insistență, ca și cum o ființă și-ar fi împins nasul în spinarea ei. Se întoarse, închise ochii și-l sărută.

Stătea lungită lângă Herb, cu ochii încă puțin umflați de la plâns, când în ușă se auzi o bătaie.

Se puse în genunchi pe pat și aruncă o privire pe fereastră, dând deoparte draperia. Era Dot.

— N-are și femeia asta un telefon? întrebă Herb. Pippa își trase halatul și intră în bucătărie.

— Bună! izbucni Dot, de la intrare. În dimineața asta arăta altfel. Pe sub rețeaua alambicată de linii întipărite pe pielea fleșcăită din cauza expunerii fără măsură la soare, Pippa observă un maxilar mândru, puternic. Ochii căprui străluceau. Dot trebuie să fi fost răpitoare cândva.

— Arăți minunat, spuse Pippa.

— Glumești? Tocmai mă duceam la salonul cosmetic. Ai plâns cumva? întrebă Dot.

— Doar o alergie, spuse Pippa. Vrei să intri? Ochii lui Dot se ridicară spre camera de supraveghere, apoi coborâră din noi către Pippa.

— Am venit să te invit la noi ca să-l cunoști pe Chris. Și Herb e binevenit, normal, doar că n-aș vrea să-l deranjez.

— Chris?

— Fiul meu. S-a mutat cu noi. E absolut legal.

— Sigur că da.

— Adică, în regulament se spune că poți să ții la tine rude sub cincizeci de ani pentru maxim șase luni. Invit și eu câțiva vecini. N-aș vrea ca vreunul să creadă că ne ferim de ceva.

— Mi-ar plăcea mult să-l cunosc. Când să vin?

— În jur de patru ar fi bine, putem să bem ceva cu toții și după aia să avem timp s-ajungem acasă ca să gătim cina. Sper să nu crezi că sunt prost crescută, fiindcă nu invit și la masă.

— Absolut deloc.

— Doar că nu suport să gătesc cantități mari de mâncare.

Îndată ce închise ușa, Pippa încercă să nu-și mai bată capul cu Dot. Simțea acolo o umbră tragică, o rană. Pippa suferea de exces de empatie. Uneori simțea că viețile interioare ale altor oameni sunt aproape imposibil de contemplat: încăperi în alte încăperi înăuntrul fiecăruia, un labirint nesfârșit de trăsături contradictorii, amintiri, dorințe, reflectându-se unele în altele ca în desenele lui Escher[3], precum niște cimilituri exasperante. Mai bine să accepți oamenii așa cum doreau să fie văzuți. Până la urmă, de ce nu?

Maternitate și țigări

Puțin după ora patru, Pippa se îndreptă spre casa lui Dot, cu o sticlă de vin pe care o păstrase pentru o ocazie, întrebându-se dacă ar putea fi totuși însărcinată, în ciuda vestigiului metalic pe care încă-l avea prins în uter, ca un rest lăsat pe lună de astronauți.

Oricât de rar ar fi fost sexul cu Herb în vremea din urmă, precauțiile erau necesare încă; ovulele probabil că dădeau în clocot în acest amurg al fertilității ei. Gân-

[3] M.C. Escher (1898–1972), grafician olandez cunoscut pentru lucrările sale cu perspective geometrice și pentru desenele care redau realități „imposibile" tridimensional. (*N. t.*)

dul la un alt copil, acum, părea absurd, sufocant chiar, oricât îi plăcuse altădată să fie însărcinată, așa dependentă cum fusese de mirosul pielii de pe gâtul copiilor ei, de locul moale din creștetul căpșoarelor lor. Odaia aceea era închisă și încuiată; n-ar mai fi putut să forțeze intrarea.

Herb alesese să rămână acasă. Să viziteze un fost dentist, pe soția acestuia și pe fiul lor nepricopsit nu era tocmai varianta lui preferată de distracție. Pippa merse încet, privind în sus către crengile noduroase ale unui stejar ale cărui frunze închise la culoare tremurau pe cerul întins, albastru. Se simțea golită de gânduri într-un fel plăcut, absent. Coșmarul de pe caseta video părea hăt, departe, dar rămăsese totuși cu ceva din senzația aceea: șoaptele vântului, ce apleca până la pământ un smoc de iarbă înaltă, un bătrân ce trecu pe lângă ea, pedalând pe bicicletă..., tot ce se petrecea în jur părea să emită semnale prevestitoare, ca un nor pufos ce se mărește cu de la sine putere, transformându-se într-un pisc întunecat ce amenință avioanele și sperie animalele de casă cu tunetul său prevestitor de rele. Se opri și se uită la numărul casei din spatele ei. 1675. Trecuse de casa familiei Nadeau. Se întoarse pe propriile-i urme și intră pe aleea din fața casei lor, arătând la fel ca a ei, cu excepția unei ciuperci uriașe din ceramică pe peluza din față. Era pictată în roșu lucitor, cu pete galbene. Bătu în cadrul de metal al ușii cu plasă. Nu răspunse nimeni, așa că împinse ușa și intră într-o casă cu aceeași dispoziție a camerelor ca și a ei, dar cu totul altfel decorată.

Sufrageria familiei Nadeau era o explozie vizuală. Pe tapet se cățăra o iederă roșie, canapeaua avea husa din lână colorată, fotoliile se prezentau în diverse nuanțe pastelate. Un oraș victorian în miniatură se odihnea pe

un mic șifonier de mahon: clădiri minuscule făcute din metal — băcănie, biserică, depozit feroviar — în jurul unei căi ferate șerpuitoare. O locomotivă cu aburi de un roșu strălucitor așezată pe șine, curbată apatic pe bucla mecanică. Toate celelalte spații care putuseră fi folosite erau acoperite cu fotografii. Fețe după fețe îndesate unele în altele, generații întregi de bebeluși, bătrâni, soldați, mirese, din 1910 și până în prezent.

Pippa încercă să le privească pe toate, cu privirile alergându-i prin încăpere precum o pasăre speriată, în căutarea unui loc în care să și le odihnească. La sfârșit privirea ei căzu chiar pe Dot, înțepenită într-un fotoliu din colț, purtând o bluză de un verde crud și pantaloni largi, călcați, cu părul blond strălucitor înălțat ca un val. Privea drept înainte cu o expresie imobilă pe figură. Pippa se apropie de ea.

— Bună, Dot, spuse. Dot își înălță privirea și o privi îndelung, nemișcată.

— Toată lumea a plecat, spuse aproape șoptind.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Pippa.

— Nu vrea să iasă, rosti Dot.

— Băiatul tău?

— Stă la el în cameră. Îți dai seama? Un bărbat de treizeci și cinci de ani care se închide în cameră când părinții dau o petrecere în cinstea lui.

Râsul cuiva se auzi de afară. Pippa aruncă o privire pe fereastră. În curte erau câțiva oameni, stând de vorbă. Johnny, soțul lui Dot, asculta ce-i spune un bărbat trecut, cu gâtul întins și cu un pahar de băutură în mână. Johnny era scund, taurin, ușor crăcănat. Avea pielea trandafirie, sănătoasă.

Dot se ridică nesigură și luă de la Pippa sticla de vin.

— E rece! Nu trebuia. Hai s-o deschidem. Pippa o urmă în bucătărie. Dot extrase dopul și turnă câte un pahar pentru fiecare.

— Pentru maternitate, făcu Dot, dând de dușcă jumătate de pahar.

Afară, Pippa se întâlni cu câțiva dintre vecinii ei. Era acolo un cuplu de dentiști pensionați, un saxofonist, un fost chiropractor, o femeie micuță care scrisese o carte de psihologie infantilă. Saxofonistul, văduv, îi făcea în mod evident avansuri voluptuoasei soții a chiropractorului. Aveau amândoi peste optzeci de ani. Pippa luă aminte la toate, ca mai târziu să-i povestească și lui Herb. Se ameți se puțintel de la vin. Se lăsă pe spate pe gardul viu al familiei Trellis și simți mai puțină tensiune în șolduri, iar piciorul stâng i se bălăngăni. Traiul în Marigold Village o făcea să se simtă întinerită. Era din nou cea mai tânără femeie de prin zonă, la fel cum fusese când ea și Herb se întâlniseră pentru prima dată. Urmărind o femeie cu spatele încovoiat cum râde la jumătate de metru de ea, își încordă mușchii puternici ai gambelor și își îndreptă poziția, împingându-și sânii prin bluza subțire. Simțea aroganța familiară a tinereții, ca și cum vârsta i-ar fi dat un ascendent, ca și cum asta i s-ar fi cuvenit.

Johnny Nadeau veni agale spre ea, cu mersul lui țeapăn.

— Bună, Pippa, mă bucur că ai venit. Nițică desfătare pentru ochi.

— Mulțumesc de invitație, Johnny. El se aplecă și-i șopti cu voce emfatică:

— Ți-aș fi recunoscător dacă ai sta un pic cu ochii pe Dot. Putu simți miros de covrigei în respirația lui. A trecut prin multe. Știu că vorbește cu tine.

— Sigur, zise Pippa, aruncând o privire spre locul în care fusese Dot. Dar unde e?

— A intrat înapoi. I-am spus eu că i-o idee proastă, spuse el, clătinând din cap. Pippa începu să se uite prin ușile glisante. Și încă o dată vocea de actor șopti:

— Convinge-o să bea o Coca-Cola măcar.

Pippa intră în sufragerie. Era goală. Aruncă o privire în bucătărie. Nici urmă de Dot. Auzi sunetele unei certe, plânsete venind de undeva din capătul holului. Cu grijă, o apucă pe urma sunetului. Pippa și-i imagină pe Dot și pe nepricopsit prinși într-o îmbrățișare ucigașă, Dot încercând să-l târască la petrecere, mălai-mare acela de fiu opunându-se, strângând-o de gât până când ea avea să atârne, nemișcată și moale, în brațele lui păstoase. Pippa ajunse la ușa dormitorului. Acolo erau. Îi putea auzi. Bătu puternic. Vocile tăcură.

— Dot? spuse.

— Cine-i? Era o voce de bărbat.

— Sunt Pippa Lee. Eu... o căutam pe Dot.

Se auzi un zgomot de parcă cineva s-ar fi împiedicat, apoi ușa se deschise brusc. Un bărbat cu constituție atletică, de peste treizeci de ani, cu o față îngustă, cenușie și nasul strâmb se zgâi la Pippa cu o privire care arăta o anume agresivitate oarbă, părând să se gândească la altceva. Torsul musculos, dezgolit era tatuat cu un desen elaborat reprezentându-l pe Cristos. Domnul Dumnezeu era întruchipat în culori, de la brâu în sus; avea pieptul gol și niște aripi întinse larg. Pippa se uită pe lângă fiu și o văzu pe Dot așezată pe pat. Ochii i se înroșiseră de la plâns.

— Dot, rosti Pippa, trudindu-se să-și păstreze un ton egal în voce, Johnny m-a rugat să te caut.

— Uită-te la mine, spuse Dot. Nu pot să ies acolo. Își suflă nasul într-o bucată mare de pânză.

Curajoasă, Pippa îi întinse fiului mâna.

— Sunt Pippa Lee, zise ea.

— Chris, spuse fiul, prinzându-i mâna într-o strânsoare surprinzător de blândă. Mă bucur să te cunosc. Îmi pare rău că a trebuit să asişti la mica noastră... chestie de-aici. Se apucă să scotocească printr-o geantă de voiaj şi scoase la iveală o cămaşă boţită. Pippa observă că aripile lui Cristos se extindeau peste umerii bărbatului şi, parţial, pe spate. Dot îşi privi fiul cel astfel împodobit cu o expresie vicleană, cât timp acesta îşi trase cămaşa pe el şi se închise la nasturi.

— Ai grijă de mama, spuse el, fixând-o pe Pippa cu o uitătură alarmant de sinceră, în vreme ce dădea înapoi spre perete. Trebuie să plec. Şi, spunând acestea, Chris se căţără pe pervazul fereastrei şi sări afară. Avea un mers bolovănos şi se înclina tare în spate păşind, cu bărbia lăsată în piept, cu braţele uşor curbate, de parcă s-ar fi pregătit pentru vreun atac. Deschise portiera camionului galben, se trânti pe scaunul şoferului şi demară.

— Şi era aşa un băieţel dulce, spuse Dot neajutorată, clătinând din cap. Nici nu-ţi poţi imagina.

*

Trecură câteva zile şi, deşi camionul galben strălucitor al lui Chris Nadeau trecu în viteză pe lângă Pippa de câteva ori, aceasta nu mai auzi nici o veste de la Dot. Se gândi că probabil ruşinea provocată de scena de la petrecere le făcea prietenia imposibilă. Fiul era de groază. Biata Dot. Spre surprinderea ei, Pippa descoperi că-i duce puţintel dorul. Se întrebă dacă nu cumva ar trebui s-o sune să vadă dacă e bine, dacă nu cumva ar fi fost un lucru nepotrivit de făcut. Somnambulismul părea să se fi evaporat. Nici o harababură proaspătă nu mai apăruse

în bucătărie. Pippa se simțea iluminată de o dispoziție calmă. Zilele treceau în modul cel mai liniștit cu putință. Ben suna din oraș în fiecare duminică. Grace era în Paris, recuperându-se după două săptămâni de făcut poze în Kabul. Pippa era încă perplexă în privința felului în care se întâmplase. Acum o clipă, Grace fotografia câini pentru *Hartford Courant*. În următorul moment, surprindea pe peliculă imagini înfiorătoare cu copii desfigurați, cu femei urlând, care apăruseră în *New York Times*. Pippa se minuna de felul în care Grace urmărea, cu orice preț, adevărul. Și totuși o parte a ei se gândea, stând așa și privind în ochii încă unei persoane înspăimântate alergând printr-o mare de praf, dacă nu cumva în felul ăsta de a fotografia oameni aflați în nevoie era ceva nemilos. N-o întrebase asta pe fiica ei, dar ideea era: există vreun moment, acolo, când trebuie să alegi între a fotografia pe cineva și a-i da o mână de ajutor? Dar măcar se ocupa cu ceva, cugetă Pippa. Atrăgea atenția asupra. Ei înșăși. Nu. Nu era cinstit. Asupra conflictelor, nedreptăților. Spre deosebire de Pippa. Ei bine, se gândi în timp ce răsfoia o carte de bucate bogat ilustrată: osso buco. Miel milanez. Spaghetti alle vongole. Măcar Herb își manifesta aprecierea. Adora ca cineva să aibă grijă de el.

Dăduse peste o carte scrisă de un necunoscut, un profesor de istorie ce preda la un liceu din Idaho. Ajunsese la el într-un plic simplu din hârtie de împachetat, cu adresa dactilografiată. Când o văzuse, își spusese că e vorba ori de un lunatic, ori de ceva cu valoare veritabilă. După cum se dovedi, cartea dinăuntru era una dintre acele păsări rare după care editurile jinduiesc dintotdeauna: O Carte Bună Ușor de Citit. Era un roman istoric, scris cu detalii fascinante. Extrem de mișcător. Cu limbaj expresiv. Se putea face un film grandios, de pro-

porţii epice. Herb lua literatura în serios. Îi publica pe cei mai mulţi dintre giganţii literari care mai rămăseseră. Dar era totodată om de afaceri, iar primirea unei cărţi de soiul ăsta prin poştă era ca şi cum ar fi câştigat la loterie. Cu banii pe care un asemenea monstru literar i-ar fi adus ar fi putut publica zece poeţi. Mai era de muncit, desigur, dar Herb era sigur că nişte tăieturi şi reformulări pe ici pe colo aveau s-o facă a naibii de tare. Citi ultimele dintre cele două sute de pagini, strânse manuscrisul şi închise ochii. O simţi pe Pippa aplecându-se peste el, întinzându-se să ia paharul gol.

— Am găsit o carte, spuse el.

— A, grozav, spuse Pippa.

— O adevărată găină cu ouă de aur, făcu el.

— De când zici tu „găină cu ouă de aur"?

— Până acum n-am mai dat peste una, aşa că n-am mai zis-o.

— Despre ce e?

— Război. Dragoste. Vremuri grele.

— E bună?

— E bună într-un fel anume. O carte simplă pentru cei sofisticaţi. Sau o carte sofisticată pentru cei simpli. Lectura perfectă de vacanţă pentru oameni care au case pe plajă în valoare de mai multe milioane.

— Aşa eram şi noi.

— Noi nu, spuse el.

Pippa duse în bucătărie paharul lui Herb. Aşa de ciudat era, se gândi ea. Cu cât Herb se apropia mai mult de moarte, cu atât se gândea mai mult la bani.

Grace

Intrarea abruptă a lui Grace în atmosfera rarefiată a fotografilor de reportaj nu fusese prevăzută de nimeni din familie, cu atât mai puțin de Grace însăși. La facultate își dăduse licența pe spaniolă, cu fotografia drept disciplină secundară. În vara de după absolvire, Ben o luă din loc prin Europa, cu rucsacul la spinare, împreună cu prietena lui, Stephanie, și ea viitor avocat. Cu toate că gemenii frecventaseră colegii diferite, Grace presupusese ca, o dată ce amândoi aveau să termine cu școala, ea și cu Ben să locuiască împreună — pentru o vară măcar, și să intre din nou în atmosfera de conspirație delicioasă în care trăiseră acasă. Dar Ben simțise că trebuia neapărat să se maturizeze, să devină bărbat, întreg la minte, nu s-o facă pe nebunul cu sora lui. Așa că o luase la picior spre Europa împreună cu Stephanie, copoiul lui credincios. Grace știa că Ben o iubea pe Stephanie pentru ceea ce nu era (nevrotică, directă, seducătoare, amuzantă) la fel de mult ca și pentru ceea ce era (credincioasă, dulce, adaptabilă și totuși inteligentă — un soi de Melanie, din *Pe aripile vântului*, a zilelor noastre). Știa, esențialmen-

te, că fratele ei își alesese o fată care să semene cu ea cât mai puțin posibil. Așa că, după absolvire, neinteresată să împartă o locuință cu vreuna din prietenele ei de la facultate care umblau prin Brooklyn câtă frunză și iarbă, Grace își închirie o grasonieră în Harlemul Spaniol, cu ferestre înalte, cu arcade și linoleum verde-fiere pe jos, sperând să-și îmbunătățească spaniola și să aibă timp să se mai gândească la ce era de făcut în continuare. Avea destui bani de la părinți, așa că nu trebuia să se angajeze, cel puțin pentru vara în curs, dacă se mulțumea să trăiască cu puțin. Își petrecu primele două săptămâni hălăduind prin vecinătate, scormonind printre obiectele la mâna a doua scoase la vânzare în stradă — rochițe rămase de la prima comuniune, cărți uzate, cu coperte subțiri, câte un pieptene — și hrănindu-se cu orez și fasole cu banane fripte la tejgheaua unui local din zonă, în timp ce citea biografiile lui Lee Miller[4] și Laurence al Arabiei. Își mobilă apartamentul cu două scaune-saltea, din acelea cu umplutură (unul roșu-maraschino, celălalt portocaliu de culoarea Fantei) și cu un baldachin alb de fier forjat. Nu prea vorbea cu nimeni. Îi plăcea această ieșire din împrejurimi, chiar dacă se mișca înăuntrul lor. Se simțea mută și mulțumită, plină de potențial și totuși complet neproductivă. Ajunse să știe cartierul ca-n palmă; ferestrele prăfuite de la etajul întâi ale casei de întâlnire a celor de la Ostașii Domnului, de la numărul 1125, anticariatul mirosind a stătut din pivnița de la numărul 1130, magazinul de produse din plante de pe colț, care făcea reclamă la tratamente pentru cei bolnavi de dragoste, loviți de dorul

[4] Elisabeth „Lee" Miller (1907–1977), celebru reporter și fotograf de război în perioada celui de-al Doilea Război Mondial. (*N. t.*)

de casă și de „afecțiuni felurite ale sufletului și trupului" Cârciuma de pe colțul străzii 120 era ținută de un dominican cu ochi lăcrimoși, care pălăvrăgea întruna, și de nepotul lui taciturn, un tip melancolic ce zăcea apatic în spatele tejghelei. Ochii întunecați, ca de bântuit, figura sleită și bărbița ascuțită îl făceau să arate ca un personaj scos dintr-o pictură de El Greco. Aceiași cinci oameni stăteau pe scaune pliante în fața cârciumii, zi de zi, urmărind trecerea pietonilor și pariind pe orice, de la curse până la cine avea să intre cu piciorul într-o spărtură de dimensiuni impresionante din trotuar. Tinere femei și fete umblau mândre de colo-colo, în haine mulate, cu părul lucios pe care și-l strângeau de pe fețele extenuate, împingând cărucioare cu nou-născuți sau cu copii ce învățau abia să meargă, așezați confortabil înăuntru. Doamna ofilită, cu coafură înălțată, care avea spălătoria stătea afară fumând și pălăvrăgind cu vecinii, când nu împăturea cearșafuri în spatele vitrinei. Grace ajunsese să considere bucata de caldarâm din Lexington, dintre străzile East 120 și East 122, un univers care-i aparținea doar ei. Cu toate că unii oameni de prin cartier ajunseseră s-o știe pe Grace și o salutau când treceau pe lângă ea sau când ea le intra prin magazine, se simțea încă aproape invizibilă. Nu era o parte a vieții din cartier; mai degrabă un observator tolerat. N-ai fi putut spune, privind-o, că se potrivește cine știe ce cu locurile. Avea o claie de păr blond, care-i cădea în bucle rebele în jurul feței ascuțite, inteligente. Trupul îi era înalt, slab și atletic, sânii mici și compacți. Bărbații o observau întotdeauna, dar se apropiau rar; avea ceva masculin în mișcări. Din spate, cu șoldurile ei înguste și umerii musculoși, cu postura relaxată, ar fi putut trece drept un băiat cu părul lung.

Într-o noapte, târziu, o sticlă se făcu zob în mijlocul străzii, trezind-o pe Grace. Un bărbat vorbea tare în spaniolă; altul îi răspundea. Vocile lor puse pe ceartă stârniră ecouri în apartamentul ca o cavernă. Grace păși în picioarele goale până în sufrageria nemobilată, încercând să-și dea seama despre ce era discuția. O femeie tânără se ruga de cineva, cu glasul înecat de plâns. Grace se plasă la câțiva centimetri de fereastră, în așa fel încât să nu fie văzută, și aruncă o privire în stradă. Cei trei protagoniști ai conflictului stăteau sprijiniți de mașinile parcate. Îl recunoscu pe nepotul patronului de la cârciumă. Nu-l mai văzuse așa de animat. Își agita mîinile, gesticulând și numindu-l pe celălalt bărbat, un tip mai în vârstă, îndesat, cu picioarele proptite foarte departe unul de celălalt, „un mincinos și un prost" în spaniolă. O fată firavă de cam cincisprezece ani, una dintre cele pe care Grace le văzuse plimbându-și în jus și-n jos copiii prin cartier, se atârnase de brațul nepotului, încercând să-l târască de acolo. Câțiva privitori se adunaseră în semicerc să urmărească desfășurarea evenimentelor. Grace rămase încremenită de drama atât de primejdioasă și de reală care se desfășura dedesupt, ca și cum ea s-ar fi aflat într-o lojă la teatru. Pentru mult timp cei doi bărbați se ținură unul pe celălalt în șah, cu nepotul din El Greco țipând isteric la străinul cel bondoc, cu fata încercând să-l calmeze, strigând la el să-și țină gura, și cu străinul apropiindu-se amenințător de cei doi, apoi întorcându-se la mașina lui, doar pentru a fi cadorisit cu un nou șuvoi de insulte de către nepotul din El Greco. În ciuda atitudinii amenințătoare, străinul nu părea să dea foarte multă atenție certei, ba chiar se uită împrejur de câteva ori, ca și cum și-ar fi căutat un loc mai confortabil. Până ce, într-un final, nepotul spuse ceva care-l călcă zdravăn pe bătături. Grace

nu înțelese despre ce era vorba, dar, orice ar fi fost, fusese picătura care umpluse paharul. Străinul se aruncă asupra nepotului, azvârlind-o pe fată deoparte ca pe o păpușă, și-l întinse la pământ cu o lovitură de pumn. După care se îndepărtă, clătinând din cap. Câțiva oameni se adunară în jurul nepotului, care se ridică încet și, respingându-le ajutorul, plecă șchiopătând în cealaltă direcție. Grace se simți deodată foarte obosită și se întoarse în pat.

În următoarea dimineață Grace se trezi cu gândul la aparatul de fotografiat Minolta pe care i-l făcuseră cadou părinții cu ocazia absolvirii. Scoase aparatul din cutie și-i puse film. Aceea fu dimineața în care începu să se ocupe de-adevăratelea de fotografie. Își petrecu următoarele două luni trăgând în poză fiece mișcare din cartier. Lumea o știa deja, așa că oamenii tolerară lentilele care se zgâiau la ei, ba chiar, ocazional, o invitară în apartamentele lor. Fotografie totul și pe toți: slujba de duminică a Ostașilor Domnului, pe proprietarul cel afabil al cârciumii, pe nepotul din El Greco, pe bătrânii din fața cârciumii, pe doamna de la spălătorie. Își spori portofoliul imagine cu imagine, fotografiind zi și noapte ca intrată în transă. Teancul de poze care rezultă scoase la iveală un devotament obsesional și un ochi atent. Obținu o întâlnire cu redactorul șef de la ziarul *Courant* din Hartford, o publicație despre care auzise că ar fi interesată să angajeze fotografi tineri. O angajară. Își petrecu toamna și iarna urmărind mașini de pompieri și fotografiind benzile portocalii întinse în jurul caselor de suburbie în care avuseseră loc crime ; în vara următoare era deja într-un avion spre Louisiana, ca să se ocupe de uraganul Katrina, împreună cu un coleg mai experimentat de la *Courant*. Pe parcursul celor două săptămâni petre-

cute acolo, dormi doar câteva ore pe noapte; nu voia să piardă nici un moment din acea tragedie. Călătoria asta fusese pentru ea, într-un fel ciudat, o binecuvântare; imagini ale groazei și neputinței, punctate de umor păreau să se adune în obiectivul ei, iarăși și iarăși. Părea să nu se poată abține să nu fie în locul potrivit la momentul potrivit. Fotografiile cu care se întorsese erau suprarealiste: trei copii purtând măști de cauciuc de Halloween cu chipurile lui George Washington, Elvis Presley și Chucky[5] descoperă pe o alee cadavrul unui bărbat în vârstă; un câine care tremură stă în mijlocul unei insule de gunoaie, înconjurat de păpuși care plutesc; o femeie masivă dansează printre resturile fostei ei sufragerii, cu bucăți de tapet atârnând ca niște fâșii de piele. Grace se înapoie la *Courant* vedetă. Peste alți doi ani se afla în echipa de la Getty Images[6] și ajungea la Kabul.

Pe Grace o lăsa perplexă lucrul acela care altora li se vădea ca fiind talent, dar ei îi părea totuși a fi altceva. Norocul pe care-l avea i se părea nefiresc. Era ca și cum ea însăși ar fi creat imaginile, imprimându-și visele pe peliculă. Probabil că felul în care reușea să uite de sine însăși, să dispară, să devină transparentă atunci când fotografia, o făcea să accepte cu atâta greutate laudele pentru propria ei muncă. Uneori era atât de înghițită de situație, încât nici măcar nu-și amintea să fi făcut poze. Dar, normal, le făcuse, și tot ce ținea de paranormal în profesia pe care și-o alesese era, știa asta, o superstiție adolescentină de care n-ar fi spus nimic nimănui, cu excepția fratelui său geamăn, pe care-l trata cu francheța

[5] Personaj dintr-o serie de filme horror, Chucky este o păpușă în care s-a încarnat sufletul unui criminal în serie. (*N. t.*)

[6] Cea mai mare agenție foto din lume, cu sediul în Seattle, S.U.A. (*N. t.*)

brutală, cu acuitatea batjocoritoare pe care o rezerva doar propriilor trăiri sufletești. Ben era, pentru Grace, o extensie a sinelui propriu. Una dintre consecințele la care ducea felul acesta de a munci din greu era, o știa, sau mai degrabă o întrezărea undeva în camera obscură a minții ei, ca pe un șoarece pe care-l surprinzi cu coada ochiului, cățărându-se cu iuțeală pe un perete, că se îndepărta de Ben, depășindu-l. Relația lor era absolut perfectă. Atât de perfectă, de fapt, că nu mai avea nevoie de nimeni altcineva. Încă nu reușise, după cum spusese doctorul Sarah Kreutzfeld, o psihoterapeută la care se dusese timp de câteva luni în vremea facultății, să se „individueze complet"

Problema cea mare invocată de Grace, când se autoevaluase la Centrul de Sănătate al universității, fusese că nu izbutea să se îndrăgostească. Se gândea că ceva nu-i în regulă cu ea. Existase cândva o ocazie cât se poate de clară; un băiat inteligent, interesant, amuzant, cu ochi scăpărători și un piept scobit ca un semn de întrebare. Se aflase pe marginea iubirii cu el, petrecuse chiar binecuvântate ore în zona aceea a atașamentului adânc. Dar trebuise doar o glumă răsuflată, o aluzie stângace, un moment de sinceritate totală ca să se simtă ca și cum o pătură de plumb i-ar fi înfășurat măruntaiele, separând-o, ca pe o bucată de cârnat tăiată cu foarfeca, de fostul obiect al afecțiunii. Și, din nou, mingea se afla la mijlocul terenului. Pentru toate astea dădea vina pe Ben — atât de deșteptul, amuzantul, afectuosul și burzuluitul Ben. Nimeni n-avea s-o mai facă să râdă cu atâta poftă. Nimeni nu s-ar fi putut zgâi la lume cu aceeași ușurătate binevoitoare, iubitoare chiar. După două săptămâni de analizat situația pe toate părțile, ședințele ei cu dr. Kreutzfeld începuseră să devină neproductive.

Grace era jenată de trivialitatea problemei sale. Îi era ciudă pe ea până și pentru că începuse terapia, dar se simțea acum obligată să continue. Deveni mohorâtă și necomunicativă pe parcursul ședinței, uitându-se lung pe fereastră după studenții care se învârteau încoace și-ncolo, de la bibliotecă la cămin, de la cămin la cursul de matematică.

Acest comportament îi stârni interesul lui Sarah Kreutzfeld. Simțise de la început în fata asta un soi de explozie subterană, o mină care se declanșase atât de adânc înăuntrul ei, încât nici ea însăși nu era conștientă de asta. Când Grace păşise în cabinetul ei pentru prima dată, fusese surprinsă. Nu părea să fie genul Larken. Colegiu foarte mic, Larken se îngrijea de destinele privilegiate ale unor pictori, scriitori, critici, poeți și performeri ai viitorului. Predatul nu era atât riguros, cât expansiv, profesorii ajungând să tragă de cursurile lor până la punctul în care ajungeau distorsionate de-a dreptul, în încercarea de a răspunde extravaganței studenților. Termeni ca „participare" și „centrat pe student" erau la loc de cinste în broşura de prezentare a şcolii. Cei mai mulți dintre colegieni aveau un aspect indecis, preocupat, precum oposumii stârniți din vizuină în mijocul zilei. Hălăduiau alene prin campus, înconjurați de halouri de idei insuficient digerate, convins fiecare că posedă indubitabile înzestrări. Prin contrast, Grace arăta o expresie de calm concentrat, intens. Ochii îi erau mereu atenți, mersul îi era ca un marş. Părea hiper-conștientă.

Dr. Kreutzfeld știa că în psihicul fetei lucra și altceva decât relația cu fratele geamăn. Nu era bolnavă, ci blocată. Avea înăuntru un nod care trebuia desfăcut. Nefiind sigură de unde să înceapă, dr. Kreutzfeld o luă de la

chestiunile de bun simț: părinții. Grace ridică din umeri și vorbi despre Herb cu afecțiune, iar despre Pippa cu o amestecătură de regret și resentiment. Mama asta a ei era în mod clar genul de persoană călcată în picioare de toată lumea, cugetă dr. Kreutzfeld, clătinând din cap în interior. Pe unele femei n-avea să le-nțeleagă niciodată. Copiii creșteau, și după aceea? Simțea emoții puternice în Grace atunci când vorbea despre mama ei. Obrajii îi cădeau, privea într-o parte. Ceva se întâmplase, Dr. Kreutzfeld era sigură.

În săptămânile ce urmară, cu blândețe, schimbându-și ușor poziția în fotoliu, cu fața ei atrăgătoare puțintel înclinată atunci când vorbea, Kreutzfeld o călăuzi pe Grace înapoi, din nou și din nou, către ceea ce vedea drept o răspântie a personalității. În primii ani din viață, Grace fusese extrem de apropiată de maică-sa. Își amintea că avea obiceiul să țipe când Pippa ieșea în oraș să ia cina, dorindu-și să-i simtă mirosul, îmbrățișarea, prețuind timpul pe care-l petreceau împreună, jucându-se pe plajă sau pur și simplu privind pe fereastră. Și cu toate acestea, înainte ca Grace să împlinească opt ani, o zonă vastă de ariditate se deschisese între ele două, despărțindu-le. Dr. Kreutzfeld continuă să revină iarăși și iarăși la perioada respectivă, la care ajunsese să se refere ca la „punctul de cotitură" în relația lui Grace cu mama sa, în speranța că vreo amintire revelatoare avea să țâșnească din mintea fetei. Dar nu apărea nimic. Și apoi, într-o zi, din nimic, după câte se părea, după o tăcere lungă, Grace privise pe fereastră și spusese cu voce moale:

— Nu cred că mama mea mă place foarte mult. Dr. Kreutzfeld tresărise, surprinsă.

— Dar pare să-ți fie devotată până la sclavie, spusese.

— Așa e, rostise Grace. Dar există în ea o parte pe care și-o ține întotdeauna ascunsă. Cu Ben, nu. Doar cu mine.

— Și ești supărată pe ea fiindcă te respinge, sugerase dr. Kreutzfeld.

— Cred că da, spusese Grace cu o grimasă ușoară. Și apoi, întorcându-se, adăugase pe tonul ei arțăgos:

— Gata, m-am vindecat?

*

Pippa privi îndelung prin geamul Mercedesului lui Herb și se gândi la Grace. Trecuseră trei luni de când fusese să-i vadă, înainte de călătoria la Kabul, a doua din an. Pippa simțea un nod în gât. I se întâmpla mereu asta, în vremea din urmă, când se ducea în vizită la fiica ei. Să-l vadă pe Ben era ca și cum s-ar fi îmbrăcat cu perechea preferată de jeanși. S-o vadă pe Grace era ca și cum... ca și cum te-ai ciocni de cineva de care ești îndrăgostit în secret. Nu, cugetă Pippa, nu se poate așa. Și totuși, un pic, așa și era.

Herb alesese barul Gotham ca să poată avea parte de o masă decentă. Când erau mici, copiilor le plăcea la nebunie să meargă acolo în perioada Crăciunului. Absurd de scump, dar era ceva liniștitor în grosimea fețelor de masă, în numărul mare de ospătari, în conversația liniștită, în mătasea și postavul de bună calitate al costumelor purtate de clienți. Dădea impresia unei întoarceri în timp. Herb și Pippa ajunseseră devreme, ca întotdeauna, iar Pippa încerca să-l necăjească pe Herb încercând să țină coșulețul cu pâine la distanță de mîinile lui mari. O văzu pe Grace prin vitrină, apropiindu-se. Își tăiase scurt părul blond și rebel. Arăta precum un gard viu. Nasul părea să i se fi ascuțit cumva, ca un cioc, se gândi

Pippa în timp ce Grace trase de ușa grea, deschizând-o cu mai multă putere decât ar fi fost necesar, urcă treptele și se opri să se uite prin încăpere cu privirea ei rece. Pippa îi făcu semn din mână și Grace veni spre ei cu pași mari, viguroși, desfăcându-și de la gât o eșarfă stacojie. Herb se ridică și o îmbrățișă cu putere. Apoi Grace se aplecă peste masă și atinse ușor cu buzele obrazul Pippei.

— Am întârziat? întrebă.

— Am avut timp să mănânc toată pâinea, spuse Herb.

— Părul tău arată minunat, spuse Pippa.

— Mersi, zise Grace, trecându-și mâna prin claia de un blond deschis.

— Așa deci. Povestește-ne, spuse Herb.

— Tati, lasă-mă o secundă. Ben a zis că să începem fără el. E blocat în bibliotecă. O să ajungă imediat ce termină.

— Trebuie să fie referatul ăla, spuse Herb.

— Da. *Acel referat*, spuse Grace, amuzându-se cu drag pe seama fratelui ei. Pot să iau friptură de miel, vă rog? Mor de foame. Comandară pentru ei și pentru Ben, după care Grace puse mapa cu poze pe masă.

— Astea-s variante de lucru, dar poți să-ți faci o idee oricum... Așeză grămada de fotografii în fața lui Herb. Pippa trebui să se uite la ele de-a-ndoaselea. Îndată ce Herb termina de examinat câte o poză, i-o pasa ei. Într-una, un băiețel era încovrigat peste o fetiță întinsă pe jos, ca și cum ar fi protejat-o, cu fața străbătută de teamă. Într-alta, un bărbat împingea o bicicletă, cu ochii mari, întunecați și îngrijorați privind fix la obiectiv. Peretele casei din spatele lui fusese dărâmat complet; la etaj, un pat, un scaun și o oglindă fuseseră aranjate ca un decor de teatru deschis lumii întregi.

— Ai fost singură când ai făcut astea? întrebă Pippa. Simți cum Grace devine țepoasă.

— Nu, am făcut autostopul cu Giles Oppenheim. De două ori câștigător al premiului Pulitzer, Oppenheim era o legendă printre fotografii de război.

— Și cum ai reușit treaba asta? vru să știe Herb.

— Se întâmplă mai tot timpul, oamenii au grijă unul de altul pe-acolo.

— Ei bine, ai curaj, asta putem să spunem, zise Herb. Aproape că exploda de mândrie, iar Grace o știa.

— Astea-s cele mai bune până acum, spuse Pippa.

— Mersi, făcu Grace, ai cărei obraji palizi căpătară mici pete de roșeață. Apăru și Ben, mulțumit că găsește masa pusă pentru el.

— V-a spus despre bombă? întrebă el, cu ochii sclipind poznași.

— Ben, zise Grace.

— Ce bombă? întrebă Pippa.

— Era cu Oppenheim ăla și cu translatorul și au auzit un țiuit de bombă, așa, și Oppenheim a încercat s-o tragă spre stânga, dar ea a fugit pe o ulicioară la dreapta, și el și cu translatorul s-au luat după ea, și bomba a căzut și, ce să vezi, dacă ar fi luat-o la stânga ar fi fost pulverizați. Chestia a lovit exact unde voia Oppenheim să se ducă. Așa că Grace crede acum că e vorba de soartă.

Ben relatase povestea cu detașare, dar era furios pe sora lui, care era pe punctul să devină, o simțea, periculos, arogant de îndrăzneață. Herb și Pippa ascultară povestea în liniște. Pippa simți cum sudoarea îi coboară către sprâncene și cum o apucă un val de greață. Grace îl privi pe Ben cu o expresie încremenită.

— Ai putea cumva să *nu spui* totul mereu?

— Păi, mi s-a părut destul de important, zise Ben.

— Folosește-ți doar judecata, spuse Herb. Asta-i tot ce vreau de la tine. Apoi, întorcându-se spre Ben: Când ai de gând, așadar, să mă lași să citesc faimoasa lucrare?

Ben începu să vorbească despre progresele făcute. Grace le asculta conversația într-o manieră distantă, cu bărbia sprijinită în pumn, iar Pippa își urmărea fiica. În ciuda camaraderiei de care Grace părea să dea dovadă față de colegii de pe teren, Pippa simți că în ea se instalează treptat o distanță care i se păru alarmantă. Părea din ce în ce mai greu pentru Grace să se întoarcă din odiseile ei fotografice. Intra în altele, lumi-oglindă atât de violente și intense, încât asta de aici trebuie să fi început să i se pară rece, trivială și, prin comparație, fără rost. Grace era captivă înăuntrul propriilor experiențe, incapabilă să scoată la iveală ce văzuse și simțise; fotografiile erau martori muți ai unor povești pe care Pippa le-ar fi vrut spuse în cele mai mici detalii, dar nu îndrăznea să ceară asta de frica refuzului tăcut pe care știa că avea să-l capete de la fiica ei pentru că își băgase nasul. Și cînd te gândești că doar cu puțină vreme în urmă Grace fusese o fetiță! Înăuntrul acestei tinere severe, Pippa putea discerne, pâlpâind ca o hologramă, personalitatea de altădată a lui Grace, de pe când era copil. Se simțea tare singură așa, știind despre copiii ei lucruri pe care aceștia nu și le mai aduceau aminte. Straturi întregi de experiență se erodaseră din mintea lor, însă într-a ei rămăseseră pietrificate. Așa cum se întâmpla des când o vedea pe Grace, Pippa își aminti de o zi care, ajunsese să creadă, schimbase viața fetei ei.

Gemenii erau de opt ani. Se hotărâse să-i ducă la Dairy Queen[7], pe Sixth Avenue, după lecția de pian. Era

[7] Lanț de magazine specializate în înghețată și fast-food. (*N. t.*)

prima zi de primăvară după o iarnă grea, iar aerul cald părea să se prelingă lichid peste pielea Pippei. Oamenii de pe stradă se mișcau alene, ca drogați cu lipsă de griji. Pippa își privise copiii gemeni, cu părul lor blond deschis și dezordonat strălucind în lumina soarelui, și se pătrunsese de mulțumire pentru soarta ei. Hoinăriră până la magazinul de înghețată, unde o doamnă cam de șaizeci de ani, într-o cămașă albă și cu espadrile în picioare, cu șosete ridicate peste glezne, cu părul cărunt legat în coadă la spate, stătea la tejghea alături de o fetiță brunetă, cam de vârsta gemenilor. Femeia tocmai spunea, într-o engleză stricată: „Cât costă un Slushie[8]?" Bărbatul plictisit din spatele tejghelei îi zise cât. Fetița zâmbi chinuit, cu jenă, câtă vreme femeia mai în vârstă își număra mărunțișul. Când văzu că Pippa și gemenii așteaptă la rând, femeia se dădu într-o parte ca să-i lase să comande, mutându-și monezile, cu palma făcută căuș, câțiva centimetri mai încolo. Pippa ceru două cornete cu înghețată de vanilie și-i dădu bărbatului o bancnotă de douăzeci. Așteptând restul, Pippa observă că Grace o privea cu gura căscată pe bătrână cum își examinează micuța grămăjoară de monede și cum își mijește ochii privind neliniștită lista de prețuri, în timp ce fetița de lângă ea înțepenise de rușine. Pippa o înghionti pe Grace, dar Grace se holbă mai departe. „Și un sifon cât costă?" întrebă femeia, zâmbind. Ochii ei închiși la culoare străluceau de bunătate, și mai aveau în ei o expresie ca de scuză pentru că făcea atâta deranj. Omul îi spuse prețul și ea începu din nou să-și numere mărunțișul. Pippa simțise că-i dau lacrimile. Biata femeie își

[8] Băutură răcoritoare făcută din apă, sirop cu diverse arome și gheață. (*N. t.*)

scosese nepoțica la o prăjitură, dar iată că nu-și putea permite. Tipul de la casă îi dădu Pippei restul și ea își îndesă rapid banii în portofel, întrebându-se dacă doamna nu s-ar fi simțit umilită în caz că i-ar propune să plătească ea pentru desertul fetiței. Se hotărî să n-o facă; ar fi fost o reacție condescendentă. Bărbatul îi întinse Pippei cornetele. Frișca albă și moale arăta perfect, arătoasă, strălucitoare, ca înghețatele din reclame. Pippa le dădu câte un cornet lui Ben și lui Grace. Ben începu să-l lingă hulpav pe al lui, dar Grace nu se-atinse de al ei. Pippa începu să se miște spre ușă. Ben o urmă. Grace rămase împietrită acolo, cu privirile în jos, cu pumnul încleștat pe cornet. „Grace", spuse Pippa încetișor. Brusc, Grace se năpusti spre fetița brunetă, se opri la treizeci de centimetri de ea și-i oferi înghețata ei. Fetița se zgâi la darul neașteptat, neînțelegând. Grace rămase nemișcată, cu cornetul de înghețată ridicat în pumn, ca o sabie în mâna unei statui. Doamna îi spuse ceva fetiței într-o limbă străină, și copilul apucă rușinat înghețata, cu ochii ațintiți în pământ. Apoi Grace îi întoarse spatele și o zbughi din Dairy Queen. Pippa se grăbi s-o ajungă din urmă. O putu auzi pe femeie strigând un mulțumesc, înainte ca ușa să se închidă în spatele ei cu un zgomot pneumatic. Când reuși în cele din urmă s-o ajungă pe Grace, două străzi mai încolo, Pippa văzu că fața copilului se îmbujorase și că în ochii ei negri se oglindea o mare furie.

— A fost foarte drăguț din partea ta, spuse Pippa.

— Nu, n-a fost, zise Grace. Nu mai vrusese să vorbească despre asta. Rămăsese tăcută în taxi pe drumul înapoi spre casă și pe toată durata cinei. Pippa știuse că ceva în copilul ei se schimbase în acea zi. Grace devenise furioasă pe propria ei bunăstare.

*

Burete, pulverizator, apă, mop: venise vremea curățeniei în bucătărie! Pippei îi plăcea curățenia, dar era haotică de fel. Trebuia să facă apel la toată capacitatea ei de concentrare ca să-și fixeze mintea pe treaba asta cu curățenia, ca un vânt puternic ce apleacă până la pământ un arbore înalt. Un gând răzleț doar și ar fi ajuns cu mintea departe de frecuș, sfârșind prin a urmări păsările colibri prin binoclu sau citind o rețetă de spaghetti alla primavera, ca apoi să ajungă din nou în bucătărie după patruzeci de minute, surprinsă să vadă vasele clădite încă unul peste altul. În dimineața asta, totuși, Pippa își impregnase mintea cu imaginea unei bucătării lucitor de curate și încerca s-o redea în realitate. Luă totul de pe bar, dădu cu buretele, apoi înlocui recipientele cu vitamine și condimente, așezându-le cu grijă în rând. Curăță mașina de gătit, răzui tigaia pe care rămăseseră resturi de la cârnații de pui ai lui Herb, goli mașina de spălat vase, scoase vasele curate și tacâmurile și umplu din nou mașina cu vase și tacâmuri murdare. Turnă detergentul de vase, colorat în alb și albastru, în cutiuța rectangulară, împinse capacul până ce făcu clic și porni mașina, selectând opțiunea „spălare intensă", fiindcă înăuntru era și o tigaie. Mătură podeaua, dădu cu mopul. Făcu lună chiuveta, deschise până și frigiderul și aruncă de-acolo tot ce părea expirat sau vestejit. Făcu o listă: ouă, lapte de soia, iaurt, folie de aluminiu, cereale. Împături lista și-o îndesă în compartimentul cu fermoar din interiorul poșetei, apoi ieși în curte. Herb vorbea la telefon. O privi întrebător.

— Mă duc la cumpărături. Ai nevoie de ceva? întrebă ea.

El clătină din cap, făcu din mână și se întoarse la telefonul lui. Vorbea despre carte. Pippa se întrebă cine ar putea fi autorul găinii cu ouă de aur. Ieși din curte, urcă în mașină și încremeni.

Podeaua mașinii era acoperită de chiștoace de țigări. Trebuie să fi fost vreo zece, stinse direct pe covoraș. Pippa se lăsase de fumat acum douăzeci de ani. Mirosul de fum îi făcea gâtlejul să se revolte. Herb nu fumase țigări niciodată și renunțase să fumeze trabuce la sfatul cardiologului. Deci ce naiba era asta? Culese chiștoacele, le adună într-o punguță de plastic pe care-o ținea în sertarul de bord și se grăbi înapoi în casă, să-i spună lui Herb. Era încă la telefon. Zăbovi în sufragerie pentru câteva secunde, așteptând să-i zică. Mașina fusese deschisă. Ar fi putut fi adolescenți, puști din orașul învecinat în căutare de distracție. Ar fi putut fi Chris Nadeau, într-un act de răzbunare indirectă pentru că dăduse peste el în felul acela. Sau ar fi putut fi Pippa. Simți cum i se înfierbântă obrajii. Și dacă despre ea era vorba, dacă umblase prin somn și fumase în mașină, poate că și condusese mașina. Gândul ăsta i se păru terifiant. De unde avusese țigările? O senzație de panică fără margini o invadă; era ca și cum ar fi fost prinsă într-un acensor cu cablul tăiat, prăvălindu-se: în jos, tot mai în jos, din ce în ce mai jos. Herb continuă, nepus în temă:

— Păi, Phil, poți face două lucruri, spunea. Poți să lucrezi cu o agenție, și îți pot recomanda eu una. Mai devreme sau mai târziu tot o să-ți trebuiască așa ceva, ești scriitor de-acum. Sau poți să te ții la distanță, să faci afacerea pe cont propriu, să nu trebuiască să le plătești un chior. Partea bună e că așa obții întregul avans. Pe de altă parte, o agenție o să fie mai interesată de tine dacă are cartea și o să fie loială, fiindcă o să-i aduci o groază de bani.

Pippa, simțindu-se un pic amețită, se întoarse și ieși din casă, intră în mașină și făcu foarte încet distanța de o milă[9] până la magazinul alimentar. Vindeau produse de băcănie nepretențioase și era singurul loc din Marigold Village unde se găsea *New York Times*. Intră, cu ochelarii de soare încă pe ochi. Uitând de listă, luă de pe rafturi, distrată, ziarul, ouă și un pachet pentru compoziție de clătite. Îi tremurau mâinile. Ajunse la casa de marcat și ridică ochii. Și acolo îl văzu pe Chris Nadeau, cu părul dat cu gel și pieptănat pe spate, proaspăt bărbierit, cu sprâncene groase arătând ca niște dâre negre făcute cu pensula pe pielea albă, și buze crăpate, înroșite. Mirosea a loțiune după ras. Avea în el ceva mătăhălos, o forță care-l încolăcea atât de strâns încât părea a fi relaxare.

— Pippa Lee, corect?

— A, bună, spuse ea, scoțându-și ochelarii. Văd că ai deja o slujbă.

— Îmi croiesc drum spre înălțimi, spuse Chris.

— I-o zi frumoasă, zise Pippa.

— Încerc să mă fac că nu observ, rosti el, înregistrând cumpărăturile prin casa de marcat; avea unghiile roase până la sânge, observă Pippa. Ochii ei trecură apoi peste zidul de pachete de țigări desfășurat în spatele lui; simți un impuls violent să fumeze, să tragă fumul adânc în piept.

— A, și, și ăă... un pachet de... Marlboro Lights, te rog. Chris se răsuci și găsi țigările.

— Costisitor obicei, spuse el.

— De fapt eu... propriu-zis nu fumez. Și apoi un gând îi răsări în minte: Nu lucrezi noaptea aici, nu?

— Încă n-am apucat, spuse el. De ce-ntrebi?

---

[9] Aproximativ 1609 metri. (*N. t.*)

Se simți ușurată.

— E deschis toată noaptea și m-am gândit întotdeauna că e un serviciu groaznic, să aștepți așa... toată noaptea, să vină cineva să cumpere... chestii... țigări, din astea. În ochi începuseră să i se formeze lacrimi, răsuflarea i se oprise în gât. Chris se uită la ea cu o privire răbdătoare, liniștită, fără vreo expresie pe figură. Se simțea complet expusă în fața lui. Lipsa lui totală de maniere era de o francheță aproape supărătoare. Din fericire, emotivitatea începu să i se mai diminueze.

— Chibrituri? întrebă el.

— Te rog. Ce mai face mama ta?

— Se recuperează, spuse el. Scuze că v-am lăsat cu buza umflată data trecută. Nu prea le am eu cu petrecerile astea.

— N-ar fi trebuit... nu trebuia să vă întrerup, spuse ea. Un bărbat care stătea la rând în spatele ei își drese vocea. Puse câteva bancnote pe tejghea și se apucă să răscolească prin poșetă căutând bani potriviți.

— Bine atunci, spuse. Zi-i lui Dot să mă sune, dacă are chef.

— O să trebuiască s-o suni tu, zise Chris. E prea mortificată.

Pippa ieși din magazin, intră în mașină, rupse ambalajul pachetului de țigări, scoase una și și-o aprinse. Când fumul îi umplu plămânii simți cum o furnică mâinile și buzele. Tot ce vedea părea acum saturat cu culoare și detalii: volanul, mâna ei, pompa de benzină de afară. Scoase mâna pe geamul mașinii. *De ce fac asta?* Se gândi. Privirile îi zburară spre Chris, care înregistra la casă cumpărăturile cuiva. *Ce tânăr ciudat. Pare dezghețat, dar* începuse să-și dea seama ce voia să spună Dot. Era ceva nu tocmai în regulă cu el. Chris ridică privirea și o

văzu prin vitrină. Agită mâna în direcția lui, stinse țigara și demară.

Sam Shapiro și Moira Dulles veneau din nou la cină. Era prea înăbușitor pentru feluri de mâncare caldă, așa că Pippa fierse un somon, făcu salată de cartofi cu sos acrișor și servi totul în curtea interioară. După masă, tuspatru se așezară în liniște și se apucară să mănânce căpșuni, privind micul lac artificial scăldat în lumina aurie și ascultând greierii.

— Delicioase căpșuni, spuse Sam.

— Le-am luat de la standul fermei, zise Pippa, cercetându-l și gândindu-se la cât de mult se schimbase de-a lungul anilor. Pielea de pe gât i se fleșcăise și acum tremura precum gușa unui curcan. Vârful nasului său acvilin se tocise, se rotunjise cumva, răzuit parcă de contactul cu munca dură pe care o făcuse în ultimii treizeci de ani, scriind câte șaisprezece ore pe zi aproape fără nici o excepție, bântuit de poveștile din cap precum Oreste de Furii[10]. Ochii lui, odată de un negru lichid precum smoala, arătau acum serbezi ca niște bucăți de cărbune. Era ca și cum, scriind toată viața, Sam se consumase interior, pic cu pic, iar acum ajunsese o carcasă, o cochilie. De-a lungul vremii, Sam luase din viața sa și din a altora, fiersese totul împreună — piele, oase, tot — până ce ajunsese să obțină o pastă de culoarea, își imagină Pippa, grăsimii de balenă. Apoi construise cu această pastă o imagine, un fel de frîză complexă, o poveste alcătuită din ființe umane, sentimente umane, amintiri umane.

---

[10] Personaj al mitologiei grecești, Oreste își ucide mama, Clitemnestra, pentru a răzbuna moartea tatălui său Agamemnon, asasinat de aceasta și de iubitul său Egist la întoarcerea din Războiul din Troia. Vinovat de matricid, el aj unge să fie urmărit de spiritele răzbunării, Eumenidele sau Furiile. (*N. t.*)

Problema de căpătâi pe care Pippa o avea cu Sam (oricât l-ar fi iubit ca prieten) era suspiciunea că acesta avea nevoie ca relațiile sale să eșueze, pentru a se folosi de asta mai târziu. Ar fi un monstru, cugetă Pippa, dacă n-ar fi mai necruțător cu el însuși decât cu oricine altcineva. Dar nu, el sărea primul în cazan, de fiecare dată. Să fii făcut terci și să renaști; acesta era destinul epuizant, fără de sfârșit al lui Sam. Dar astfel era contractul pe care-l semnase: în schimbul unei vieți adevărate i se dăduseră doisprezece romane, două dintre ele capodopere, restul excelente, iar nemurirea îi era aproape asigurată. Îl compătimea totuși pe vechiul ei prieten. Și îi părea rău de Moira pentru că se îndrăgostise de el. N-avea să-i dea niciodată ce-ar fi vrut ea. Avea nevoie de prea multe. Șmecheria cu Sam, Pippa o știa, era să-i faci cumva viața atât de atrăgătoare, atât de plăcută, încât să n-aibă decât s-o accepte și s-o trăiască, depărtându-se de sine înșuși — cât de cât, cel puțin. Dar de fapt, se gândi, Moira e și ea scriitoare. Poate că se înțeleg unul pe celălalt. Oftă și observă camionul galben al lui Chris Nadeau, parcat peste drum. Se întrebă ce se întâmplă în acel moment în casa familiei Nadeau.

— Cum merge romanul? întrebă Herb.

— Am scris numai o sută de pagini, zise Sam. Nu știu încă dacă o să iasă.

— Mă scuzați un minut, spuse Pippa. Se duse la baie, se închise înăuntru, deschise fereastra și scoase țigările din spatele medicamentelor pentru tensiune ale lui Herb. Suflă fumul prin fereastră, urmărindu-l cum se dilată și dispare în aerul întunecat. Apoi se spălă pe dinți.

Reveni în curte cu o bucată de halva de fistic, simțindu-se intoxicată de la țigară și blestemându-se pentru că fumase. Moira oftă din rărunchi și-și întinse gâtul spre

cer, trăgându-şi genunchii spre bustul generos şi strângându-şi-i, cu ochii mari, negri, rimelaţi privind în sus ca la o minune. Toate gesturile şi reacţiile Moirei conţineau un element de autopreocupare excesivă. La douăzeci şi patru de ani câştigase râvnitul Premiu pentru Tineri Poeţi al Universităţii Yale. De atunci mai publicase câteva volume de poezie surprinzător de vitriolantă, iar viaţa ei personală fusese punctată de focurile de paie ale unor aventuri eşuate.

Cam de treizeci şi cinci de ani acum, avea mai departe acea atitudine de continuă mirare care se potrivise atât de bine cu intelectul ei în anii primei tinereţi. Nu că Moira ar fi fost bătrână. Nici vorbă, era sensibil mai tânără decât Pippa. Printre literaţii trecuţi între care se învârtea trecea drept o adevărată senzaţie. Pippei i se părea adorabilă şi, uneori, demnă de milă. Era iresponsabilă şi nevrotică, o femeie în toată firea fără copii, fără măcar o asigurare de sănătate, căutând încă iubirea cu speranţa nechibzuită a cuiva de douăzeci de ani. Şi totuşi, uneori, Pippa se trezea că invidiază viaţa haotică, autocentrată a Moirei.

— Acela e un liliac? întrebă Moira mijindu-şi ochii.

— Da, spuse Herb.

— Ca o mănuşă — o mănuşă neagră aruncată spre cer, zise Moira. Cine-a spus asta? Cum îi spune...

— Tartorul sexului, făcu Sam. Domnul Lawrence[11].

— Tu vorbeşti, zise Herb.

— Şi nici n-a nimerit-o bine. Ia uită-te. Ţi se pare că arată ca o mănuşă neagră? întrebă Sam. Ridicară privirile cu toţii. E-un afurisit de *liliac*.

[11] D.H. Lawrence (1885–1930), scriitor englez care a dezvoltat în cărţile sale temele instinctului vital şi sexualităţii şi care s-a confruntat cu critici puternice din partea conservatorilor puritani, fiind acuzat pe nedrept de pornografie. Prin tre romanele sale se numără *Fii şi iubiţi*, *Femei îndrăgostite* şi *Amantul doamnei Chatterley*. (*N. t.*)

— Ben era odată abonat la o revistă despre lilieci, își aminti Pippa.

— Ia uită-te cât de frenetic își flutură aripile, după asta poți să-ți dai seama că nu-i o pasăre, spuse Moira.

— Nu, zise Sam, după cât de repede își schimbă direcția — ca un zmeu acrobat.

— Asta e bună, chicoti Herb. Un zmeu acrobat. Sam își lăsă bărbia pe piept, mulțumit; Herb nu spunea niciodată că îi plăcea ceva decât dacă așa era.

— Și chiar îți intră în păr? întrebă Moira. Sam scutură din cap.

— Ai putea și tu o dată în viață să vii cu o idee care să nu fie clișeu? Moira îl privi, cu o expresie incredulă pe față. Glumeam doar, zise el. Ești o originală, iubito, să nu uiți asta.

— Du-te în mă-ta și tu, spuse Moira.

Pippa se ridică.

— Cafea fără cofeină, vrea cineva? întrebă imitând în batjocură stilul unei stewardese. Moira se ridică la rândul ei și o urmă pe Pippa în bucătărie. Suspina deja când ajunseră la mașina de gătit.

— De fiecare dată când deschid gura mă articulează. Nu mai suport. E așa un *nemernic*. Pippa oftă. Sam era crud cu femeile sale. Toată lumea o știa. Îl văzuse aducând la disperare vreo câteva de-a lungul anilor.

— Așa e el câteodată. Are o parte răutăcioasă. Poate dacă ai râde și tu cu el?

— Am tot râs timp de patru ani. Acum plâng.

— Vorbești despre despărțire aici?

— Nu mai vorbim despre nimic. Sam e așa de prins cu romanul lui că abia dacă mai ridică nasul din el. Port toate discuțiile cu mine însămi.

— Ți-ai găsit... pe altcineva? Pippa o știa destul de bine pe Moira ca să ghicească faptul că nu s-ar fi gândit să lase un bărbat atât de cunoscut și dezirabil precum Sam Shapiro decât dacă ar fi avut pe cineva de rezervă. Așa talentată cum era, poetesa avea nevoie de bărbați puternici. Moira își privi mâinile.

— Nu... adică... Apoi, apăsându-și palmele pe ochi: O, Pippa, sunt așa de confuză!

În noaptea aceea, în pat, pe când Herb încerca să citească, iar Pippa își întindea cremă pe dosul palmelor, comentă:

— Pun pariu că Moira are o aventură.

— De ce spui asta? întrebă Herb.

— Vorbește despre cum o să-l părăsească pe Sam, dar e înspăimântată la gândul de a fi de capul ei. Pare să aibă sens.

— Poate vrea să crezi că are o relație, tu să-mi spui mie, eu să-i spun lui Sam, iar el să-i dea mai multă atenție.

— Chiar crezi că Moira e atât de vicleană?

— Așa sunt femeile.

— Șmechere?

— E instinctul. Supraviețuirea celui mai puternic. Dintre toți oamenii, tu ar trebui să știi.

— Nu contează.

— Asta înseamnă că de-acuma pot să mă culc și eu liniștit? spuse Herb căscând și punându-și în suportul lor ochelarii de citit. Se pare că n-am nici o șansă cu lectura.

— Tot cred că are o relație, spuse Pippa, stingând lampa din partea ei de pat.

Puțină moarte

Biroul editurii Maxwell, Lee și Brewer era în New York, cinci camere surprinzător de sărăcăcioase, despărțite de pereți de sticlă și îndesate până la refuz cu cărți. În absența lui Herb compania era condusă de Marianne Stapleton, o persoană cu constituție solidă, comportament cumva maniacal, gust excelent și o puternică înclinație spre nesiguranță. Îl suna pe Herb, cu întrebări, cel puțin de cinci ori pe zi.

— Dacă am un birou, îi spuse Herb Pippei, pot să-i dau maniacei ăsteia trei ore pe zi în care să mă poată suna. În restul timpului sunt pensionat.

Cu toate că Marigold Village era o comunitate destinată celor ieșiți din activitate, exista și spațiu disponibil pentru birouri. Cea mai mare parte dintre ele erau închiriate unor firme care se ocupau de rezidenți, iar cele mai mici erau relativ ieftine. Pippa găsi pentru Herb o cameră cu toaletă care dădea înspre mini-mall. Îi luă o sofa, un birou, un scaun, un filtru de cafea și un frigider micuț. Cu toate că Herb își tot justifica decizia de a avea un birou, spunându-i de ce acesta avea să le permită să pe-

treacă timp mai de calitate împreună, Pippa se simțea de fapt ușurată să-l vadă că mai iese puțin din casă. Nu se obișnuise cu noua și constanta lor proximitate, iar zilele astea simțea nevoia să fie de capul ei. De când descoperise țigările pe podeaua mașinii, fulgerări rău prevestitoare îi traversau corpul din senin, precum curentul electric. Avea vise agitate. Într-unul, un corp era cărat pe o targă din casa vecinilor. Cineva deschidea fermoarul sacului unde era corpul, și cadavrul era Pippa, cu fața cenușie. În vis nu era chiar moartă, însă era incapabilă să deschidă ochii sau să vorbească. În vreme ce-o cărau de acolo, realiza cu groază că avea să fie îngropată de vie. Nu-i spuse lui Herb nimic despre vis. Nu-i spuse nici că fumase. De fiecare dată când era pe punctul de a menționa asta, așa, ca un fel de glumă, se simțea rușinată.

*

Pippa tocmai ieșea din magazinul de mobilă Why Not din mini-mall ducând, într-o geantă supradimensionată, o pătură de lână colorată destinată noii canapele a lui Herb, când auzi un scrâșnet de frâne, schelălăitul înfiorător al unui animal și zgomotul oribil al unei mașini lovite. Se ridică pe vârfuri, întinzându-și gâtul spre stradă, apoi se apropie cu șovăială.

Când ajunse, descoperi că o Toyota dăduse peste un stâlp de iluminat. Partea din față se boțise. Șoferul, un bărbat de cam șaptezeci de ani, nevătămat dar amețit, tocmai deschidea portiera. Câțiva bătrâni se adunaseră deja pe trotuarul din fața băcăniei. Pippa o apucă spre ei, își croi drum în față. Acolo îl văzu pe Chris Nadeau, îngenuncheat pe trotuar, aplecat peste un câine mare, alb. Animalul avea o tăietură însângerată, cam de douăzeci

de centimetri, pe o parte a corpului. Chris îi mângâia blana albă și lungă. Când o văzu pe Pippa, o privi cu o asemenea tristețe profundă, imploratoare, încât ea se lăsă în genunchi alături, și regretă asta instantaneu. Era un lucru prea intim. Și acum era prinsă acolo, ghemuită lângă fiul nepricopsit al lui Dot, ce sta cu un câine în brațe.

— E al tău? întrebă ea. El scutură din cap, cu privirea ațintită asupra ființei muribunde.

— Am văzut prin vitrină ce s-a întâmplat, spuse cu voce moale. Ea privi câinele. Scheuna și tremura. I se păru insuportabil de privit. Se întoarse spre Chris. El își ținea mai departe ochii fixați pe figura câinelui. Bărbatul care-l lovise spunea întruna:

— Mi-a sărit deodată în fața mașinii.

Câinele începu să geamă, cu ochii săi clari, deschiși la culoare, imobili, cu spume de culoarea albușului de ou bătut pe la colțurile botului. Chris se lăsă peste el și-i murmură ceva la ureche. Pippa nu mai văzu câinele, ci doar ceafa lui Chris. Când acesta se ridică de deasupra lui, animalul era țeapăn, cu ochii încețoșați. Chris tot nu se mișca. Și nici Pippa. Rămaseră acolo, cu capetele plecate, de parcă le-ar fi murit propriul animal de casă. Apăru o dubă, cu literele A.S.P.C.A[12]. scrise pe lateral. Doi bărbați coborâră. Chris îi lăsă să ridice corpul, apoi, fără să-i arunce măcar o privire Pippei, se ridică în picioare și intră înapoi în magazin. Unul dintre tipii de la A.S.P.C.A. o întrebă dacă e câinele ei. Pippa dădu din cap a negație, își scutură praful de pe genunchi, apucă geanta de cumpărături și o luă spre mașină, cu pași nesiguri. Se simțea zguduită și ciudat de emoționată.

---

[12] Inițiale ale numelui organizației nonguvernamentale *American Society for the Prevention of Cruelty to Animals* — Asociația Americană pentru Prevenirea Relelor Tratamente aplicate Animalelor. (*N. t.*)

*

Moira întârzia. Pippa se lăsă pe spate pe bancheta acoperită cu piele sintetică de culoarea macului roșu și cercetă micuțele picturi în ulei ce atârnau, la intervale neregulate, pe pereții restaurantului. Erau toate peisaje executate corect, fără umor. Se gândi la vechiul ei prieten Jim, pictorul, la cum s-ar fi uitat la ele, cu capul ușor înclinat. Ar fi dat ușor din cap. „A, da", ar fi spus, zâmbind sinistru. Se întrebă dacă Jim mai trăiește.

Moira apăru gâfâind și o sărută pe Pippa, cu șuvițe de păr scăpându-i din coada legată la spate. Mirosea îmbietor a lapte.

— Îmi pare așa de rău că am întârziat, scriam ceva și când m-am uitat la ceas am...

— Nu-i nimic, spuse Pippa, mă relaxam, mă bucuram de artă. Ce cataramă grozavă, zise, apăsând cu degetul o stea de șerif din argint din josul buricului Moirei.

— Mersi, spuse Moira acoperindu-și-l cu mâna și alunecând pe bancheta din cealaltă parte a mesei, cu geanta mare, din piele întoarsă, ținută strâns lângă ea. Un chelner efeminat își făcu apariția.

— O! Bună! Aș putea avea vă rog, ăă, un ceai cu gheață? Unul cu, ăă, peperne galben în el?

Apoi își întoarse din nou privirea spre Pippa, își dădu, cu un gest de fetiță, o șuviță de păr după ureche și zâmbi, făcând să-i apară o gropiță în obrazul stâng. Nu-i de mirare că, din șapte copii, fusese favorita tatălui ei, se gândi Pippa. Trebuie să fi fost un copil magic, cu fețișoara aceea în formă de inimă, cu ochii aceia enormi, de orfan indian — și cu toată acea imaginație. În felul ei încurcă-lume, agitat și narcisist, Moira era adorabilă. N-aveai cum să i te sustragi. Te puteai gândi că

sinceritatea ei era ridicolă, îți puteai bate joc de sexualitatea ei debordantă, de aprecierea exagerată pe care o acorda vieții dar, în cele din urmă, trebuia să te dai bătut și să iubești puritatea absolută a confuziei ei. Dezarmantă. Ăsta era cuvântul ce-o caracteriza pe Moira.

— Arăți așa de FRUMOASĂ, spuse Moira, cercetând fața Pippei. Cum anume reușești?

— E din cauza indolenței, spuse Pippa.

— Mi-aș dori să fiu așa liniștită și bună ca tine.

— *Bună*?

— Pari atât de... beatificată.

Pippa râse.

— Dac-ai ști tu...

— Ce anume?

— A, o grămadă de lucruri. Sunt ca o mașină din aia uzată și lucitoare care a trecut printr-un accident teribil. Arată impecabil pe dinafară, dar osia e îndoită.

Moira zâmbi, uimită.

— Ești așa de secretoasă în privința trecutului.

— Crezi?

— Nu spui niciodată nimic despre viața ta de dinainte.

— Există lucruri care s-au întâmplat și de care nu țin să-mi amintesc.

— Cum ar fi, de exemplu, ce s-a întâmplat cu prima soție a lui Herb?

— A doua.

— A doua. A zis că era deja nebună.

— Nu era chiar atât de nebună.

Moira oftă, își luă capul în palme și-și trase nasul.

— Ce-i? Pippa își așeză palma pe umărul Moirei.

— Sunt așa o poamă rea, spuse Moira, ștergându-și lacrimile de pe obraji. N-o să am niciodată o viață nor-

mală. Pippa era obișnuită cu episoadele de bruscă autoflagelare ale prietenei sale. Se folosea mereu de umor ca s-o întoarcă din drumul sentimentalismului plângăcios.

— Ei, hai acuma, făcu Pippa. Cum adică normală? Te referi la căsătorie? Moira aprobă din cap, suflându-și nasul.

— S-a terminat între mine și Sam. O, Pippa, totul s-a dus dracului complet. Am... m-am băgat într-o... o să ajung să fac patruzeci fără un bărbat lângă mine, cincizeci, nu că ar conta, dar CONTEAZĂ. Aș... aș vrea să știu cum să recunosc bărbatul potrivit.

— Ei drăcie cu pălărie, zise Pippa. Poți să te măriți cu oricine, dacă de asta-ți faci griji.

— Cum adică?

— Alege oricare bărbat din încăperea asta, de vârstă potrivită, cu care aș putea să fiu căsătorită.

Înveselită de micul lor joc, Moira își roti privirea prin local, după care arătă cu degetul spre un bărbat slab, cu ochelari, care cerceta meniul cu o expresie dezgustată.

— E prins în tabieturile lui, atâta tot, spuse Pippa. Pun pariu cu tine că dacă-i anticipezi nevoile chiar ca el să-și dea seama de ele, ar fi blând ca un mielușel.

— Și ăla de colo?

— Câtă vreme îi bagi degetul în cur când ejaculează, n-o să-ți facă nici un fel de probleme.

— Pippa!

— Scuză-mă, mi-a scăpat.

— Faci totul să pară așa de... lipsit de romantism.

— Perioada de curtare e romantică. Căsnicia e... o expresie a voinței, spuse Pippa, sorbind o gură din ceaiul cu gheață. Vreau să spun, îl ador pe Herb. Dar căsnicia funcționează pentru că avem noi voința asta. Dacă te bazezi pe iubire să le pună pe toate cap la cap, poți să-ți iei

adio. Iubirea vine și se duce ca o briză, de la un minut la altul.

Moira clătină din cap, zîmbind perplexă.

— Nu prea mă prind cum vine asta, spuse.

— O să te prinzi, zise Pippa, uimită de acest act de cinism pe care se complăcea să-l joace. Când, pentru numele lui Dumnezeu, începuse ea să spună „drăcie cu pălărie"? Când auzise măcar așa ceva? Chiar credea ce spusese, despre căsnicie ca expresie a voinței? Da, credea, își dădu seama. După toate prin câte trecuseră, ea și cu Herb, după tot ce lăsaseră în urmă ca să fie împreună — chiar sufletele lor, poate — căsnicia ajunsese să fie o *expresie a voinței*. Asta o făcea să-și dorească să sfărâme prezentul plicticos, să înșface cu ghearele și să aducă înapoi în ea trecutul viu, să-l devoreze precum un urs ce dă peste proviziile din cortul unui excursionist.

Îi venea să iasă în fugă din restaurant, să-l caute pe Herb și să-l sărute violent pe gură (își și imagina expresia lui de surpriză amuzată când s-ar fi năpustit asupra lui), să izbucnească în lacrimi, să țipe chiar, în sfârșit să-și piardă controlul. Dar, în loc de toate acestea, rămase să aștepte, zâmbind, sandviciul cu homar, și să se întrebe dacă nu cumva se află pe marginea unei căderi nervoase.

Partea a doua

Începuturile Pippei

Am țâșnit din pântecul lui Suki ca din pușcă, plină de vioiciune, mare cât un copil de șase luni și acoperită cu puf fin, negru. După o scurtă trecere în revistă a camerei de nașteri, mi-am întors fața spre sfârcul mic și umflat al mamei mele și l-am înhățat, sugându-l cu zgomot, de parcă l-ar fi luat în primire niște purcelușI abia fătați. Mama izbucni în plâns la gândul că a adus pe lume o asemenea fiară. Asigurările doctorului că depășisem doar cu puțin termenul de gestație, având de aceea timp să capăt acoperământul acela subțire de perișor atavic, o amintire a vremurilor când oamenii încă se înrudeau îndeaproape cu maimuțele, nu o ajutară deloc să se calmeze. Fiind soție de pastor, avea o atitudine ambivalentă față de teoriile evoluționiste și nu se putea abține să nu creadă că felul animalic în care mă prezentam, așa explicabil cum era el de către știință, reflecta o slăbiciune adâncă ori ceva păcătos din propriul ei caracter. Întinzându-mă înapoi doctorului amuțit de surpriză, se săltă de pe masa de travaliu, cu picioarele încă moi ca de gumă după anestezie, și o luă la fugă pe coridor, alu-

necând în propriul sânge și urlând: AM FĂCUT O MAIMUȚĂ!

Fu nevoie de două infirmiere și de un doctor pentru a liniști zbuciumul trupului de un metru și șaizeci de centimetri al lui Suky Sarkissian. O injectară cu un sedativ și îi dădură o cameră separată pe care asigurarea noastră nu o avea inclusă, dar pe care spitalul o puse la bătaie pe gratis.

*

Sentimentul că fiica ei întruchipa în mod magic tot ceea ce nu era în regulă cu ea însăși n-o mai părăsi niciodată pe mama. La multă vreme după ce-mi pierdusem blănița și mă transformasem într-o fetiță drăguță, dolofană, ea credea mai departe că vede la mine o șiretenie, o excitație a simțurilor, o *răutate* generală ce era, de fapt, a ei proprie, nemărturisită. La vârsta de doi ani aveam obiceiul să mă agăț de piciorul ei ca un câine în călduri. Mă scutura de pe ea întotdeauna, țipând. Odată, dorind cu disperare să fiu lăsată să ies dintr-un autobuz Greyhound aglomerat, am zgâriat-o pe față până când i-a dat sângele. Plânse pentru această cruzime a mea. Am reușit chiar, odată, să-mi fac nevoile în pantofii ei, sperând să-i stric planul de a ieși la cină în respectiva seară. Era o pereche acoperită cu catifea roz, care se potrivea de minune cu rochia ei nouă. Când văzu ce făcusem încercă să fie furioasă, dar nu se putu opri din râs. Fiindcă, în ciuda lipsurilor personalității mele, sau poate tocmai din cauza lor, Suki mă iubea intens, pătimaș chiar. Nu se mai sătura de mine, nu se putea opri să nu mă mângâie, adulmece, pupe sau ciupească. Mi-amintesc că odată, la șase ani, m-am luptat să mă smulg din îmbră-

țișările ei, nu fiindcă îmi era neplăcută expresia afecțiunii sale, ci pentru că, pur și simplu, nu mai izbuteam să respir.

Am fost prima fată după patru băieți. Suky era o mamă bună pentru predecesorii mei; îi mâna la baie și înapoi ca și cum ar fi fost o turmă de oi, apoi îi alunga în pat ca pe un stol de porumbei. Îi căra conștiincioasă la nesfârșitele lor competiții sportive. Și totuși aveam impresia, pe măsură ce creșteam, că Suky mă vedea doar pe mine. Fiind singura fată, aveam parte de o îmbăiere personală în fiecare seară, iar Suky stătea adesea pe vasul de toaletă, picior peste picior, urmărindu-mă cu dragoste în timp ce-și făcea unghiile sau, la oglindă, își pensa sprâncenele. Vorbeam câte verzi și uscate — celelalte fete de la școală, cine cu cine era prietenă, cine plănuia să fugă de acasă, ce coafură era mai potrivită pentru vreo anume ocazie —, în timp ce în camera de lângă frații mei strigau, se hârjoneau și-și dădeau unul altuia scatoalce peste cap. La vremea culcării le dădea tuturor băieților câte un pupic rapid, dar lângă mine se întindea, trecându-mi cu blândețe mâna prin păr până ce mă lua somnul. Dansam pe muzica lui Bobby Darin[13] în bucătărie, cu picioarele puse pe ale ei, ținându-ne de mână, și ne învârteam, ne-nvârteam și iar ne-nvârteam. Eram cea mai mică și această revărsare de atenție asupra mea a avut, vreme de câțiva ani, un oarecare sens. Dar odată ce am împlinit șase ani și am putut să mă descurc singură, băieții începură să se arate supărați de preferința clară a lui Suky pentru unica ei fată. Cumpără chiar și un aparat de fotografiat, a cărui unică funcție era să-mi facă

[13] Walden Robert Cassotto, a.k.a. Bobby Darin (1936–1973), a fost unul dintre cei mai populari interpreți de rock'n roll ai anilor '50 și '60, actor, compozitor și producător. (*N. t*)

poze mie. Mă îmbrăca în îngeraşi, păstoriţe, vedete de cinema. Uneori mă fotografia goală. Era cea mai pasională mamă din lume.

Suky era o femeie mititică şi vioaie, cu păr roşu ca focul şi o voce înaltă, subţirică cu o urmă de accent din Sud, o umbră a tărăgănelii greoaie de Mississippi vorbită de mama sa. Talia îi era atât de subţire, gleznele atât de micuţe, încât trebuia să-şi facă cumpărăturile, la magazinul universal, în secţiunea pentru adolescenţi. Eram mândră de silueta de zână a lui Suky; mamele altora, cu posterioarele bombate şi cărnoase şi cu sânii bălăngănindu-se, mi se păreau de-a dreptul bovine şi greoaie în comparaţie cu mama mea uşurică, vioaie şi neobosită.

Zâmbea cu uşurinţă şi întotdeauna, aproape, îşi ţinea sprâncenele ridicate într-o expresie de amuzament şi surpriză. Cu toate astea, cred că era, în adâncul ei, o pesimistă. Puteam să-mi dau seama după cum conducea. Manevrând maşina noastră break cât toate zilele pe şoselele înguste de ţară, stătea dreaptă şi ţeapănă, cu mânuţele încleştate pe volan, albe pe la încheieturi. De fiecare dată când ajungeam la o curbă claxona, avertizare pentru camionul de zece tone care mai mult ca sigur că gonea nebuneşte, gata să fie scăpat de sub control şi să ne facă afiş. Insomniacă, avea obiceiul să stea trează până târziu în noapte, gătind prăjituri, calculând facturi sau pur şi simplu umblând de colo-colo. Mi-amintesc că odată m-am trezit în puterea nopţii, din cauza unui coşmar. În casă era o linişte de mormânt. Ştiind că avea să fie trează, am urcat la etaj şi am dat peste ea curăţând frunzele moarte ale plantelor de apartament şi băgându-le în buzunarul pijamalei. S-a bucurat să mă vadă. A făcut cacao; ne-am băgat urna în alta şi ne-am uitat la televizor

până la cinci, când am căzut amândouă rupte de oboseală pe canapea, ea îmbrățișându-mă, eu cu capul la sânul ei. Suky dormea des aici. Spunea că stă trează până atât de târziu că nu mai are rost să se bage în pat. Coboram și o găseam ghemuită sub o pătură pe care o ținea acolo pentru uitat la TV. Trăgeam de ea să se trezească, după care se ducea cu pași nesiguri spre bucătărie, bea un pahar de suc de portocale și se uita la ceas. La șapte punct își lua medicamentul — de când o știam mormăia mereu câte ceva despre tiroida ei nu prea funcțională. Până ce cobora tata era trează și veselă, pregătind cu măiestrie micul dejun pentru toată lumea, împachetând mâncare pentru prânz, făcând ghiozdane. Gătea mese hrănitoare, dar arareori se așeza la masă cu noi pentru multă vreme, preferând să stea mai degrabă lângă sobă, băgându-și cu lingura, în gura care nu-i tăcea o clipă, budincă de orez dintr-o ceașcă de porțelan. Dar erau și zile în care ciripitoarea, pălăvrăgitoarea și bine-dispusa mea mamă devenea o ființă tăcută și cu privirea pierdută, părând surdă la toate dorințele mele. În zile ca acelea trântea mâncarea pe masă și se grăbea să scape de mulțimea care începea să se adune, fugind să mănânce pâine prăjită cu unt și să se uite la televizorul ce sta la capătul patului ei. Tatăl meu, Des, ofta când se întâmpla una ca asta, dar nu-i reproșa nimic. Știa că din vreme în vreme soția îi rămânea pur și simplu fără energie, devenind împiedicată și lipsită de afecțiune ca un robot stricat. Atunci Des se mobiliza; cântând cu vocea lui chinuitor de spartă, se apuca de spălat vase ori de supervizat obișnuitele băi. Îmi plăceau serile astea în care de noi se ocupa tata, fiindcă pe mine mă ignora puțintel. Eram doar unul dintre copii, nu o creatură specială, unică, nu bucuria ochilor cuiva. Mă simțeam ușurată. Mă amestecam printre

băieți, mă împingeam, loveam, chicoteam. Dar inevitabil, în nopțile acelea, mă copleșea un sentiment de vină și, oricât mi-aș fi dorit să mă duc pur și simplu la culcare cu doar un sărut aspru de la tata și să evit mângâierile elaborate ale mamei, simțeam cum mă atrage spre ea. Voința ei o infectase pe a mea. Atunci intram la ea în cameră. O găseam mereu complet îmbrăcată, pe pat, cu farfuria cu pâine prăjită pe burtă. Se uita la mine cu un amestec de bucurie și îngrijorare, ca și cum în orice moment i-aș fi putut retrage afecțiunea. Atât de mare era puterea mea asupra lui Suky; mă înfiora și îmi dădea curaj. Uneori îmi lăsam fața să capete o expresie rece și împietrită, doar ca să văd cum în ochi i se citește frica.

Des

Armean impasibil de Hartford[14], tatăl meu avea o voce adâncă, gravă, care suna de fiecare dată de parcă tocmai ar fi înghițit o linguriță plină ochi cu unt de arahide. Își mișca trupul puternic, îndesat, cu o încetineală voită, ca de bivol. Cearcănele care-i înconjurau ochii negri și blânzi îl făceau să arate mereu ca și cum ar fi fost epuizat. Tata Sarkissian

[14] Capitala statului Connecticut. (*N. t.*)

nu era niciodată prea bucuros, dar, pe de altă parte, nici foarte trist. Alegerea lui surprinzătoare de a deveni pastor episcopalian fusese făcută în ciuda voinței bunicului meu, un ortodox de rit armean care nu-i iertase niciodată soției sale protestante faptul că-l ademenise pe propriul lor fiu să renunțe la credința strămoșilor.

După cum se dovedi, Des era născut să fie pastor. Își pregătea predicile cu scrupulozitate, ținea casa parohială deschisă până târziu pentru sufletele pierdute aflate în nevoia de a se confesa unui ascultător înțelegător. Și totuși se simțea, pe sub faldurile straielor sale sfinte, nu adierea eterică, noncorporală a unui om dedat celor spirituale, ci carnea fremătătoare a unui bărbat cu mult prea multă viață în el. Des îl scotea întotdeauna în față pe Cristos omul, până la punctul la care unii dintre enoriași ajunseseră să se întrebe cu voce tare dacă chiar credea și în divinitatea lui Cristos, din moment ce n-o menționa niciodată. Sinceră să fiu, nu cred că tatei îi păsa prea tare de partea cu Dumnezeu. Miracolul era realitatea lui Cristos, esența, *faptul* de a fi el. Mi-amintesc de o masă de prânz, odată, la care a spus că ce e important cu adevărat e felul în care oamenii se poartă unii cu alții aici, pe pământ. Duhul Sfânt putea să-și poarte și singur de grijă.

Des era de felul lui o persoană căreia îi păsa de ceilalți. Asculta cu o figură concentrată, interesată, cum oameni cu tenul de culoarea terciului de cereale și cu ochii înroșiți îi povesteau despre necazurile lor în timp ce ieșeau din biserică sau, serile, de la noi din casă, după ce își băgaseră copiii în pat și le rămâneau câteva ore de respiro înainte ca treburile zilnice să bată din nou la ușă. Părea să-i placă de noi, copiii, într-o manieră abstractă, ițindu-și capul și privindu-ne cum ne facem temele, ne

certăm, ne jucăm. Era blând cu noi de fiecare dată când ne loveam sau eram triști, și era în stare să stea cu un copil care plângea câte o oră, ținându-l de mânuță, fără grabă, încă mult timp după ce durerea trecea.

În sensul ăsta era opusul lui Suky, care trepida într-o efervescență de activitate câte optsprezece ore pe zi. Se relaxa doar când se întindea alături de mine ca să mă culce, fredonându-mi în surdină, la ureche, cu vocea ei înaltă, întretăiată, bucățele de cântec și învârtind în jurul degetului câte o șuviță din părul meu. Adevărul e că n-am ajuns niciodată să-mi cunosc prea bine tatăl. Suky îl eclipsa; focul care ardea în ea zi și noapte mi-l ștergea din imaginație. Era ca o umbră, un refugiu din când în când, dar nu într-adevăr real ca ființă.

Mi se pare un lucru trist, fiindcă acum îmi dau seama că, dintre toate trăsăturile mele, cele pe care le-am moștenit de la tata sunt și cele mai valoroase; acel Des din mine mi-a permis să supraviețuiesc.

Nu mi se părea deloc ciudat că părinții mei nu vorbesc aproape deloc unul cu celălalt. Replicile pe care le schimbau se învârteau aproape întotdeauna în jurul unor subiecte precum copiii sau erau cereri simple, gen „dă-mi laptele, te rog" Din câte puteam să-mi dau seama, Suky își petrecea fiece moment de răgaz cu mine. Tot de la mine își obținea și cea mai mare parte din doza de afecțiune. Mă întreb oare cum o fi fost viața de cuplu a părinților mei înainte să mă nasc eu, sau atunci când erau căsătoriți proaspăt. Într-o fotografie din alte vremuri par să fie fericiți în felul acela timid, ținându-se de mână și zâmbindu-și în fața primei parohii a tatei, din Hartford. Mama poartă o rochie de casă înflorată. Fața îi e tânără și rotundă. Crescând, am fost fascinată de ima-

ginea asta, fiindcă pe atunci Suky nu era slăbuță. Era aproape bondoacă.

Soți și păpuși

Când mă jucam, eram întotdeauna o femeie casnică, o mamă mititică ce împingea un aspirator de jucărie, cu un copilaș-păpușă bine înfofolit în poală, sau primind cu promptitudine mesaje de pe un telefon roz de jucărie de la soțul meu, o ființă înaltă și fantomatică pe care o numeam Joey. Sexul cu Joey era un moment scurt, coregrafic. Mă lungeam, desfăceam și strângeam picioarele după care mă ridicam din nou, întorcându-mă la sarcinile mele domestice. Cred că prinsesem ideea că e nevoie să te întinzi de la prietena mea Amy, care, la nouă ani, era deja pasionată de toată procedura.

— Știi care-i cel mai urât cuvânt de pe lume? m-a întrebat într-o zi Amy, pe când ne jucam pe coridorul întunecos de la etaj.

— Care? am vrut să știu.

Amy se sprijinise de fereastră, răsucind gânditoare capul uneia dintre păpușile mele. O rețea de păr fin și strălucitor, castaniu se învârtejise pe încheietura prietenei mele cele mai bune. Ochii ei ca niște albăstrele, în for-

mă de semilună, îi dădeau un aer melancolic, de modă veche.

— Fut, a zis cu o voce lipsită de intonație.

S-a întors apoi să-l privească, peste stradă, pe fratele mai mare, Andy, care se ocupa de tunderea boscheților din oraș. În comparație cu a noastră, familia lui Amy era bogată și cu toate astea copiii, mai puțin Amy, aveau slujbe pe timpul verii, ca să învețe valoarea banilor. Am privit-o pe Amy din spate: brațele i se odihneau pe stinghia ferestrei. Rochița de culoarea pânzei pentru pictat era strânsă peste talie cu o curea subțire și îi cădea în mici pliuri drăgălașe până deasupra genunchilor. Picioarele goale aveau gleznele așezate una peste alta. M-am minunat atunci de eleganța și frumusețea ei. Mă simțeam ca un căpcăun prin comparație. Eram scundă, cu fața plată, cu păr de culoarea paielor și ochii opaci precum marmura cenușie. Într-o după-amiază de vară, când mi-am pus pe mine niște bikini, Amy mi-a contemplat stomacul musculos cu un aer distant, gânditor. Pe buric aveam o dâră abia vizibilă, ca trasată cu cerneală sepia, din vârf și până în dreptul sexului. A arătat spre ea și a spus:

— Știi ce înseamnă asta, nu?

— Ce? am întrebat.

— Când erai în stomacul mamei tale, erai cât pe ce să fii băiat, *până în ultima secundă.*

M-am uitat în oglindă, la musculatura dezvoltată a umerilor mei mici, la coapsele rotunjite, puternice. N-aduceam a fată deloc.

— Ești un băiat-fată, a spus ea, râzând. Am râs și eu, cu toate că am simțit cum mi se pune un nod în gât. Am tras-o spre pat și ne-am tăvălit, isterice, țipând, luptându-ne. După care ne-am întins liniștite una lângă cealal-

tă, trăgându-ne sufletul. M-am ridicat într-un cot. Amy avea în față un dinte ciobit care-i lucea printre buzele întredeschise.

— Dacă sunt băiat-fată, atunci pot să fiu iubitul-iubita ta, am spus.

— Nu, nu poți, a spus pe un ton disprețuitor.

— Așa, când o să ai un iubit adevărat, o să-ți fie mai ușor. O clipă a stat să rumege asta.

— Dar n-o să spunem nimănui. M-a privit, cu ochii îngustați.

— Crezi că-s tâmpită, sau nebună? am întrebat. Apoi am început să mă strecor ușurel înainte, m-am apropiat încetișor de fața ei și am sărutat-o. Buzele îi erau răcoroase și aspre. M-a împins, râzând, dar mai târziu, în aceeași zi, m-a lăsat să mai fac asta o dată.

În vara aceea ne-am mai sărutat de câteva ori. Am convins-o și să mă lase să stau, de două ori, peste ea. Îmi plăcea la nebunie să-i simt corpul prins sub al meu. De dedesupt ea se zbătea totuși. Odată, spre surpriza mea, am văzut că se alarmează după ce am țintuit-o dedesupt; a fost în mod evident ușurată, auzind pașii mamei mele pe scări.

Anii au trecut. Amy, după cum se văzu, era o fată foarte inteligentă. Lua 10 la toate materiile, cu excepția istoriei, un obiect de studiu pe care-l detesta din motive doar de ea știute. Eu una eram o elevă indiferentă. Cuvintele din manuale nu aveau, pentru mine, nici o țâră de realitate. Le consumam cu neplăcere, de parcă ar fi fost pâine mucegăită. Petreceam mai puțină vreme cu Amy de-acum; o găseai mai tot timpul în bibliotecă, cu prietenii ei, deștepții. Învăța la o masă rotundă cu tocilarii aceia, stând pe scaun cu spatele drept, ca o prințe-

să, cu părul strălucitor lăsat pe spate, și se ținea de studiat ore întregi, sub privirile admirative ale doamnei Underwood, bibliotecara cu respirație șuierătoare. Distrusă de la fumat țigări, căra după ea un recipient cu oxigen când aranja cărțile. Sărutările pe care le schimbasem cu Amy se topiseră într-o copilărie de care amândouă ne aminteam ca prin vis. Aș fi putut mai degrabă să pilotez un Boeing 747 decât s-o mai sărut acum. Aveam treisprezece ani și pot să spun că era ceva de capul meu. Doi sâni compacți și perfect formați îmi țâșniseră din piept precum ciupercile după ploaie, derutându-i pe frații mei și trimițând-o pe mama într-o expediție urgentă de cumpărare a primului meu sutien. Tatei îi trebuiră luni până să observe. N-o să uit în veci expresia de surpriză mută de pe figura lui când m-am aplecat să-i iau farfuria din față și și-a dat seama ce se petrecuse cu mine. Eram mică și subțire, cu părul de culoarea aramei, mâinile ca niște pernițe și fața ca de pisică. Așa spunea toată lumea, că arăt ca un pisoiaș, cu fața mea mare, plată și cu ochii largi, oblici și cenușii, cu gura mică, precum arcul lui Cupidon, și atitudinea indolentă. Puteam să zac toropită pe canapea cât era dimineața de lungă, apoi să mă reped afară pe ușă în niște pantalonași scurți minusculi, cu mama strigând după mine, încercând să mă convingă să mă întorc în casă și să mă schimb.

Cum am spus, am fost o creatură sexuală aproape de la început. La opt ani am descoperit un fel de a obține orgasmul înotând precum broasca, ceea ce a dus, în consecință, la înscrierea în echipa de înot din gimnaziu și m-a făcut să obțin coapse tari ca fierul. În adolescența timpurie, deși virgină la modul extrem — nici măcar n-am sărutat vreodată un băiat — am început să am o fantezie stranie în care mă întâlneam cu un ireproșabil

gentlemen fără față, a cărui inimă neîntinată era copleșită de dragostea imposibilă pe care mi-o purta. Băieții de la școală nu prezentau pentru mine nici un interes. Dar toți și-o doreau din răsputeri. Aveam însă nevoie să găsesc pe cineva care sub nici o formă să nu vrea să fie sedus. Dar merg prea departe cu povestea. În momentul de față am treisprezece ani, bunica Sally are tromboză, iar Suky pleacă în Delaware.

Aha!

Bunica Sally era grasă. Ne vedeam cu ea cât mai rar cu putință. Suky abia dacă suporta s-o privească. Dar, gândindu-mă acum la asta, nu cred că dezgustul și jena față de greutatea lui Sally o țineau deoparte pe fiica ei trasă ca prin inel. Cred că motivul era că bunica Sally o știa prea bine pe mama. Îmi amintesc că, într-una din rarele ei vizite, Sally o urmărise pe Suky cu ochii săi cu arcade proeminente, o privise robotind prin bucătărie, curățând masa cu buretele, făcând sandviciuri cu ingrediente diferite, după gustul fiecăruia dintre copii (nici unuia nu-i plăceau aceleași lucruri ca celorlalți), frecând apoi dușumelele și vorbind fără oprire în tot acest timp. Albul ochilor bătrânei lucea pe sub irișii întunecați. Își sprijinea bărbia dublă în pal-

me, ca o bucată de plăcintă pe jumătate mâncată în față și cu două șuvițe subțiri, blonde de păr prinse în agrafe în creștetul capului. În cele din urmă se lăsase pe spate în scaun, își încrucișase brațele pe piept și vorbise tărăgănat, cu cel mai pur accent de Mississippi:

— Nu te mișcai niciodată așa repede când erai mică.

— Păi, mamă, a zis Suky cu falsă voioșie, arătându-și dinții, când eram eu mică n-aveam cinci copii ai mei.

— Erai un copil leneș, adormit, a spus Sally. Nimeni nu-și schimbă ritmul în felul ăsta. Ritmu-i ritm. I-una din chestiile de bază la o persoană.

— Tu și cu mine avem pur și simplu stiluri diferite de îngrijit copiii, a spus Suky, zâmbind cu răceală și ștergându-și palmele de șorț. Îmi place să am controlul asupra lucrurilor, asta-i tot.

— Îhâmm, a făcut Sally cu suspiciune, mutându-și greutatea enormă pe scaun și înfigându-și furculița în plăcintă. Atunci nu-mi dădusem seama la ce se referea bunica Sally, dar știam că o scosese din sărite pe mama. Furia ei îmi provocase crampe stomacale. Discomfortul fusese atât de intens că trebuise să ies de-acolo, ca să întrerup transmisia dintre noi două.

Dar în acea lună decembrie bunica Sally părea să fie pe moarte și să aibă nevoie de fiica ei hipereficientă ca s-o facă pe infirmiera. Așa că Suky plecă, după ce lăsă în frigider suficientă supă și lasagna congelată cât să ajungă pentru o săptămână, cu toate că plănuia să lipsească patru zile doar. Primele două zile ale vacanței mele de la Suky au fost raiul pe pământ. Veneam agale cu frații mei de la școală, mă holbam în frigider, îmi băgam nasul prin sertare, mâncam ce-mi dorea inima, dădeam drumul la televizor. Des își petrecea după-amiezile în biroul lui, lucrând la predica dumini-

cală sau întâlnindu-se cu enoriași în nevoie. Un enoriaș ce părea să fie în mod particular în nevoie era doamna Herbert Orschler. Mă gândeam întotdeauna la numele ei întreg când o vedeam, fiindcă scăpase odată un plic din poșetă, iar eu îl ridicasem. Înainte să i-l dau citisem, scris cu litere dactilografiate, „Doamna Herbert Orschler" Mă gândeam că pentru o femeie numele Herbert era de-a dreptul dubios și mă întrebam dacă nu cumva pe sub rochia strânsă pe corp se afla un penis mic, secret. Amy, un adevărat izvor de informații, îmi spusese cândva că există oameni care s-au născut în același timp bărbați și femei. Lucrul ăsta mă dezgusta și mă fascina, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva doamna Herbert Orschler îl vizita atât de des pe tata din cauza stresului cauzat de organele ei genitale. În ziua care urmă plecării mamei la bunica Sally, treceam pe lângă ușa biroului lui Des. Era întredeschisă. Am aruncat o privire înăuntru, găsind-o pe doamna Orschler așezată pe un fotoliu, cu tata aplecat asupra ei și ținându-i mâna. La vremea aceea mi s-a părut oarecum ciudat, dar am pus asta pe seama îndatoririlor pastorale, care erau, așa cum spunea tata, pe cât de numeroase, pe atât de misterioase.

Se părea că Suky trebuia să mai stea o săptămână s-o îngrijească pe mama ei, care se apropia de moarte cu aceeași încetineală de melc cu care avea grijă și de casă. (Avea, de fapt, să trăiască cu cinci ani mai mult decât Suky.) La noi, în casa parohială, micile neglijențe erau la ordinea zilei. Odată nu mi-am făcut temele. Comandam pizza aproape seară de seară și o mâncam la televizor, ignorând figiderul burdușit. Nu cred nici că m-am spălat prea mult. Un pact se stabilise între noi, copiii, și tata: nu ne deranja, cu condiția să nu-l deranjăm nici noi.

Pastilele din sticluța de culoarea ambrei din baia lui Suky și cele cuibărite între nucșoară și cuișoare în raftul de condimente erau pur și simplu o parte a copilăriei mele, țineau de mobilier, precum draperiile de pânză aspră de bumbac din sufragerie sau pătratul jupuit de linoleum maro din bucătărie. Nu m-am gândit la pastilele pe care le înghițea dimineața și după-amiaza cu o scuturătură din cap, ducându-și mâna la gură cu o mișcare rapidă precum a unui colibri, până ce nu am auzit cuvântul „Dexetrine" într-un film cu tente moralizatoare despre niște dependenți beatnici de amfetamină, pe care l-am văzut cu fratele meu mai mare, Chester, într-o după-amiază ploioasă. Cuvântul trase un semnal de alarmă. M-am furișat în bucătărie și am verificat sticla cu medicamentul. Cum bănuisem, ingredientul de bază era Dexetrine. Amfetamină! Într-o clipită voioșia maniacală, toanele, căderile bruște de dispoziție, suspiciunile bunicii Sally — toate începură să capete un sens îngrozitor. Chiar și afecțiunea sufocantă arătată de Suky părea acum un delir provocat de drog. Am luat sticluța și am alergat în sufragerie. Chester era trântit pe canapea, cu picioarele sale lungi depărtate, uitându-se la televizor cu o privire absentă. I-am arătat eticheta.

— Mama ia chestia asta, am spus, arătând spre televizor. S-a întors spre mine încet, iritat de întrerupere.

— Ce faci cu medicamentul mamei?

— E Dexetrine. Vezi?

— Și?

— Și de asta-i așa vioaie tot timpul.

— Ia mai taci. Nu-i dependentă. Oamenii ăia din film iau asta ca să se drogheze.

— Și care-i diferența?

— Crezi că vreo companie ar vinde pastile de slăbit pline de amfetamină? E doar un pic. Nu pot să cred că te-aud zicând asta.

Am rămas acolo în picioare în fața lui până ce m-a trimis la plimbare cu un șut. Poate avea dreptate. Mama nu avea nevoie de pastile decât pentru dietă. Așa ca am luat și eu zece, să văd cum e.

Țuști! *Oho*, ce energie aveam! Am țopăit pe pat cam vreo jumătate de oră, după care am coborât scările și am început să-i spun lui Chester o grămadă de chestii amuzante, să-i imit pe vecini și să mă fac de râs complet. Chair și Des a ieșit din birou; o luasem razna cu totul.

— Ce mama naibii a pățit? a întrebat el.

— Sunt sigur că a luat pastile de slăbit de-ale mamei, a răspuns Chester, somnoros. Tot întreba despre ele.

— De ce nu mi-ai spus? a întrebat Des, intrând în acțiune. M-a apucat de braț și m-a țintuit pe sofa, la lumină.

— Deschide ochii mari! a comandat. Nu mă puteam opri din râs.

— La dracu, deschide ochii! Mi-a deschis pleoapele cu degetele. I-am văzut fața arămie, cu o urmă albăstrie rămasă sub piele de la barba rasă, sprâncenele stufoase, firele de păr negru ieșindu-i din nări, toate atât de aproape încât devenea alarmant.

— O să trebuiască s-o ducem la spital, a spus. I-am scăpat din mâini, am țâșnit pe scări, m-am aruncat în cameră la mine și am încuiat ușa. Apoi m-am ghemuit într-un ungher, cu mintea zburând în toate direcțiile precum artificiile și simțind cum îmi tremură picioarele. Au încercat să deschidă încuietoarea. Într-un sfârșit, Des hotărî că spitalul nu mai e o opțiune. Aveam ori-

cum de gând să ies, și deja începusem să bocesc și să vomit.

M-am trezit la nouă jumătate, dimineața următoare. Casa era adâncită în tăcere. Am coborât și l-am găsit pe Des așezat în fața unei cești de ceai, citind ziarul. M-am scăldat în privirea lui ațintită asupra mea.

— Ai dormit bine? m-a întrebat.

— Cum de nu m-ai trezit pentru școală? am întrebat.

— Corpul tău avea nevoie de odihnă, după ziua de ieri. Ai făcut o chestie periculoasă.

— Dacă pastilele alea sunt periculoase, atunci mama de ce le ia?

— Pentru ea nu-s periculoase, fiindcă ia doar câte una-două și fiindcă ea e adultă, nu copil.

— Dar de ce le ia?

— Mama ei s-a îngrășat groaznic, a spus Des. Se teme că o să pățească la fel.

— E *dependentă*? am întrebat, folosind cuvântul învățat de la televizor.

— Of, pentru numele Providenței, Pippa, stai jos și mănâncă-ți cerealele. Mama ta nu-i mai dependentă decât... decât veverița aia de colo. M-am uitat pe fereastră. O veveriță mare, cenușie, rodea frenetic o ghindă căzută din adăpostul nostru pentru păsări. Creatura, de fapt, chiar semăna mult în mișcări cu Suky.

Când, în după-amiaza următoare, m-am întors de la școală, am găsit-o pe Suky în cadă. Am intrat ca o vijelie, am deschis dulăpiorul cu medicamente și am scos sticluța cu pastile. Mai aveam două în pumn; una din bucătărie și alta pe care o găsisem în cămară, în spatele pastei de roșii. Suky a rămas holbându-se la mine, cu fața îngustată de furie, cât am aliniat frumușel sticluțele, una lângă alta.

— Deci cine ești tu, de fapt? am întrebat-o. A urmat o pauză lungă. Mi-ar plăcea să știu cum ești fără chestia asta.

— Nu te prosti, a spus cu o voce potolită, ponderată, pe care n-o folosea aproape niciodată cu mine. E un medicament. La cât ai înghițit, putea să te omoare.

— Ce s-ar întâmpla dacă te-ai opri să-l mai iei?

— M-aș îngrășa, m-a înștiințat crispată, arcuindu-și spatele în așa fel încât sfârcurile roz îi ieșiră dintre baloanele de spumă, apoi se scufundară la loc.

— Nu-mi pasă cum arăți, am spus cu voce moale.

Își ridică piciorul pe marginea căzii și își examină unghiile roz, lucitoare.

— OK, a spus lipsită de entuziasm. Bine. Dar continuă să-și privească picioarele cu încăpățânare până când, în cele din urmă, am plecat.

În următoarea zi, pilulele dispărură. Nici măcar una în toată casa. Ăsta era răspunsul ei. Părea mai concentrată, senină, implicată. Iar eu eram nespus de ușurată. Că își ștergea lacrimi în vreme ce dădea cu aspiratorul, că se uita cu ochi goi pe geam când călca rufele, mulțumirea îmi alunga toate aceste lucruri din minte! Cel puțin aveam de-a face cu adevărata mea mamă. Am iubit-o violent atunci, și o tot îmbrățișam și sărutam. Când făceam asta, schița un zâmbet și mă mângâia pe braț. A trecut o săptămână și a început din nou să se înveselească. N-am mai văzut-o luând vreo pastilă, dar se purta, toată ziua, ca și cum ar fi băut șase cești de cafea. Știam că trebuie să-și fi ascuns drogul pe undeva. De fiecare dată când aveam ocazia, căutam. Am dat prin toată casa peste mici provizii de pilule în punguțe de plastic. Punguliță în dulapul cu lenjerie, în frigider, băgate sub canapea. La început nu făceam decât să le iau de-acolo și

să trag apa după ele, la toaletă. Dar asta n-a schimbat nimic. Părea să ia din ce în ce mai multe. Abţinerea le făcuse mai importante, nevoia devenise mai puternică. Se purta complet aiurea. Pupilele îi erau dilatate constant, iar reacţiile la zgomote bruşte, chiar la soneria telefonului, erau exagerate, aproape teatrale. Era gata oricând să izbucnească în plâns.

Am încercat să vorbesc din nou cu Des despre asta, dar mi-a tăiat-o cu asprime. Din vreun motiv oarecare se aliaseră în privinţa asta. Şi apoi mi-am dat seama... sau aşa am crezut. Cu Suky scoasă din minţi de amfetamine, era liber să-şi vadă de viaţa spirituală, inclusiv s-o consoleze pe doamna Orschler şi pe oricine altcineva i se mai băga pe sub sutană. Dar acum cred că greşeam. Cred că era pur şi simplu suficient de bun la suflet ca s-o accepte pe Suky aşa cum era, şi deloc dornic să mă lase s-o insult cu un adevăr care ar fi putut fi distructiv. Sau poate că nu. Poate că tata nu suporta ideea că soţia îi era dependentă, fiindcă a accepta un asemenea lucru ar fi însemnat să-şi privească viaţa şi căsnicia ca pe nişte minciuni. Aşa că nu le privea deloc. Sau îi era pur şi simplu lehamite. N-o să ştiu niciodată.

La cincisprezece ani, deja aproape că nu mă mai puteam uita la Suky; atingerea ei mă durea. De fiecare dată când o îndepărtam îşi cobora ochii, ca şi cum şi-ar fi recunoscut păcatul. Vedeam şi licărirea lacrimilor pe sub gene. Îi urmăream comportamentul, acum, cu detaşare. Îmi întâmpina privirea cercetătoare cu o zgâială stridentă. Am ştiut întotdeauna, mama şi cu mine, ce gândea cealaltă. Aşa că, fără să discutăm măcar o dată, mi-am exprimat dezgustul şi sentimentul că fusesem trădată, iar ea, în felul ei tăcut, a refuzat să se lase controlată. Mesele de seară deveniră de nesuportat. Flecărea fără rost,

râzând și îmbujorându-se sau bocind nebunește, iar eu aveam obiceiul să o privesc, fantazând despre cum aș putea să-i ard una în cap, până ce nu mai puteam suporta și trebuia să plec la baie, să suspin și să-mi dau palme peste față. Mă întorceam la masă cu ochi sticloși, pentru a-i găsi pe tata și pe frații mei mâncând și schimbând cuvinte monosilabice, trecându-și unul altuia platourile cu mâncare de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Suky și cu mine eram de capul nostru, dansând la sentiment, prinse una de alta, un dans spasmodic, chinuitor de lung.

Și încă ceva

Când eram mică aveam și eu, ca toată lumea, un biberon. Lui Suky îi plăcea să mă hrănească cu biberonul. L-am avut multă vreme. Făcusem deja trei-patru ani și ea îmi aducea încă biberoane cu lapte cald, sau cu suc. Și nu s-a sfârșit aici. Pe la unsprezece sau doisprezece ani, dacă Suky simțea nevoia să-mi arate o dragoste deosebită, îmi oferea biberonul. Și mie îmi plăcea la nebunie. Îl pregătea pentru mine, după care mă lungeam și mă apucam să beau, uitându-mă fascinată pe fereastră ca un bebeluș. Chiar și după ce m-am prins de povestea cu pastilele, chiar și când atingerea ei îmi făcea pielea să usture, chiar și când vi-

sam cu ochii deschiși la moartea ei, reușea încă să mă împace cu biberonul. Din ultimul am băut la vârsta de șaisprezece ani.

Bun așa

În perioada liceului am fost furioasă și asta mă făcea populară. Flancată de câțiva supuși credincioși, îi terorizam pe copiii care mă călcau pe nervi. Chiar și Amy ajunse, în cele din urmă, ținta atacurilor. Micuța Domnișoară Inimă de Aur[15] era atât de drăgălașă că-ți venea s-o mănânci. Avea postura unei balerine și își ducea legătura de cărți în față, de parcă ar fi fost o prăjitură de ciocolată. Ne mișcam acum, nu-i nevoie s-o mai spun, în cercuri diferite. Dar într-o zi, văzând-o cum iese plutind din toaleta fetelor, cu capul înălțat, mi-a trecut prin minte că ar putea să le spună prietenilor ei premianți despre micuța noastră excursie pe insula Lesbos. Dacă asta ieșea la ivelă aș fi fost terminată. Mă străbătu impulsul de a o strivi ca pe o muscă. Am mers drept spre ea și am împins-o în peretele de ciment

[15] În original *Little Miss Goody Two Shoes*, de la numele unui personaj din cartea pentru copii *The History of Little Goody Shoes*, publicată în a doua jumătate a secolului 18 și atribuită scriitorului englez Oliver Goldsmith. (*N. t.*)

de culoarea vișinei putrede, strângându-i cu putere umerii delicați.

— Dacă vreodată spui cuiva despre noi... te bat de te rup, m-am stropșit. Ochii mari și albaștri ai lui Amy se măriră, și începu să caute ajutor din priviri, uitându-se în toate părțile.

— Nu spun, a rostit. Promit. Te rog. I-am dat drumul. A luat-o la fugă. Lacrimile îmi făceau ochii să usture. De ce naiba făcusem asta? O iubeam pe Amy. Mi-am promis că data viitoare, în clasă, o să-i spun că îmi pare rău. Dar am fost prea jenată. Și partea cea mai proastă a fost că, după acea zi, Amy începu să mă lingușească. Voia să mă port bine cu ea. Se întindea pe burtă ca un câine, pentru a-mi spune că învinsesem. Era slabă și deșteaptă și frumoasă și avea un viitor, în timp ce eu eram puternică și proastă și nu mă pricepeam la nimic, decât la speriat oamenii. Venea la mine și făcea câte o glumiță jalnică la care zâmbeam cu jumătate de gură, pufnind ușor din nas. Am închis-o odată într-unul din vestiarele mari din sala de sport. Am pus vreo câteva din fetele din gașcă s-o înconjoare și așa am băgat-o înăuntru. Ea țipa, izbea în ușa de metal. După aceea a fost furioasă, dar n-a avut curaj să mă înfrunte. A plecat doar, smiorcăindu-se.

Înfricoșată de bătăușa care devenisem, mă duceam la biserică în fiecare duminică la nouă și mă rugam să devin o persoană mai bună. Vocea groasă și aspră a tatei huruia ca un motor în depărtare, în vreme ce îmi mursecam păcatele iarăși și iarăși, sucindu-mi-le în minte ca pe aluat. *„Te rog, Iisuse, vino în inima mea și schimbă-mă, te implor, te implor să mă faci bună. Te rog."*

Odată, într-o noapte de vară, era teribil de cald, iar fereastra mea se căsca deschisă larg precum gura unui mort, fără vreo adiere. Era ca și cum oxigenul ar fi fost

în întregime sigilat undeva departe de lume. Am dormit cu întreruperi, cu părul fleșcăit de transpirație, cu picioarele agitându-mi-se violent pe deasupra cearșafului. La fiecare câteva minute, mi se părea, mă trezeam și priveam în jur, sperând să se crape de ziuă. Felinarul emitea o lumină bolnăvicioasă, cu lucire verzuie. De fiecare dată când mă trezeam, mă așezam pe spate și ascultam broaștele, trei la număr: dâre de sunete ascuțite completându-se unele pe celelalte pentru a crea un țipăt pulsatil ce-mi străbătea ca o gheară visele, trăgându-mă, iarăși și iarăși, în camera mea, către fierbințeală.

Am auzit un sunet ca o vibrație, înfundat, venind dinspre fereastra deschisă. O fulgerare de alb și apoi ceva lipsit de grație, un animal greoi, cu pene, căzu pe podea și se târî spre mine, frecându-se cu burta de covor. Am vrut să țip, dar n-am reușit. Picioarele cu degete unite printr-o membrană și aripile sale se târau pe podea, ca și cum creatura ar fi fost neobișnuită cu mersul. Și-a răsucit gâtul ca să mă privească și atunci am văzut o față liniștită, solemnă, umană, fața unui băiat de cincisprezece ani. Ființa avea și niște mâini grațioase, ieșite din trunchiul acoperit de pene. Cu o mișcare bruscă și violentă a aripilor se ridică de la pământ și ateriză pe patul meu, cu labele acoperite de piele neagră, ca de cauciuc, cocoțate pe picioarele mele goale. M-am tras înapoi, terifiată și scârbită, înghesuindu-mă într-un ungher. Creatura se proțăpi pe hainele mele de noapte boțite precum o cloșcă, apoi mă privi, rămasă cumva fără răsuflare de la atâta efort. Avea ochi deschiși la culoare, scăldați în lumină. Îmi dădusem sea ma că e un înger și totuși mă dezgusta. M-am întrebat dacă îl invocasem cumva cu toate rugăciunile acelea pe care le spusesem.

— Îmi pare rău, am șoptit.

Asta părea să fie îndeajuns pentru tot — și pentru conduita proastă, și pentru rugăciunile în exces. Aripile uriașe începură să se desfacă; chestia se desfășură, se ridică în picioare. Avea înălțimea unui bărbat scund, stând ridicat acolo, în pat. Aripile, întinse deasupra mea, erau cât o parașută de mari. Un braț alb, omenesc pluti în jos către mine. I-am simțit mâna fierbinte odihnindu-se pe creștetul meu. Ochii îmi erau nespus de grei, m-am luptat să-i țin deschiși; pleoapele păreau lipite una de alta. Mâna creaturii era fierbinte, ardea; căldură îmi pătrunse în corp, după care m-am simțit de parcă insecte minuscule mi se târau pe sub piele. Când senzația trecu, ochii mi se deschiseră brusc. Îngerul dispăruse. Am privit în jur, speriată, fără suflare, am alergat la fereastra rămasă deschisă, am închis-o, am pus zăvorul.

În dimineața următoare m-am trezit cu febră. Mama m-a ținut la pat. M-am întrebat ce părere ar avea ea despre îngerul meu. Ar crede că a fost real, și dacă da, ce ar fi însemnat pentru ea vizita acestuia? Ar fi crezut mai degrabă că e ceva prea puțin decent. Suky avea o minte murdară. Trăgea întotdeauna concluzii cu tentă libidinoasă, fie că era vorba despre enoriași, politicieni sau vedete de cinema, folosindu-se de un aer dezaprobator-amuzat pentru a-și masca interesul intens în tot ceea ce ținea de chestiuni sexuale. De ce să fi fost îngerul meu altfel? Îmi doream din tot sufletul să-i spun, dar îmi era frică, fiindcă știam că mi-ar fi văzut îngerul, cumva, ca pe o vină a ei. Păcatele mele erau și ale ei; eram o parte din ea. Așa vedea ea lucrurile.

Dl Brown

Mi-am petrecut la slujbele de duminică ţinute de tatăl meu destule dimineţi cât să faci o viaţă din ele, dar dintre toate pot să-mi amintesc una singură. Nu ştiu dacă din cauză că a fost atât de frumoasă sau pentru că tata a rostit-o în faţa congregaţiei chiar în ziua în care viaţa mea s-a schimbat. Stăteam pe locul meu obişnuit din primul rând, în dreapta lui Suky. Fixaţi înainte, ochii ei îl ţintuiau pe tata. Stătea cu sprâncenele ridicate, cu mâinile ridate încleştate una de alta, bâţâindu-şi un picior, în vreme ce de cealaltă parte fraţii mei, somnoroşi, atârnau amorţiţi în scaune.

Predica era despre cruce, despre cum este ea făcută dintr-o linie verticală şi din una orizontală. Cristos, postula tata cu vocea lui huruitoare, era exact aşa, vertical-dumnezeiesc şi orizontal-aparţinător pământului, o fiinţă vie. Creştinismul exista acolo unde cele două linii se întâlneau. Spunea că de aceea dumnezeul nostru e atât de special. Fusese unul dintre noi şi cu toate acestea era nesfârşit şi Atotputernic. Fiindcă odată în viaţă eram atentă şi eu, l-am văzut pe Des în adevărata lui lumină

în acel moment. Nu era înalt. Felul în care își ridica brațele scurte descriind crucea, cu palmele în sus, ca și cum ar fi întâmpinat stropii de ploaie dintr-o aversă, îl făcea să pară inutil și prețios: un om ce se ruga pentru ordine într-o viață guvernată de haos. Mi-a părut teribil de rău pentru el. Apoi mi-am întors privirea de la el și s-a întâmplat. Ochii mi-au căzut pe dl Brown.

Stătea de cealaltă parte a culoarului de trecere, un rând mai în spate față de mine, lângă băieții de la Oakley, interni la școala pregătitoare locală, în bluzele lor arămii cu ecusoane albastre pe buzunare și cu pantaloni gri largi și ponosiți. Campusul, cu clădirile lui îmbrăcate în lemn alb și cu obloane de un verde închis, era, de fapt, doar la o aruncătură de băț de propria-mi casă, peste pajiște. Din primul moment nu mi-am mai putut lua ochii de la dl Brown. Era trecut de patruzeci de ani și în vremurile acelea mi se părea matusalemic. Dar fața lui avea ceva — era o față osoasă, plină de vinișoare — care mă ducea cu gândul la un lucru esențialmente *bun*. Îmi plăcea mult mustața lui ruginie, creștetul ce-și pierdea din păr, obrajii îmbujorați. După aceea, în fiecare duminică m-am așezat în așa fel încât să-l pot vedea. Am stat lângă el chiar, la o slujbă, copleșită de emoție. Până atunci, toată viața mea, Suky îmi stătuse la stânga când mergeam la biserică. După ce am început să mă tot mut, s-a mirat până peste poate de noile mele preferințe în privința locurilor, dar nu m-a oprit. Rar dacă mă mai aducea la ordine; când încerca, o concediam cu o privire veninoasă.

Dl Brown se uita întotdeauna drept înainte în timpul slujbei, ca un câine de aport. Soția lui era o femeie serioasă, de constituție atletică. Părea tot timpul preocupată, nevorbind niciodată cu soțul ei și purtându-se de parcă acesta nici n-ar fi fost lângă ea. El îi împungea compul-

siv umărul cu degetul mare, ţinându-şi braţul în jurul umerilor ei, şi uneori îi mai şoptea câte ceva la ureche, iar ea asculta aprobând din cap cu o expresie opacă. Am devenit convinsă că nu-l iubea. L-am urmărit în biserică timp de zece luni. Era Gentlemanul meu Ireproşabil.

Mi-am luat o slujbă cu jumătate de normă la Academia Oakley, la bucătărie, doar ca să fiu aproape de el. În fiecare zi, la ora patru, traversam pajiştea spre enorma bucătărie încinsă de aburi, ghemotocindu-mi cu neplăcere părul arămiu în boneta de hârtie obligatorie, şi începeam să curăţ la morcovi şi cartofi, să fac cubuleţe de ţelină şi să aranjez totul pentru masa de seară. După care urma distracţia — le serveam puştilor haleala. La început eram frustrată: toate contactele pe care le aveam cu preaiubitul meu se rezumau la câte un salut când îi puneam în farfurie piureul de cartofi şi carnea. Îi aruncam în schimb priviri în timp ce lucram. Mânca împreună cu soţia, seară de seară. Conversaţia lor părea forţată şi totuşi liniştită. Întotdeauna îi trăgea scaunul să se aşeze. Vorbea mai mult decât ea; în ceea ce-o privea, se mulţumea să dea din cap, fără să zâmbească, cu ochii coborâţi în farfurie. Imediat ce isprăvea cu masa se ridica, murmura un la revedere şi pleca. Dl Brown îşi lua o ceaşcă de cafea şi se preumbla prin sala de mese, pălăvrăgind cu băieţii. Părea să se relaxeze când soţia îi era departe. Îşi desfăcea nodul de la cravată şi se aşeza pe marginea câte unei mese, glumind cu elevii. Îi spunea o vorbă bună unuia, răvăşea părul altuia, vorbea cu severitate înţepată unui al treilea. Am reuşit să-i prind privirea o dată sau de două ori, dar, după câteva luni, deja nu mai puteam suporta. Trebuia să-i vorbesc. Într-o seară, când, după cină, a pornit-o pe coridor spre ieşire, m-am azvârlit pe deasupra câtorva trepte şi i-am aterizat la picioa-

re. Mi-am scrântit de fapt glezna cu respectiva cascadorie, așa că a trebuit să mă susțină, ajutându-mă să șchioapăt până la cabinetul medical al școlii. Mirosea a pudră de talc. Pe parcurs, preț de o clipă, cum mă clătinam, buzele mele i-au atins urechea. A roșit din creștet până-n tălpi. Și așa mi-am dat seama că e rost de ceva. După aceea mi-a spus pe nume și mă întreba întotdeauna cum mă mai simt. De vreo două ori mi s-a părut că zăbovește pe afară când ieșeam, după ce-mi terminam tura. Dar tot ce a făcut a fost să spună „salut", cu o voce cordială, distantă. Dl Brown era ireproșabil.

Într-o seară, pe când ieșeam de la slujbă, cu ochii uscați de extenuare, cu mâinile înțepenite de la atâta ciopârțit de legume, l-am văzut urcând treptele de piatră spre sala de mese, sărind câte două deodată. Era cât pe ce să treacă de mine cu un salut glumeț când am izbucnit deodată în lacrimi. Îmi curgeau mucii din nas, iar genunchii mi se muiaseră. Aveam nevoie să mă așez undeva. Dl Brown și-a scos batista și s-a așezat lângă mine. Mi-am șters nasul și mi-am aplecat capul între genunchi. Eram groaznic de jenată, dar mă și simțeam în al nouălea cer, fiindcă-i simțeam palma pe șira spinării.

— Ce-i, Pippa? m-a întrebat. Ce-i cu tine?

— Cred că-s doar obosită.

— Ar fi și cazul. O slujbă după școală pare cam mult pentru o fată de vârsta ta. Ești sigură că e necesar să faci asta?

— E necesar, am spus.

— Nu poți să vorbești cu părinții tăi, poate ei ar putea să...

— Nu-i vorba despre bani, am spus. Adică nu că am avea noi mulți bani, dar nu trebuie să lucrez pe perioada școlii.

— Atunci lasă-te, a spus dl Brown. E prea mult pentru tine. Folosește timpul ăsta ca să înveți, sau ca să fii copil.

— Nu pot să mă las.

— De ce nu? Atunci am scuturat din cap, privind spre băieții care treceau spre dormitoare. Unul din ei dădu peste noi, grăbindu-se să urce scările.

— Hai cu mine, a spus dl Brown. M-a condus, ținându-mă de braț, spre o clădire la vreo optzeci de metri mai încolo. În fața ei se aflau coloane. A deschis ușa și m-a călăuzit pe un holișor până la o ușă deschisă, apoi a aprins luminile fluorescente. Era o sală de clasă, cu ecuații scrise pe tablă. L-am urmat și m-am așezat. S-a așezat și el, pe banca din fața mea.

— Bun. Acum nu te poate auzi nimeni. Spune-mi ce nu-i în regulă.

Acum era profesorul. Făcuse asta de nenumărate ori, conducând câte un puști cu probleme afară din turmă, pentru câteva minute privilegiate. M-am simțit ca o proastă fiindcă socotisem că e vorba despre altceva.

— Nu-i nimic, am spus. Eu doar... Mă asculta, dar părea teribil de obosit. Eram cât pe ce să-i mărturisesc, chiar eram, dar lacrimile îmi țâșniră în ajutor. Le-am simțit, fierbinți și compacte, cum mi se scurg pe obraji. S-a ghemuit lângă mine și și-a sprijinit mâna pe spătarul scaunului meu.

— Tu doar... ce? a întrebat cu voce blândă. Am încercat să mă gândesc la o minciună. Puteam să-i spun toate grozăviile și el ar fi crezut că le-am căzut victimă. Mintea îmi era încețoșată. I-am spus adevărul.

— Dacă renunț la slujbă n-o să vă mai văd. A urmat un moment de tăcere. L-am privit drept în ochi. Spusesem adevărul și asta îmi dăduse putere. Nu mai aveam

nimic de pierdut. Mai rușinos de-atâta n-avea cum să fie. El mă privi de parcă o vijelie l-ar fi pus la pământ. Și sângele îi năvăli îndată în obraji. Îmi plăcea felul în care fusese dat de gol de roșeață. Momentul acela păru să țină o veșnicie. L-am simțit șovăind, neștiind dacă să se arunce asupra mea sau să se retragă. Trebuia să-l îmboldesc într-un fel. Trebuia să risc.

— Te iubesc, am spus. Imediat am știut că făcusem o greșeală. Sprâncenele i s-au încruntat o clipă, apoi și-a îndreptat umerii.

— Câți ani ai? a întrebat.

— Șaisprezece jumătate.

— Nu poți iubi pe cineva dacă nu-l cunoști.

— Dar eu vă cunosc. Vă știu deja de aproape un an. Mă uit la dumneavoastră în biserică. Vă văd în sala de mese. Știu că sunteți nefericit și singur și melancolic, și că nu vă simțiți iubit. V-ați obișnuit să nu vă înțeleagă nimeni, să nu-i pese nimănui de dumneavoastră. Sunteți doar dl Brown acela, tipul care rezolvă chestii, exact cum sunteți aici să mă rezolvați pe mine. M-a privit, cu durere și surpriză întipărite pe față.

— Nu trebuie să-mi dați nimic, am zis. Voiam doar să știți că există cineva care... vă vede.

I-am simțit privirea neliniștită înăuntrul meu. Și nu pot descrie cât de aproape de el m-am simțit. Andrew Brown, profesor dedicat și soț resemnat, era într-o stare de acută nevoie și disperare și se învățase să rabde această situație. Dar trebuise doar ca o fetiță să-l vadă cu adevărat și...

Dl Brown s-a ridicat, și-a aranjat pantalonii de stofă și a oftat scurt.

— Ar fi bine să te duci acasă de-acum. Mi-a zâmbit, un zâmbet bun, trist, cu buzele lipite.

— Îmi pare rău, am spus.

— Să nu-ți pară, Pippa. Niciodată să nu-ți pară rău pentru că simți. Am ieșit înaintea lui și am alergat tot drumul spre casă.

În următoarea seară, pe când îi strecuram trei bucăți de friptură de curcan în farfurie și îi turnam o porție suplimentară de sos peste piureul de cartofi, i-am simțit ochii ațintiți asupra mea. Am ridicat privirea și l-am văzut, cu irișii de ambră încrustați cu aur; din toată ființa lui iradia bunătatea. Am privit-o și pe soție. Se uita prin mine. Obrajii ei căzuți, gura ofilită, cu o grimasă de dezgust, păreau un afront la adresa angelicului domn Brown. O săptămână mai târziu, mergând la apus pe pajiște după ce terminasem cu servirea cinei la Oakland, i-am auzit vocea.

— Pippa.

M-am întors. Stătea la un metru de mine. Respira adânc, ca și cum s-ar fi grăbit să m-ajungă.

— Salut, am spus.

— Ți-ar plăcea o mică plimbare?

Ne-am plimbat prin pădurica rară care mărginea pajiștea. Răsărise luna, iar ceața stăruia printre copacii tineri. M-am împiedicat, pășind pe un buștean putred; Dl Brown mă apucă de mână. Am ieșit la Depozit. Mi-a dat drumul. Locul era gol. Farmacia, magazinul de băuturi, standul de înghețată arătau toate ca niște construcții ciudate, nemaivăzute. Nu mi se permitea să mă plimb noaptea prin oraș. Am mers până la capătul lui River Road, după care am apucat-o pe malul râului. Luna răspândea o lumină albastră și rece pe cărăruia subțire deschisă de pescari și de copii în căutarea unui loc în care să poată fuma după ore. Mai fusesem pe acolo și eu. Ne-am plimbat câtva, apoi ne-am așezat pe un bolovan mare, pictat, întâmplător știam, cu graffiti obscene.

Am stat așa unul lângă altul pentru câteva minute, ascultând clipocitul subțiratic al râulețului. Dl Brown își strecură mâna lui moale și caldă într-a mea. L-am privit. Cea mai mare parte din figură i se afla în umbră, dar ochii i-i puteam vedea. Arăta groaznic de trist. Respira greu, ca și cum pieptul i-ar fi fost mișcat de emoție. I-am pus palma pe obraz și am lăsat-o acolo. Și apoi, deodată, fără nici un avertisment, ireproșabilul domn Brown mă sărută. Avea mustața moale. Limba ascunsă după ea se simțea teribil de ciudat și de necunoscut; era ca și cum ai linge un animal mic și ud.

*

Am fost prinși unsprezece luni mai târziu, în mansarda îngustă pe care Andrew Brown o folosea drept birou și loc de întâlnire cu elevii. Eram pe jumătate îmbrăcați (dl Brown nu permisese niciodată să stăm dezbrăcați complet), îmbrățișați strâns pe canapea, holbându-ne la un păianjen cum se lăsa în jos prin aer, dinspre tavan, susținut de firișorul său lucitor, când ușa se deschise după o bătaie superficială, apoi se închise cât ai clipi. Nu putusem vedea cine fusese, dar dl Brown se luă îndată cu mâinile de cap, amintindu-și de întâlnirea cu Mademoiselle Martel, o profesoară îmbâcsită venită în vizită din Toulouse. Și nu-ncuiase ușa!

Se dovedi că, deși franțuzoaică, Mlle Martel avea o părere deloc strălucită despre relațiile sexuale cu minori. A făcut tărăboi, iar preaiubitul meu domn Brown a fost concediat. Cred că și eu; nu m-am mai întors să verific. Părinții mei au fost anunțați, totuși. Suky se isterizâ. Adică își ieși din minți cu totul. Tremura fără oprire. Lacrimile îi șiroiau din ochi. Spunea fără oprire: „Cum ai

putut?" M-am sprijinit de perete și m-am uitat la ea cu un calm falsificat; în coșul pieptului inima mi-o luase razna. Chester a ținut-o de mâini, iar tata i-a îndesat două somnifere în gură. Am încercat să râd, dar aveam un nod în gât. Știam ce o supărase pe soția pastorului. Nu era vorba despre chinurile morale. Era pur și simplu gelozie. Turba de gelozie. De fapt era nebună, în cel mai pur sens. Cu toții erau de fapt, frații mei ce abia se mișcau, cu vorba lentă, cu limbajul lor laconic și cu ochii grei ca de plumb — își construiseră cu toții personalitățile ca niște stavile în calea maniei și delăsării ei. Depresivi toți, până la unul. Cât despre tata — ei bine, învățase cum să aibă grijă de el. Ani de zile trăsesem cu urechea la conversațiile telefonice între el și doamna Herbert Orschler. Cei doi se întâlneau în fiecare vineri după-amiază, cu exactitate de ceasornic. Biata, amărâta de Suky n-avea să mai aibă parte de nici un fel de iubire. Fiindcă eu aveam să plec. Am știut-o din secunda în care a aflat ce se petrecuse; fața i se schimonosise precum cea a unui copil al cărui ursuleț de jucărie căzuse pradă roților unui camion. Pierdut pe vecie, animăluțul împăiat. Nu mai puteam sta după tot acel spectacol. Nu mi-a trebuit, vreau să zic, doctoratul în psihologie ca să-mi dau seama că ceva nu merge bine între mine și mama.

A folosit și faptul că eram atât de plină de draci. Nu doar din cauza episodului în cauză, ci și din cauza fazei cu pastilele, din cauza felului în care cerșea afecțiune tot timpul. În fine, toată povestea. Devenisem ca unul dintre tipii ăia din filme ce poartă ochelari de soare ca aviatorii și mestecă gumă și niciodată nu-și pierd cumpătul. Asta încercam eu s ă fiu: Clint Eastwood, în varianta de șaptesprezece ani, dac-ar fi fost fată. Mi-am băgat niște haine într-o geantă de voiaj, mi-am luat banii strânși cu

slujba de la Oakley, am condus mașina mamei până în stația de autobuz și am lăsat-o acolo cu cheile în contact. N-am mai apucat să-mi iau rămas bun de la dl Brown. Părăsise Oakley, fără soție. N-am mai auzit nimic de la el, dar peste mai mulți ani am aflat că preda la o școală din Canada. Cred că, într-un fel, i-am distrus viața. Sau poate că nu. Poate că l-am eliberat doar de un mariaj mizerabil și de o existență cenușie, demnă de milă. Poate e fericit. Poate, până acum, are și nepoței.

Mătușa Trish

Îl știam pe Mylert Walgreen, puștiul greoi cu respirație șuierătoare de la ghișeul stației de autobuz. Absolvise la liceul meu cu un an înainte. Curiozitatea lui Mylert fusese stârnită cu siguranță de excursia mea neașteptată, de una singură, la New York, în mijlocul unei săptămâni de școală. Vorbisem rar cu Mylert la școală; ne învârteam în cercuri diferite. Era unul dintre acei puști care se strecurau pe coridoare cu capul plecat, cu genunchii frecându-se unul de altul, în speranța că n-aveau să fie observați, că n-aveau să fie necăjiți. Nu mă luam niciodată de genul ăsta de puști; ba chiar îi apăram din vreme în vreme de ceilalți bătăuși. Prada mea era mai pretențioasă; copii care credeau că

sunt de comitet, dar de fapt nu erau. Mylert nu-şi dădea asemenea aere. Acum că terminase liceul, totuşi, căpătase un soi de insolenţă, un aer autoritar de adult care mă călca pe nervi.

— Cumva fugi de-acasă? a vrut să ştie.

— Nu-i treaba ta ce fac eu, Mylert, am spus.

— N-ar trebui să vând bilete minorilor neînsoţiţi, a zis.

Am oftat, privind în tavan, încercând să-mi adun gândurile.

— Deci fugi? a întrebat. Nu spun la nimeni.

— Nu, tembelule, mă duc în vizită la mătuşa mea Trish din New York. Şi dă-mi odată biletul ăla.

— Într-o miercuri? M-am zgâit la el, arătând cumva încurcată, mi-a luat banii şi mi-a înmânat emfatic biletul de autobuz. Transpiram. Mătuşa Trish. Deci acolo mă duceam. Şi-acum, dintre toţi oamenii de pe faţa pământului, mă confesasem lui Mylert Walgreen! Părinţii mei aveau să afle în nu mai mult de o oră. Ei, fie! Ce era aşa de groaznic în asta? Nu fugeam doar, mă mutam pur şi simplu în altă parte. Nu mai aveam obligaţia legală de a continua şcoala. Îmi începeam propria viaţă şi cu asta basta.

În vreme ce autobuzul pornea, m-am gândit la dl Brown, la nările lui fremătătoare şi delicate, la expresia perplexă ce i se citea în ochi de fiecare dată când mă privea. Mi-era un dor teribil de el.

*

Mătuşa Trish locuia la intersecţia dintre Thirtieth Street şi First Avenue, deasupra unui magazin de delicatese Fresh Day. Am apăsat pe soneria cu numele Sarkissian. Apartamentul avea numărul 45. Am urcat cinci etaje pe

niște scări largi din metal maroniu. Pereții casei scărilor erau acoperiți cu bucăți de faianță albă. Podelele de pe holuri erau decorate cu hexagoane micuțe și jegoase de gresie în alb și negru. În aer stăruia miros de fum de țigară și de ceapă prăjită.

După o perioadă care mi s-a părut că a durat cam jumătate de oră am găsit apartamentul 45. Ușa era întredeschisă, iar mătușa Trish se afla chiar în spatele ei. O femeie micuță, mai scundă decât mine, dar care m-a îmbrățișat ca un urs, aproape să-mi rupă coastele.

Mătușa Trish era bună, energică și săritoare. Avea ochelari rotunzi și-și purta tăiat scurt părul închis la culoare; o constelație de alunițe negre îi împodobea fața. Trupul îi era pătrățos, scurt, aplecat înainte, ca și cum s-ar fi pregătit mereu să țâșnească și să marcheze un eseu. O sunasem din stația de autobuz.

— Tatăl tău a dat telefon înaintea ta, a spus, punându-se pe vine pe o canapea maro, cu arcuri lăsate și cu o pătură Navajo atârnând în partea din spate. M-am prăvălit într-un fotoliu lângă ea, cu picioarele larg desfăcute. Fotoliul avea spătar înalt și rezemătoare de fiecare parte a capului meu.

— Se pare că i-ai zis băiatului din stație că te duci s-o vezi pe mătușa ta Trish. Spunând toate astea zâmbi cu toată gura, scoțând la iveală o strungăreață mare pe care-o avea între dinții din față.

— Și... ce-a spus tata? am întrebat.

— Mi-a spus că ai intrat în bucluc.

— Ți-a spus și ce fel de bucluc?

— Nu chiar. Ceva despre școala pregătitoare de lângă voi.

— M-am îndrăgostit de profesorul de matematică. Și am fost prinși. Și mama are capul varză de la pastile. No-

utăţile astea din urmă n-au părut s-o surprindă pe mătuşa Trish; o făcură să tacă doar, cu un zâmbet trist întipărit pe figură.

— Şi care-i şpilu', copilu'? a întrebat apoi.

— Nu mai vreau sub nici o formă să stau acasă.

— Mai ai doar câteva luni de şcoală, corect?

— Mă las.

— O să-ţi pară rău.

— Tot ce ştiu e că acasă nu mă duc.

Trish a oftat şi şi-a fixat privirea, vreme îndelungată, pe masa de cafea din mahon. Pe masă era o carte mare, cu o fotografie alb-negru a unui munte pe copertă. Scena arăta rece şi posomorâtă. Pe peretele din fund al sufrageriei se afla o pictură plină de culoare cu munţi într-un deşert. Tabloul avea cactuşi în prim-plan; în fundal munţii nisipoşi aveau pe ei dungi în culori pastelate. M-am întrebat ce vede Trish la munţii ăştia de-i iubeşte aşa de mult.

— Mama ta, se pare, e destul de supărată, a spus.

— A, pe bune? Trish prinse răceala din privirea mea.

— Uite ce, n-am nimic împotrivă să stai în... ăă... camera lui Kat cât timp crezi tu că ai nevoie. Eşti nepoata mea preferată, ştii asta. Dar azi, ceva mai încolo, o să trebuiască să discutăm cu părinţii tăi şi n-o să fie deloc drăguţ. M-au scuturat fiori de spaimă.

— Vin?

— Ar trebui să ajungă în cam două ore. Mă simţeam prinsă în capcană. Poate cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să o şterg cât încă se mai putea. Dar unde să mă duc?

— Cine-i Kat? am întrebat. Mătuşa Trish îşi aprinse un Marlboro scos din buzunarul de la cămaşă.

— E colega mea de apartament, a spus, inhalând.

— Nu știam că stai cu cineva.

— S-a mutat de vreo două luni, a spus mătușa Trish. Așa deci. Ți-e foame? Am scuturat din cap a negație. Nu mâncasem nimic toată ziua, dar stomacul îmi era parcă sigilat. Ea venea. Suky venea. Trebuia să-mi păstrez starea asta de furie dezlănțuită. Trebuia să mi-o mențin. Dacă o lăsam să se spulbere, dacă lăsam vinovăția să se strecoare, aveam să eșuez în brațele ei; aveam să ajung să sug din biberon până la douăzeci de ani.

Soneria s-a făcut auzită în cele din urmă. Vocea aspră a tatei suna de neînțeles la interfon. M-am îngrijorat din cauza lor și a scărilor pe care le aveau de urcat. Mătușa Trish ieși pe hol și se uită în jos pe casa scărilor ca să se asigure că ajung unde trebuie. Când ajunseră, am văzut că Suky arăta epuizată, albă la față ca o moartă. Clipea fără oprire și-i zâmbea lui Trish. S-a întins apoi spre mine să mă îmbrățișeze și s-a oprit cu mâinile suspendate în aer. Des nu se osteni să-și dea jos haina. Se puse în fotoliul mătușii Trish și slobozi un oftat adânc. Suky și cu mine ne-am așezat la câte un capăt al canapelei. Trish stătea aplecată asupra bancului de lucru din bucătărie, cu o țigară între degete, aplecată înainte, gata, ca întotdeauna, pentru marele salt. Nu puteam crede că mătușa Trish se poate măcar gândi să mă țină la ea împotriva voinței fratelui ei mai mare. Și, din câte știam, adulții se susțineau unii pe alții. Dar Trish era altfel. Rareori apărea pe la sărbători sau reuniuni de familie. Când apărea totuși, venea întotdeauna neînsoțită și-și petrecea mult timp pe veranda noastră, de una singură, fumând. Suna când și când, trimitea vederi și cadouri, dar atât doar.

— E timpul să mergi acasă, Pippa, a spus Des încetișor.

— Nu merg. Rămân aici cu mătușa Trish.

Des i-a aruncat surorii sale o privire întunecată, apoi s-a întors din nou spre mine.

— Nu poţi pur şi simplu să fugi aşa de ce-ai făcut, a spus. Nu se trece aşa prin viaţă.

— Nu fug nicăieri, am zis. Am terminat-o, asta-i tot.

— Cum adică ai terminat-o? a spus.

— Nu vreau să stau... cu voi. Ochii îmi căzură pe Suky pentru o clipă, după care mi-am mutat privirea.

— Oh, deci e totul din cauza mea, a rostit ea. Vocea îi suna strident, insultător.

— Ce-i din cauza ta?

— Ce-ai făcut tu. L-au concediat pe omul acela. Soţia lui e... e devastată.

— N-am spus că ar fi din cauza ta. Nu eşti de vină cu nimic, bine? Doar că nu mai vreau să stau acasă. Nu pot să mă-ntorc şi cu asta basta. Puteţi să mă forţaţi, dar o să plec iarăşi. Am terminat-o, nu pricepi?

Ochii lui Suky erau umflaţi şi înlăcrimaţi.

— Adică n-o să mai vii acasă nici măcar de Crăciun?

— Mamă, n-am zis asta. Te rog. O să vin. Normal că o să vin acasă de Crăciun. Nu mai vreau să locuiesc acolo, atâta tot.

— Ce-am făcut? Ce-am făcut de-ai ajuns aşa de ascunsă şi nefericită?

— Nimic. Te rog, mamă. Te rog.

Des a mârâit înspre Suky:

— Vrei să n-o mai întărâţi? Pentru numele Providenţei. Apoi, întorcându-se către mine, a zis: Îţi dai seama că mama ta a fost atât de supărată că a trebuit să i se facă o injecţie ca să se calmeze?

I-am aruncat o privire. Părea la capătul puterilor. Corpul întreg îi era prăbuşit pe canapea, iar faţa îi era o mască a nefericirii adânci şi a confuziei. Un spasm muscular

îi strâmba obrazul cu contracții bruște, neregulate. Voiam din tot sufletul s-o fac să se simtă mai bine.

— Mami, am spus. S-a înviorat îndată. Un zâmbet de speranță i-a traversat fața. Eu... îmi pare rău... pur și simplu nu pot. M-am ridicat apoi și-am înșfăcat haina din cuierul de la intrare, am tras de ușa grea și am deschis-o, după care am pornit-o țăcănind pe scara de metal a clădirii, cu vocea mamei răsunând pe casa scării: „Pippa, întoarce-te... Pippa, îți promit că..." Am văzut-o cum stă undeva mai sus de mine. Cu corpul ei subțire ca un băț, cu părul acela ca o flacără; era un băț de chibrit, arzând sub ochii mei. Nu-mi amintesc ce-a promis. Am fugit cât mai departe de ea, pe First Avenue, luând-o în zig-zag treisprezece cvartale spre centru, tocmai până pe Houston Street, în vreme ce lumina se schimba. Am luat-o la stânga și am mers cu pas grăbit, imaginându-mi-o în spate, cum mă apucă de haine. Am trecut de bulevardele A, B, C, D, până am dat peste East River. Acolo m-am oprit și am rămas așa, pe o margine a FDR Drive[16], cu mașinile vuind prin spatele meu, și am privit cum trec vapoarele, răscolind apa ce căpătase, de la soarele ce se reflecta, culoarea jăratecului. Purtam o jachetă subțire de bumbac, iar vântul își făcea drum prin ea. Mi-am ridicat gulerul și mi-am băgat mâinile adânc în buzunare.

„Aici locuiesc acum", am îndrăznit să gândesc. O fericire intensă, surprinzătoare mi-a încălzit măruntaiele. Nu știa nimeni cu exactitate unde mă aflam în momentul respectiv. Eram un om oarecare din orașul acela

---

[16] Inițialele provin de la numele președintelui american Franklin Delano Roosevelt, al 32-lea președinte al SUA, între 1933 și 1945. (*N. t.*)

imens. Dacă de pe autostradă se năpustea un camion și mă făcea afiș, aveau să mă ducă la morgă, apoi să mă îngroape cu cerșetorii. Scăpasem, pentru câteva momente, de radarul mamei, al tatei, al mătușii Trish. Eram eu și numai eu, fără vreo legătură cu cineva. Eram liberă.

Cătușe

Când m-am întors înapoi la Trish, părinții mei plecaseră. M-am gândit la Suky, la cum trebuie să se fi simțit când n-am revenit. La lungul și tăcutul drum cu mașina spre casă. M-am așezat pe canapeaua lui Trish, mi-am acoperit fața cu palmele și am gustat din sarea lacrimilor mele.

Trish m-a îmbrățișat.

— Uite ce, puștoaico. Sunt vremuri grele. Mama ta are o problemă serioasă, da? O spun eu. Fiindcă știu că nimeni altcineva n-o s-o facă. Nu-i din vina ta. Cred că ai făcut bine plecând de-acolo. Asta nu-nseamnă că trebuie să fie pentru totdeauna. Și nu-nseamnă nici că nu poți să o suni și să-i spui c-o iubești. La vorbele astea am început să mă smiorcăi. Fiindcă o iubeam într-adevăr pe Suky. O iubeam mai mult decât mi-aș fi putut imagina. Mă simțeam groaznic de rău fiindcă o rănisem. Trish m-a ținut mai departe în brațe, spunând:

— Șșș, șșș, nu-i vina ta. Nu-i vina ta...

În cele din urmă m-a culcat, m-a acoperit cu pătura Navajo și a dat drumul la televizor. Era *Gilda*.[17] Mi-amintesc că mă gândeam: Rita Hayworth are păr roșu, Suky are păr roșu. După care am adormit.

Când m-am trezit, afară era întuneric și am devenit conștientă imediat că două persone șușoteau în bucătărie. M-am răsucit și am văzut o femeie înaltă și subțire, cu păr negru ce arăta ca un coif de centurion roman, amestecând salată într-un bol. Mi-a aruncat o privire și mi-a făcut din ochi.

— Hei, a spus. Avea o voce joasă, răgușită. Mătușa Trish a deschis cuptorul și-a scos de-acolo o tavă cu chiftele fierbinți pentru hamburgheri, din carne de vită.

Am mâncat doi hamburgheri și am băut un litru de lapte. Kat și mătușa Trish mă priveau cu rânjete indulgente pe fețe. Kat avea o față de forma unei bomboane medicinale, gură mare și ochi care-i fugeau în jos. Când și când dădea din cap pe câte o melodie ce-i răsuna în minte, murmurând încetișor doar pentru ea.

Când, în cele din urmă, am lăsat-o mai moale cu înfulecatul feroce, Trish mi-a făcut cunoscute regulile.

— Bine, Pipps. Uite ce înțelegere am făcut cu părinții tăi. Astea sunt variantele între care ai de ales. A ridicat un deget mare, scurt și gros. Te duci la școală aici în oraș. Se înălță și arătătorul.

Studiezi singură și dai testul de echivalență pentru absolvire. A urmat și mijlociul. Te întorci acasă.

Am optat pentru test. Sub nici o formă n-aveam de gând să-mi bat capul cu o altă viață socială la liceu,

---

[17] Film american din 1946, regizat de Charles Vidor, cu Glenn Ford și Rita Hayworth. (*N. t.*)

numai pentru un semestru. Nu merita stresul. Kat s-a ridicat, a strâns farfuriile, apoi a căscat întinzându-şi braţele larg, încât buricul concav i s-a întrezărit de pe dedesuptul pulovărului scurt.

— Mă duc să lucrez un pic la mine în cameră, până ce se culcă Pippa, a zis. Somn uşor, Pippa.

— Somn uşor, am zis. Apoi Kat s-a întors spre mătuşa Trish, legănându-se de pe un picior pe altul.

— Pa, iubito, a zis şi s-a înclinat s-o sărute. Trish şi-a mişcat capul în aşa fel încât Kat s-o atingă uşor pe obraz, dar Kat a apucat-o de bărbie şi a ţinut-o aşa, sărutând-o drept pe gură. Dintr-o dată am ştiut de ce mătuşa Trish nu era tocmai o obişnuită a sărbătorilor din familie. Kat se strecură spre camera ei/a mea. Trish se uită la mine şi făcu un gest, o ridicare din umeri gen aşa-stau-lucrurile-acu-ce-o-să-faci. I-am zâmbit încurajator, ridicând din sprâncene.

— Suntem aşadar două oi negre, eu şi cu tine, a spus Trish. Schiţă apoi un zâmbet şi scoase un chicotit tabagic, ca un mârâit. Era cel mai drăguţ, cel mai cald lucru pe care mi-l spusese cineva până atunci. Am simţit că am şi eu un loc al meu. Pe margine, cu mătuşa Trish.

*

Kat şi Trish dormeau învelite într-o cuvertură vişiniu-închis. Deasupra patului lor atârna o pictură de dimensiuni mari înfăţişând o femeie cu ochi imenşi şi gene extrem de lungi. Arăta drăguţă şi lascivă în acelaşi timp. La început, viaţa cu Trish şi Kat a fost liniştită. Camera lui Kat, unde stăteam eu, nu era un dormitor, ci mai degrabă o odaie de lucru ce avea şi o canapea. Biroul era înţesat cu hârtii şi mai avea pe el o maşină de scris elec-

trică. Cu toate că muncea ca secretară pentru o afacere angro cu textile din Chelsea, Kat scria și un roman. La șase dimineața se strecura înăuntru cu o cană de ceai care mirosea a noroi fierbinte și se apuca de bătut la mașină. Îmi târam pătura până la canapeaua din sufragerie și încercam să mai dorm până ce Trish năvălea în bucătărie, cam pe la șapte. Lucra la un depozit de carne din zona industrială și avea cu ea un suport pentru documente.

Trish scotea untul din mine: în fiecare zi duceam gunoiul, curățam bucătăria, spălam podelele, învățam pentru test. Și-mi căutam o slujbă. Nu aveam cine știe ce experiență, dacă nu puneam la socoteală școala Oakley, dar *ei* n-aveau să-mi dea o recomandare în viitorul apropiat. În cele din urmă am găsit un restaurant în Lower East Side, numit El Corazón, dispus să-și încerce norocul cu mine. Nu vorbeam spaniolă și abia m-am putut face înțeleasă la interviul cu enormul, sumbrul Señor Pardo, bucătarul-patron. Nu înțelegeam de ce și-ar dori o fată vorbitoare de engleză care să lucreze acolo, până ce Señor Pardo a arătat cu degetul la un grup așezat la una din mese, spunând:

— Servești clienți care vorbesc engleza. M-am uitat într-acolo. Trei bărbați tineri și o femeie, peste douăzeci de ani, strânși unii în alții într-un separeu, vorbind engleză și fumând țigări fără filtru. Era acolo un tip blond, grăsuliu și cu dâre de vopsea pe mâini, un altul, elegant și înalt, cu un păr negru foarte lung, o fată cu nasul borcănat și cu privire amuzată și un individ slăbănog, cu ochi umflați și cu figură lipsită de expresie, tolănit în scaun. Cu toții păreau extenuați.

— Acum, a zis Señor Pardo, dându-mi un meniu. M-am apropiat de grup.

— Statele Unite pierd războiul din Vietnam, spunea grăsuliul, iar Greg Brady obține permisie.

— Ce vreți să comandați? am întrebat.

— Ia uite și fata din vecini, a spus slăbănogul cu ochi umflați. Dar privirea lui, așa cum se uita la mine cu fața aceea de jucător profesionist, zăbovi asupra mea pentru o clipă cam mult. Toți comandară margaritas[18]. Am servit grupul ăsta aproape zilnic, luni întregi, am aflat cum îi cheamă, dar n-am ieșit vreodată cu ei, și nici n-am aflat unde locuiesc. Până ceva mai încolo.

*

Mă delectam cu prezența lui Kat. Era într-un fel fascinantă, scoțându-și mereu în evidență sânii mici, strângându-și șoldurile înguste în pantaloni evazați, făcând-o pe biata mătușă Trish să pară prăfuită și lipsită de gust, cu ochii aceia negri îmbibați de devotament pentru creatura cu care-și împărțea patul. Am întrebat-o odată pe Kat despre ce era cartea ei. I-a aruncat lui Trish un zâmbet subțire.

— Să spunem doar că nu-i o operă de artă.

— Dar despre ce e?

— Dragoste, a spus. Despre misterele dragostei. Mătușa Trish roși și se ridică să strângă masa. Voiam să citesc romanul acela.

Într-o seară cele două au organizat o cină festivă. Au invitat câteva femei și doi bărbați. Am fost invitată și eu. Purtam o rochie de plajă de culoarea levănțicii, chit că afară era rece. Era singura rochie pe care o luasem cu

[18] Cocktail conținând tequila, suc de lămâie și lichior de portocale. (*N. t.*)

mine de-acasă. Cînd m-a văzut îmbrăcată așa, Kat a slobozit un fluierat lung, care m-a făcut să roșesc. Una dintre femeile de la petrecere se numea Shelly. Era lipsită de tact, avea părul blond de culoarea nisipului și sânii mari. Spunea întruna „pe vremea când mă ocupam de filme", lucru care, dintr-un motiv sau altul, făcea pe toată lumea să râdă, mai puțin pe mătușa Trish. Ea nu râdea, ci privea în farfurie prin ochelarii rotunzi, zâmbind și clătinând din cap.

Mai era apoi un bărbat numit Jim, mic de statură, trecut de patruzeci de ani, cu pielea gălbejită, cu maxilarul frumos conturat, bărbie despicată și dinții stricați. Purta o pălărie moale, pleoștită și o haină veche de tweed. Nu bea vin.

— Sunt bolnav, mi-a explicat cu vocea întretăiată. Așa că tu și cu mine o să stăm treji, OK, și o să ne uită la restul cum se pun în cap. Jim era curios în privința mea.

— Deci... unde-ai făcut școala?

I-am explicat că renunțasem, plecasem de acasă; eram pe cont propriu acum.

— Foarte fain, a zis. Foarte neobișnuit. N-ai fugit. Ai plecat. Îmi place felul în care vezi tu chestia.

În vreme ce sta de vorbă cu mine, ochii lui verzi și apoși se fixau constant pe câte o altă parte a încăperii, lucru care-l făcea să pară orb, cu toate că nu era, știam destul de sigur. L-am întrebat care-i era boala. A spus că diabet. Că deja trebuiseră să-i amputeze degetul mare. Și-a scos pantoful, apoi șoseta, arătându-mi un picior albicios, cu un spațiu acolo unde ar fi trebuit să fie degețelul.

— Și mai sunt și alte... efecte secundare pe care n-o să le enunț, care mă fac inofensiv, a zis, cu buzele conturând un zâmbet jalnic. Era dubios, dar îmi plăcea de el.

Pe măsură ce seara trecea, căldura de la radiatoare deveni atât de puternică, încât lumea începu să dea jos din balonzaiduri, șosete, ciorapi. Jim își scoase haina și pălăria. Părul îi era de un negru intens. La un moment dat se puse cu spatele la perete și lăsă o dâră pe el, acolo unde-și sprijinise ceafa. Ceilalți invitați erau prieteni de-ai lui Trish: un cuplu cenușiu de femei, arătând triste, ce locuiau în New Jersey și un tip cu fața acoperită de acnee numit Eric, care își agită extravagant mâinile, se îmbătă zdravăn și în cele din urmă trebui să se culce în camera de lucru. Am sperat că n-avea să vomite acolo. După plăcinta Boston cu frișcă, Kat țâșni de pe scaun. Purta o rochie roșie fără mâneci, mulată pe corpul subțire.

— Eu zic să ieșim în oraș cu toții, a spus, agitându-și brațele prin aer ca pe niște moriști, cu obrajii îmbujorați de la vin.

S-a întors spre Shelly.

— Tu știi unde-am putea merge, a zis, mișcând provocator dintr-un șold.

— Stau în San Francisco acum, a spus Shelly. De unde să știu?

— Orașul ăsta nu s-a schimbat *chiar așa* de mult.

— Și la ce fel de seară te-ai gândit?

— Una de nebunii, a răspuns Kat, făcându-i cu ochiul mătușii Trish.

Trish a scuturat din cap, zâmbind. Se ducea la lucru în ziua următoare; nu mergea nicăieri. Voia să mă țină și pe mine acasă, dar Kat insistă să merg cu ei, cu Jim drept cavaler.

— E-ntotdeauna bine să ai la-ndemână un eunuc, a spus Jim, în vreme ce-mi punea peste umerii goi paltonul cu glugă al lui Trish.

Mă bucuram că ies și eu în oraș o dată, însă îmi părea rău pentru mătușa Trish. Părea foarte enervată. Dar nu-i putea spune nu lui Kat, în nici o privință. Așa că am luat-o la trap cu toții pe strada înghețată, cu brațele ridicate, încercând să atragem atenția unui taxi. În cele din urmă au oprit două și grupul s-a divizat. Pleoștitele din New Jersey se hotărâră să se întoarcă cu trenul, iar tipul cu gesturi flamboaiante o apucă înspre casă pe jos. Așa că am ajuns în aceeași mașină cu Jim, Kat și Shelly. Shelly era în față. Cum ne hurducam așa spre centru fără suspensii, cu șasiul izbind asfaltul la fiecare groapă, Kat începu să fredoneze melodii de dans, aruncându-și brațele prin aer ca un boxer. Jim enumeră vreo câteva puncte de interes pentru mine pe măsură ce treceam pe lângă ele: Fifth Avenue, Flatiron Building, Union Square. Am oprit pe West Fourteenth Street, lângă râu. Strada era goală. Caldarâmul uzat lucea în lumina unui felinar singuratic. Nu se vedea nici un semn de vreun club sau ceva asemănător.

Ca și cum și-ar fi amintit de ceva, Shelly s-a întors să mă privească, după care începu să scotocească prin poșetă și scoase la iveală un ruj.

— O să trebuiască s-o îmbătrânim nițel, a spus, rotind tubul roșu și strălucitor și aplicându-mi o porție de ruj pe buze. Mi-a desfăcut apoi părul prins în coadă și mi l-a răsfirat în așa fel încât îmi ascundea fața pe jumătate.

— Uite la ea, a spus către Kat. Să mă fut dacă nu-i Veronica Lake.

Atunci am simțit pe mine ochii lui Kat și am rămas nemișcată o secundă în plus, cu ochii într-o parte, așa ca ea să mă vadă drept Veronica Lake, de care nu auzisem, dar care eram sigură că e foarte frumoasă. Trebuia să fie, cu un asemenea nume.

Shelly ne-a făcut semn să venim. Am urmat-o până la un șir scurt și întunecos de trepte până la o ușă metalică mâzgălită cu graffiti, unde era intrarea. Bărbatul de după plexiglasul mânjit cu urme de degete păru bucuros s-o vadă pe Shelly. Părul lui cărunt era pieptănat cu luciu pe spate, iar fața cu urme de vărsat avea culoarea albicioasă a chitului.

— O, bună, Suzanne, pe unde-ai umblat? a întrebat-o cu o voce nazală de bariton.

— Stau în San Francisco, a spus Shelly.

— Bun venit acasă. E Seara Doamnelor! Aveți și un băiat cu voi în seara asta? Zece dolari. Jim se căută de portofel, dar Shelly strecură o bancnotă mototolită pe sub geam. În dreapta noastră era o intrare acoperită cu franjuri de plastic, cam ca cele de la spălătoriile de mașini. De după ea se vedea lucind o lumină violet, cețoasă. Muzica dată tare pulsa violent. Ne-am înclinat capetele și am trecut prin himenul acela cu franjuri. De partea cealaltă, nu mi-a venit să-mi cred ochilor! Am văzut un bărbat de vârstă mijlocie, într-un pulover cafeniu pe gât și cu ochelari, care de la brâu în jos era gol, cu excepția șosetelor și a pantofilor de sport din picioare. Avea o băutură într-o mână, iar în cealaltă își ținea penisul în semierecție, masturbându-se fără chef, cu o expresie plictisită pe față, în vreme ce făcea turul localului.

— Stai cu spatele la perete, a sugerat Jimmy, săritor.

Furișându-mă așa spre colțul încăperii am văzut că aceasta era încadrată de rafturi de cărți. M-am apropiat ca să mă uit mai bine la titluri. Erau toate pornografice: *Am fost sclavă sexuală în adolescență*, *Șapte fantezii nemaivăzute devenite realitate*. Câțiva oameni erau îngrămădiți în jurul centrului luminat al încăperii și priveau un bărbat cu mustață stufoasă cum toarnă ceară fierbinte peste

sânii palizi și goi ai unei femei legate acolo. Pielea îi lucea în întuneric. Un individ scund, musculos, cu o șa prinsă de spate, tropăi până la Shelly și o întâmpină cu bucurie explozivă, zicându-i Suzanne. Cu mâna pe șold și împingându-și înainte un picior o întrebă de un prieten al lor comun, în timp ce pielea harnașamentului îi scârțâia la spate. Shelly îi răspunse cu o afabilitate puțintel cam pompoasă; era în mod clar un fel de vedetă a lumii ăsteia subterane. Între timp, Kat dansă de una singură pe ritmul neschimbat, gesticulând ocazional cu pumnii prin aer. M-am împiedicat și am căzut, realizând prea târziu că maldărul de lenjerie murdară pe care aterizasem era un tip aproape dezbrăcat ce fusese legat cu lanțuri de un stâlp de metal. Jim m-a ridicat cu brațe tremurătoare, iar eu mi-am cerut mii de scuze. Chiar atunci o femeie mititică dusă în lesă de un individ slăbănog îmbrăcat într-o cămașă în dungi se îndreptă clătinându-se spre Shelly, cu brațele deschise larg. Am fost prezentați cu toții. Fata avea cătușe de fier la încheieturi, prinse una de alta cu un lanț lung. Se numea Renee; pe prietenul ei îl chema Miles. Miles avea o strângere de mână moale, fără vlagă.

— Stai, i-a spus lui Renee. Renee se așează lângă Shelly.

— Ce-ai mai făcut? a întrebat-o pe Shelly. Ultima dată te-am văzut în Chicago, la conferința sado-maso.

— O, Doamne, ce sălbatic a fost.

— Anul ăsta nu cred că mergem, a pus Renee, mărindu-și ochii rotunzi și căprui și privind în sus către Miles cu o uitătură supusă. Miles are un alt nepoțel și o să fie botezat, așa că... Și-a încrucișat picioarele. Atunci mi-am dat seama că avea cătușe și la glezne. Renee l-a privit din nou pe Miles.

— Dragule, poți să-mi aduci ceva de băut?

— Sigur, a spus Miles. Mai vrea cineva ceva? Am dat cu toţii din cap. A ezitat, în mână cu lesa lui Renee, nesigur cui să i-o încredinţeze. În cele din urmă s-a hotărât pentru Jim.

— Vrei să ţii asta până mă întorc?

— Nici o problemă, a zis Jim, cu faţa lui serioasă arătând un amuzament ascuns.

— Pippa, eşti la şcoală? a întrebat Renee.

— Studiez acasă, am zis.

— Eu n-am absolvit niciodată, a făcut ea.

— Când ai... început... ?

— A, asta? a spus, ridicându-şi încheieturile legate, în clinchetul lanţului. Ăă... eram amândoi nişte copii pe atunci şi într-o zi ne giugiuleam în garaj la Miles şi m-a legat şi ne-a plăcut foarte mult amândurora! Renee zâmbi şi gropiţe adânci îi apărură pe obraji. Era nespus de împlinită. Miles se întoarse cu o sticlă de Dr Pepper pe care i-o pasă lui Renee, şi-i mulţumi lui Jim, luându-şi lesa înapoi.

— Ăştia-s Stan şi Lisa, mi-a spus Renee, arătându-mi cuplul luminat de spoturi din centrul încăperii. Sunt aşa de drăguţi, el îi spune întotdeauna că o iubeşte după ce se termină spectacolul.

Mi-am plimbat privirea peste mulţimea adunată în jurul lui Stan şi a Lisei. Printre cei de-acolo era şi o fată, de o vârstă foarte fragedă, cu părul deschis la culoare, însărcinată în cam şase luni. Avea un belciug şi o lesă în jurul gâtului, dar ţinea singură capătul lesei. Îl privea pe Stan, vădind o încordare ce iradia pe faţa ei luminoasă, cum o croia pe Lisa cu un bici din cel cu nouă cozi, lăsându-i urme roşii pe pielea albă. Nu-mi puteam lua ochii de la fata asta însărcinată. Ce căuta aici? De ce îşi ţinea singură propria lesă?

Un „stai" hotărât spus de Miles mi-a deturnat atenția. Spre surpriza mea, Shelly și Renee cea înlănțuită se sărutau! Miles le lăsă să se giugiulească vreo câteva secunde, cu Renee pe jumătate ridicată pentru un mai bun contact cu Shelly, după care trase brusc de lesă, forțând-o să se așeze. Și totul începu din nou.

— Nu cred că Trish s-ar bucura prea tare dac-ar vedea asta, a zis Jim.

— O, pân-aici mi-a fost, deci? am întrebat. Ce mai cavaler!

A zâmbit larg și am văzut că într-o parte a gurii îi lipseau câțiva dinți. Miles și-a privit ceasul și s-a ridicat, trăgând-o pe Renee de pe scaun. Aceasta din urmă mă complimentă pentru rochia de plajă, adâncindu-și gropițele cu un zâmbet. Pe când plecau, am observat-o pe Kat, care-și pusese gheata pe capul murdar al tipului legat și stătea așa, cuceritoare, imobilă, ca un vânător din perioada victoriană pozând cu piciorul pe capul leului răpus pentru o fotografie la dagherotip. Shelly, rămasă singură, urmărea totul din scaunul ei. Privirile mortale pe care și le aruncau cele două femei mă intrigau și mă înspăimântau totodată. M-am uitat în spate după fata însărcinată, dar dispăruse; Stan și Lisa se evaporaseră. Când am privit-o din nou pe Kat, i-am văzut ochii agățați de mine într-o privire lungă, impersonală și cercetătoare. I-am răspuns cu o privire prea lungă, știam, prea lungă ca să fie în regulă, prea lungă pentru mătușa Trish.

În noaptea aceea, în întuneric, trează sub cuvertura de pe canapeaua cu arcuri sărite din camera lui Kat, am așteptat să-mi apară în minte amintiri cu dl Brown: degetele lui lungi și aspre, tweed-ul aspru al jachetei sale uzate ce mirosea a tutun când îmi apăsam nasul de ea, vârfurile rotunde al bocancilor lui, lucirea ștearsă a ve-

righetei de aur roşu strălucind în semiîntuneric. Dragul, blândul domn Brown. Mă mângâia întotdeauna cu gesturi în care se ghicea un regret reţinut, ca şi cum ar fi spus la revedere. Îmi călăuzea mâinile şi degetele cu un aer solemn, educator chiar şi în vremuri de plăcere. Odată m-a dus cu maşina tocmai până la plajă, în timpul vacanţei de Paşte, singura noastră escapadă în afara lumii micuţului său birou. Era o zi caldă şi înnorată de aprilie. Pe plaja pietroasă erau doar trei oameni: un bărbat masiv în pantaloni scurţi kaki şi balonzaid, o femeie micuţă cu păr castaniu, cârlionţat şi un puşti îndesat cu un zmeu care refuza să se desprindă de-a binelea de pământ, cu toate că executa mici ţopăituri pline de speranţă prin aer.

Dl Brown şi cu mine ne-am dat jos hainele. Aveam amândoi costume de baie pe dedesupt. Al lui era larg, din nailon verde. Avea picioarele subţiri, împodobite cu păr roşcat. Eu aveam pe mine costumul meu de înot albastru, strâns pe corp, singurul pe care-l posedam. Îmi făcea pieptul plat, lucru pe care nu-l suportam. Dar dl Brown ştia cum stau de fapt lucrurile. Ne-am bălăngănit pe-acolo ceva timp, peste pietrele care ne răneau pielea delicată a picioarelor, până ce am ajuns la o adunătură de bolovani, cam la patruzeci de metri de locul unde erau ceilalţi. Am stat şi-am privit pescăruşii de culoarea smântânii alunecând pe cerul de un cenuşiu îngheţat. S-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Ştii, nisipul nu-i decât o piatră mărunţită foarte fin.

— O, am spus. Cred că a durat o mulţime.

— Milioane de ani, a zis, lăsând o mână de nisip să i se prefire printre degetele lungi, strânse. Mi-am băgat arătătorul pe sub elasticul costumului său de baie şi i-am privit ochii mărindu-se, cum se întâmpla mereu când

erau inundați de dorință. Stătea cu spatele la plajă. Nu ne putea vedea nimeni. Am tras cu putere de chiloții aceia de baie din nailon până ce și-a închis ochii, pe culmile extazului. O, paradisul!

Și după ce zilele noastre de mângâieri se terminaseră, dl Brown mă lăsase la fel de virgină. Da, după tot tărăboiul acela mă aflam pe canapeaua din apartamentul mătușii Trish la fel de neatinsă ca în ziua în care mă născusem. Încercasem să fac ceva în privința asta. Voiam cu disperare ca dl Brown să mi-o tragă, dar el zisese că e cam prea mult. Voiam să mă mărit cu el. Pusesem totul la cale: aveam să trăim într-o căsuță din Massachusetts sau în altă parte din zona de nord, mai tolerantă; el avea să-și găsească o slujbă la una din școlile-internat cu pretenții de prin acele părți; iar eu aveam să-mi petrec zilele făcându-mă frumoasă pentru el, netezindu-mi pielea, periindu-mi părul, pensându-mi sprâncenele. În fiece noapte preaiubitul meu avea să se întoarcă la mine și avea să moară aproape de plăcere. Dl Brown râdea încet, cu tristețe de fiecare dată când îi povesteam fanteziile mele, coborându-și pleoapele pentru ca eu să-i pot vedea vinișoarele încrustate în pielea pergamentoasă, și spunea:

— Oh, fata mea, nu, tu ești făcută pentru ceva mai bun decât atât.

Afirmația asta a lui mă făcea întotdeauna să mă simt singură, fiindcă implica un sfârșit al poveștii noastre, dar și pentru că arăta spre niște promisiuni viitoare dinăuntrul meu de care nu eram conștientă, ca de o tumoare îngropată în carne ce se pregătește să înflorească.

În clipele acelea mă simțeam înfiorată de ce avea s-aducă viitorul, și căutam o urmă de moliciune femeiască, niște carne în plus de care să mă agăț. Dar nu exista așa ceva. Trupul dlui Brown era țeapăn ca un copac.

Trează încă, în acea noapte cu bice și cătușe, mi-am evaluat viața de până atunci. Eram vai de capul meu. Nu vedeam nici un viitor. Nu aveam planuri. Nu vedeam nici un exemplu pe care să-l pot urma. Nu voiam să fiu asistentă medicală, stewardesă sau secretară, nu voiam să lucrez la prelucrat carne sau să fiu casnică. Voiam doar să-mi caut prada. M-am plimbat pe străzi la nesfârșit. Uitându-mă la oameni. Aveam o minte rapace: voiam, voiam și iarăși voiam. Voiam să intru în viețile oamenilor. Am urmărit cupluri mergând pe stradă grăbite, ducând alimente și buchete de flori, cu copii în brațe. Am urmărit oameni de afaceri ieșiți de la muncă. Am urmărit femei îmbrăcate elegant care mărșăluiau pe stradă cu hotărâre și ridicau mâna să oprească taxiuri. Toți se agitau frenetic, toți alergau, toți se grăbeau. Toată lumea din New York părea să aibă un scop, în afară de mine. Eu eram purtată de o nevoie fără capăt, fără scop. Căutam iubire, cred, deși pe-atunci nu simțeam asta. Pe-atunci mă simțeam dură și rece ca un cuțit înfipt în zăpadă.

Cavaler

Odată am urmărit un tip. Părul îi era o rețea complicată de bucle blonde care-i cădeau pe umerii înguști, aplecați. M-a făcut să mă gân-

desc la o tulpină de papură. Afară era un frig tăios, dar el nu purta decât un costum în dungi și o eșarfă. Și tenișii. Am ieșit din localul unde lucram, l-am văzut că trece de mine și l-am urmărit pe tot drumul dintre Orchard Street și Twenty-Third cu First. S-a băgat într-o cafenea. Am intrat după el. S-a așezat la tejghea. M-am așezat lângă el. A comandat supă de mazăre. Eu am cerut ciocolată caldă. I-am privit fața. Era mai bătrân decât crezusem. Cel puțin douăzeci și cinci. Avea nasul roșu. Mi-a simțit privirea insistentă, s-a întors. Fața îi era palidă, cu frunte înaltă și cu trăsături nordice, semănând, mi s-a părut mie, cu un cavaler. S-a uitat fix la mine și a început să tremure.

— Am înghețat, a spus, suflându-și în pumni.

— Nu ești îmbrăcat destul de gros, am zis.

— Crezusem că mă bag direct în taxi, a spus. Uit întotdeauna că schimbă tura la ora asta. Ochii i s-au plimbat peste mine.

— Tu ești bine înfofolită.

— Vin întotdeauna pe jos de la lucru, am zis.

Supa lui veni, la fel și ciocolata mea. Pentru câteva momente ne-am ignorat reciproc.

— Ce anume lucrezi? a întrebat. Dacă nu te superi...

— Servesc la mese, am zis.

— Grea slujbă.

— Ai... vreodată?

— Nu.

Știam că o să ajungem acasă la el. Nu mă gândeam la cum e să faci dragoste; avea să fie prietenul meu și atât. Îmi și imaginam apartamentul nostru. Avea să aibă globuri din acelea mari de hârtie pe toate becurile, și rafturi pline cu cărți. În mod clar era genul care citea. Și, după ce și-a terminat supa, a zis politicos la revedere și a ieșit, lăsându-mi obrajii să ardă de umilință și necaz.

Kitty

Kate, o știam, nu era ce-i trebuia mătușii Trish. Observasem că o joacă pe degete, dar mă simțeam atrasă de ea în ciuda voinței mele. Cred că-mi dădusem seama că e o poamă rea, așa ca mine. Oamenii de treabă precum mătușa Trish mă umpleau de anxietate, fiindcă știam că odată și-odată aveau să-și dea seama că nu sunt decât o ticăloasă mică și distructivă. Kat mi-a cumpărat haine, blugi strâmți și bluze vaporoase, pantofi cu toc înalt și cercei uriași, circulari. Atenția ei mă flata. Când mătușa Trish mă văzuse în hainele mele cele noi plescăise din limbă și se înroșise la față, dar n-avea curaj să spună nimic împotriva lui Kat. Zisese doar „ar fi bine să nu te-mbraci cu astea când o să te duci în vizită la ai tăi" Ăsta era felul ei de a spune că ar trebui să-i vizitez. Tata suna tot la câteva zile ca să vadă ce mai fac, apoi la telefon venea Suky. Îi duceam dorul teribil, dar auzind drogul acela vorbind cu vocea ei simțeam cum furia crește în mine. Glasul îmi murea; eram brutală, nepoliticoasă, groaznică. Puneam telefonul în furcă și plângeam, smiorcăindu-mă cu fața în pernă.

— Am fost rea, am fost rea, spuneam, iar Trish mă mângâia pe cap până ce adormeam.

Kat arăta întotdeauna de nerecunoscut când apărea de la lucru într-o fustă ieftină și cu tocuri înalte, cu părul des ridicat sus de tot, buzele lucind de ruj și genele date cu albastru strălucitor. Arăta de parcă se travestise. Dar într-o dimineață, după ce Trish plecase și eu spălasem vasele de la micul dejun, curățasem masa și spălasem dușumelele, Kat s-a proptit în picioare și-a început să mă analizeze, îmbrăcată în halat și cu brațele încrucișate. De când cu noaptea aceea în club, de când își pusese piciorul pe capul tipului aceluia legat cu lanțuri și o privise provocator pe Shelly, știam că e puțintel periculoasă. Iar romanul pe care-l scria — îl citisem, normal! Era plin de sex. Cam despre asta era vorba. Cartea povestea despre o tânără numită Kitty și despre aventurile ei cu alte femei. Kitty umbla ca un răpitor la vânătoare de plăceri. Când vedea o fată pe care-o dorea, dădea asaltul. Nu conta dacă prada ei era o femeie măritată de cincizeci de ani sau o copilă de doisprezece. Kitty se alegea întotdeauna cu fata. Citeam ultimele ei isprăvi, în fiecare noapte, în pat. Așa m-a impresionat, încât am învățat pe de rost un fragment din proză:

Kitty o privi pe dna Washington. Deși nu mai era tânără, avea ochi negri de nuanța fumului, gâtul lung, sâni generoși și părul strălucitor. Sub nici o formă Kitty n-avea să mai petreacă încă o noapte în conacul de la țară al acesteia fără să-i strecoare un deget în păsărică.

Îmi dădusem seama care-i povestea cu Kat când începusem să-i citesc romanul. Văzusem odată o bucată dintr-un film porno; doi dintre frații mei, Gemenii Prostovani, mă luaseră cu ei în New Haven ca să cumpă-

răm cadouri de Crăciun pentru întreaga familie. Aveam cu toţii economiile în buzunar — în familia noastră binecuvântată se aştepta de la tine să-ţi strângi banii de buzunar pe tot timpul anului ca să-i dai după aceea pe cadouri pentru ai tăi. După ce-am coborât din tren, Rob şi Griffin, amândoi de treisprezece ani, m-au luat de mână şi mi-au zis că mai întâi mergem să vedem un film şi *după aceea* o să cumpărăm cadourile. Aveam opt ani. Am intrat în sala de cinema doar fiindcă eram suficient de scunzi pentru ca tipul de la casă să nu ne observe trecând. Fraţii mei îmi cumpăraseră o acadea ca să mă ţină ocupată, iar eu, în inocenţa mea, m-am aşezat şi-am început să ling chestia aia, în vreme ce generic ul se derula.

În prima scenă o femeie era întinsă pe o canapea, într-o cămăşuţă de mătase. S-a auzit o bătaie în uşă. A deschis. La uşă era depanatorul TV. În douăzeci de secunde cei doi se îmbârligaseră pe canapea şi începuseră să se zbată acolo. Griffin, fratele care stătea la dreapta mea, îşi băgase deja mâna în pantaloni la faza asta, şi l-am plesnit peste cap. A ieşit o altercaţie pe cinste — cu noi căţăraţi unul peste altul, cu braţe agitate ca nişte tentacule de caracatiţă înnebunită, eu zgâriindu-i şi muşcându-i pe gemeni, ei scuipându-mă în faţă şi trăgându-mi capete în gură — care a atras un plasator ce ne-a făcut pe loc vânt afară, înjurând. M-am ales cu nasul însângerat şi cu certitudinea că în filmele deocheate trebuie să te mişti repede. Iar Kat făcea asta din plin. Alter-ego-ul ei, Kitty, nu pierdea nici o clipă. Abia ce ajunsese în conacul de la ţară că o şi pipăia pe fata în casă şi se dădea la gazdă.

La început am crezut că citesc manuscrisul fără să ştie Kat. Dar cred că trebuie să fi observat că-şi tot schimbă

locul, pentru că după prima dată s-a asigurat că-l lasă într-un teanc ordonat chiar lângă patul meu. În fiece dimineață, la micul dejun, se uita la mine și-mi făcea cu ochiul. Biata mătușă Trish! Habar n-am cât de multe știa despre Kat. Și totuși cum ar fi putut să nu știe? Doar era și acea prietenă obscenă a lui Kat, Shelly, „actrița" care, cu toată că „locuia în San Francisco", intra și ieșea din apartament cam la câteva săptămâni; mai era și felul acela hipersexy, ușor spasmodic, în care se mișca și vorbea — ca să nu mai vorbim despre ce scria... Ei, cred că pur și simplu faza era că Trish o iubea pe Kat și voia să creadă că este, la rândul ei, iubită.

În dimineața aceea, cum eram îngenuncheată sub masă, curățând murdăria de sub scaunul ei, Kat m-a contemplat în tăcere o bună bucată de vreme. Și, în cele din urmă a zis:

— Ce ți-ar plăcea să te faci când o să fii mare?

M-am îndreptat de șale, mi-am ridicat privirea spre ea și am strâns din umeri.

— Păi, a spus, la ce te pricepi mai bine? Gândul la dl Brown închizând ochii pe plajă, uimirea de pe fața lui când îl atinsesem cu încetineală și înadins îmi apăru în minte.

— La nimic, am spus.

— Trebuie să ai vreun talent, ceva.

Am ridicat din umeri.

— Nu toată lumea e talentată.

— Oamenii fără talente sunt de obicei drăguți, a spus Kat. Ești drăguță?

Mi-a apărut în față Suky, prăvălită pe canapeaua lui Trish de parcă ar fi fost împușcată. Am scuturat din cap.

— Atunci, cred că ai face bine să ai talent la ceva, a zis Kat.

— Dar de ce te interesează soarta mea? am întrebat.

— Cred în tine, puştoaico, a spus. După care a intrat în baie ca să se transforme în secretara cuiva. Când s-a întors, a pretins că-i venise o idee chiar acolo, pe loc. Avea nevoie de nişte poze obscene cu care să-şi ilustreze cartea. Mă voia pe mine ca s-o întruchipez pe Kitty. M-am gândit la asta preţ de câteva clipe.

— O să te şi plătesc, dacă o să se publice cartea.

— Bine, am spus.

Să mă dezbrac a fost uşor. La haine m-am împotmolit eu. Kat le adunase cu grămada în dulapul din camera ei şi le pusese într-o cutie mare de carton cu inscripţia „Provizii pentru bucătărie" Erau acolo pantaloni de călărie decupaţi între picioare, o rochie de stewardesă cu scai pentru desfăcut rapid în dreptul sânilor, un costum de pisică din cauciuc. Era absurd. Nu mă puteam opri din râs. Mai ales că Suky făcuse cu mine aproximativ acelaşi lucru, încă de când eram bebeluş: la trei ani eram îmbrăcată ca Mae West, la şapte, ca Jayne Mansfield[19]. Suky ţinea toate hainele acelea în care mă deghiza într-o cutie de lemn căreia-i spunea „cutia distractivă" Chiar şi acum când Suky m-a părăsit — oprindu-se din respirat, politicoasă, îndatoritoare şi fără mare tam-tam într-o după-amiază ceţoasă — chiar şi acum cred că albumele acelea bizare şi uşor înspăimântătoare sunt depozitate pe undeva pe la Chester prin pivniţă. Paginile s-or fi dezintegrat poate, roase de acidul de pe hârtia fotografică ieftină, dar dacă ai deschide unul din acele tomuri legate în piele, ai fi surprins să găseşti acolo nu fotografii cu patru băieţi şi o fată, familia sănătoasă şi fericită a pastorului local, ci unele cu un sin-

[19] Actriţe americane. (*N. t.*)

gur copil doar, cu ochi precum corcodușele, purtând o rochie șleampătă și o eșarfă lungă cu pene, uitându-se în obiectiv. Pippa la un an, la doi, la trei și la cinci, la șapte și până la paisprezece, cu expresia schimbându-i-se, pe măsura trecerii anilor, de la veselie inocentă la o stare de conștientizare mohorâtă și, în final, căpătând o nedisimulată aversiune. Așa că eram naturală. Lui Kat nu-i venea a crede. N-aveam pic de timiditate în fața aparatului. Mă uitam la el ca la o persoană pe care o cunoșteam și care nu-mi plăcea. Cel puțin asta spunea ea. Spunea că e „Kitty în stare pură". Kitty, după cum mi-a explicat, reprezenta partea neîmblânzită a oricărei femei. Era fără de frică.

— N-ai vrea ca *și tu* să fii fără de frică? m-a întrebat reîncărcându-și cu film Canon-ul ei trecut prin multe.

— Ba cred că da, am zis.

— Te porți ca o dură, dar ești o floricică de fapt. Dacă ai fi fără de frică n-ai boci de fiecare dată când închizi telefonul după ce vorbești cu maică-ta. Ai uita trecutul. Ai privi înainte.

— Tu așa faci?

— Of, puiule. Eu sunt fata de pe Pluto. Sunt chestia de care te temi.

— Și cum de-ai ajuns, totuși, combinată cu mătușa Trish?

— Știu, ce să-i faci? Dar ea mă iubește. E mămica mea. Nu toate lucrurile trebuie să aibă un sens, puișor.

În următoarea dimineață a ieșit cu mers săltăreț din baie, în șort, boxând prin aer. Nu se ducea la lucru; sunase și anunțase că e bolnavă. S-a auzit soneria. Shelly a năvălit înăuntru, cu vocea ei sonoră, vibrându-i în coșul pieptului încăpător. A slobozit un Uuup! texan și-a început să scormonească printre discurile mătușii Trish, ex-

trăgând din colecție, în bătaie de joc, un album al lui Carol King[20].

— Nu-ți mai bate capul cu alea, a zis Kat, scoțând la iveală o cutie de carton de sub pianul electric. Vezi printre-ale mele. Au pus „Knock on Wood" și s-au apucat să danseze pe piesa lui Otis Redding[21], cântând „Mai bine-aș bate-n lemn, daa..." Dansul lui Shelly era obscen, pelvisul ei compact se tot împingea înainte și-napoi. Își ridica brațele cu o grimasă urâtă pe față, iar sânii mari i se iteau prin pulover.

— Hai să ne mutăm pe stradă cu show-ul! a răcnit. Kat se pornise să asude pe ritm, cu pleoapele căzute, cu privirea fixă, pierdută în ea. Mi-a atins ușurel încheietura mîinii, trăgându-mă la dans. Am început să mă mișc pe muzică, cumva conștientă că-i întorceam spatele onestei mătuși Trish și că alunecam pe o pantă nesigură, periculoasă. Această nerușinată îndrăzneală m-a făcut să simt o bucurie ascuțită și sfidătoare.

Shelly juca rolul doamnei Washington, bogătașa pe care o seduce Kitty în conacul de la țară.

Ședința asta avea așadar să implice o oarecare doză de *punere în scenă.*

Într-o transă creativă, cu o expresie nouă, ce denota un sentiment al importanței proprii întipărit pe figură, Kat a aranjat luminile, a ales costumele, a pregătit platoul: eu port o pereche de chiloți albi, largi, de fată, un sutien negru țuguiat și pantofi negri cu toc înalt, ostentativi. Îi fur doamnei Washington perlele. Doamna Washington intră, îmbrăcată în haine de călărie. Am mare nevoie de o bătăiță. Pozam pentru o fotografie, și

---

[20] Cântăreață, pianistă și compozitoare americană. (*N. t.*)

[21] Otis Ray Redding Jr. (1941–1967), cântăreț și compozitor de muzică *soul.* (*N. t.*)

cu toate astea Kat ne-a dat indicații de regie ca și cum ar fi fost un film. Shelly intră în asemenea măsură în pielea personajului încât, atunci când mă descoperi, plânse de furie. Kat îi ridică în slăvi performanța.

Acum însă, după ce rezolvase atât de strălucit cu preambulul, regizoarea noastră se confrunta cu o dilemă: când doamna Washington mă biciuia, cum aveam să facem scena să pară reală fără să mă rănească? Kat sugeră ca Shelly să apuce cravașa de cauciuc aflată la îndemână pe poliță și s-o coboare până aproape de pielea de pe fundul meu, încât să arate ca și cum m-ar fi plesnit. Shelly încercă, dar, s-ar putea spune, nu-și coordona prea bine mișcările. Coborî chestia atât de brusc încât am scos un țipăt. O dunguliță roșie îmi apăru pe fund; mi-am întins gâtul s-o privesc. Mai întâi, Kat s-a grăbit spre mine, să vadă dacă am pățit ceva. Dar expresia mea de uimire mută trebuie să-i fi spus că mă simțeam cât se poate de bine.

— Mai încercăm o dată? a întrebat cu voce scăzută. Am aprobat din cap.

Așa că am luat-o un pic pe alături de la ilustrațiile pentru cartea lui Kat. La început nu puteam crede că mi se-ntâmpla asta. Adică, nu mă-nțelegeți greșit: dacă mă tai la un deget zic și eu „au", ca toată lumea. Dar circumstanțele de la fața locului, aranjarea în scenă, felul elaborat în care eram legată de masă, de pat sau de radiator dădeau situației un aer special. Era altfel de durere decât cea provocată de o lovitură la degetul de la picior. Dacă dura suficient, dacă eram plesnită sau biciuită suficient de mult, până ce pielea mi se răcea și începea să mă furnice, eram capabilă să trec peste durere, să las în urmă realitatea momentului și să pătrund într-un alt spațiu, unde nu mai puteam ve-

dea nimic cu claritate. Luam contact cu un sentiment de pace, liniște, gol, euforie. Sentimentul acesta îmi aducea aminte de creștinii neoprotestanți pe care-i văzusem la TV, arătând o bucurie covârșitoare care-i făcea să-și ridice brațele, să-și dea ochii peste cap, răpiți de extaz. Propriul meu extaz a durat doar câteva săptămâni petrecute cu Kat și Shelly. N-am mai reușit niciodată să depășesc durerea în felul ăsta. Sau nu mi-am mai dat voie s-o fac.

Febră

La un lucru nu ne gândisem totuși: într-o după-amiază, mătușa Trish veni de la serviciu cu febră. Răsuci cheia în broască, o auzi pe Gladys Knights[22] bubuind la ea în dormitor, se grăbi să intre și mă găsi înlănțuită de pat, cu o fustă-crinolină roz ridicată peste cap, pleznită de Shelly în timp ce Kat ne fotografia, strigând:

— Grozav! Mai fă asta odată. Stai așa. Bine! Frumos!

Am răsucit capul și am văzut-o pe mătușa Trish rămasă în ușă, albă la față, tremurând îngrozită.

---

[22] Gladys Maria Knights, cântăreață americană de R&B și *soul*, cunoscută pentru hiturile înregistrate în anii '60 și '70 cu grupul său *Gladys Knights & the Pips*. (*N. t.*)

M-am mutat de-acolo în aceeași după-amiază, când mătușa Trish s-a culcat epuizată de gripă, după ce chemase poliția și-o privise pe femeia pe care-o iubea luându-și tălpășița din apartament. N-aș fi suportat să mai fiu acolo când se trezea. Mi-era prea rușine.

Singura persoană pe care-o cunoșteam în New York, în afară de mătușa Trish era Jim, diabeticul cu un deget lipsă. Apartamentul lui se afla într-un demisol din Brooklyn și avea o grădină măricică. Locuia acolo fără să plătească chirie datorită vechiului său prieten Roy, un vânzător de droguri de peste cincizeci de ani, care își ținea o parte din marfă băgată în debaraua lui Jim și în vreo alte câteva locuri de prin apartament. Și Jim vindea droguri pentru Roy, ocazional. Kat mă dusese acolo în câteva rânduri. Jim ne oferea întotdeauna, parcimonios, prăjiturele uscate și cafea neagră, apoi îi dădea lui Kat, la plecare, ceva într-o pungă de hârtie maro. Ocupația asta, la care se adăuga indemnizația de boală pentru diabet, îi permitea lui Jim să trăiască o viață de artist și de om dedicat plăcerilor sale. Deși se afla binișor sub limita sărăciei avea întotdeauna la îndemână ceva bani gheață și m-a primit în modesta-i locuință ca pe o regină venită în vizită.

Am avut senzația, lepădându-mi geanta de voiaj pe podeaua strălucitoare pictată în culoarea rodiilor, că alunec peste marginea lumii pe care o știam eu și că mă scufund într-un spațiu primejdios. Mătușa Trish era din familie. Jim era un teritoriu necunoscut, o altă viață. Să fi știut, Suky ar fi înnebunit. Surescitarea mea avea și ușoare umbre de vinovăție. Urma s-o sun cât de curând. Aveam s-o fac. Acum însă eram la masa din bucătăria lui Jim, sorbeam cafea tare preparată la un aragaz cu două ochiuri stropit cu vopsea și mâncam o prăjiturică cu unt.

Cafeaua fierbinte îmi topea în gură prăjiturica dulce și aromată. Am privit pe geamul ușii din spate în grădina împrejmuită cu un gard făcut din bătrâne uși pictate.

Tot ce era în apartament nu se afla acolo la întâmplare, fiind ori drăguț ori bizar ori instructiv. Rafturile gemeau de cărți despre orice, de la pictură rupestră până la proiectarea rachetelor: *Obiceiurile călugărițelor de-a lungul vremii. Arta hologramelor dezvăluită.* În acea primă după-amiază mi-am petrecut ore întregi frunzărind cărțile, citind, despre pictori în cea mai mare parte, de la Piero della Francesca la Bonnard, de la Manet la Pollock. Lucrările lui Jim erau aranjate grijuliu, cu fața la perete. Cu timiditate, a întors una ca să mi-o arate. Era un colaj confecționat din nenumărate foi de hârtie, bilete de cinema, tăieturi din ziare, anunțuri, puse toate împreună în așa fel încât să alcătuiască un peisaj. Era realizat cu o dedicație compulsivă, compoziția însă îmi aducea aminte de seturile de colorat cu care-mi făceam de lucru când eram mică. Până ce am descoperit micuțele siluete ascunse printre pietre sau prin boscheți — imagini de femei jupuite de pe sticle de bere, bărbatul de pe sticla de Mr. Clean ori o poză de calendar cu o fată dezbrăcată. Jim xeroxa imaginile și le micșora dimensiunile, făcându-le să arate ca niște elfi răi, strecurându-se printr-un peisaj rural construit din deșeuri.

Își vindea lucrările arareori, nu avea nici o galerie care să se ocupe de el, dar devotamentul lui era feroce. Se trezea târziu — unsprezece sau doisprezece — după care își executa toaleta elaborată, care includea, printre altele, aplicarea unui strat subțire de fond de ten marca Elisabeth Arden pe fața-i gălbejită și acoperirea creștetului capului, aflat în proces de chelire, cu cremă neagră și lucioasă de ghete. Abia după aceea începea să lucreze, sor-

tându-și bucățile rupte de hârtie, cârpele, sforile, șuvițele de păr — tot ce-i trebuia ca să-și înzestreze peisajele cu culoare și textură. În loc de chirie eram trimisă, în unele dimineți, să caut materiale, și cercetam gunoiul, strada sau rafturile magazinelor în căutarea stacojiului perfect sau a azuriului cel mai intens.

La trei după amiaza m-am dus la lucru. Găsisem un alt restaurant, în josul străzii, în care să-mi ofer capacitățile de chelneriță. La nouă, când am ieșit, Jim încă lucra cu mare zel. Mă minunam de capacitatea lui de a munci câte o zi întreagă, după care se oprea să gătească un fel inventiv cu paste pentru noi doi și apoi se întorcea la treburi pentru încă șase sau șapte ore, fumând un joint la sfârșit și punându-se la aghioase în zori. Putea să facă asta zile întregi, pe vremea aceea, apoi să ia câteva zile de pauză, în care dormea. A fost surprins în prima seară când am apărut de la slujbă obosită-moartă, m-am proțăpit în picioare lângă el în timp ce aranja un colț strâmbat al unui șervețel de bucătărie roz de culoarea cărnii de somon pe spațiul rectangular al mesei și i-am spus:

— Îmi dai și mie?

— Să-ți dau ce? a întrebat.

— Amfetamină. A ridicat privirea spre mine, surprins dar zâmbitor. De unde știi?

— Despre chestia asta mai știu câte ceva, am spus.

— Câți ani ai acum? a întrebat, încrețindu-și fruntea.

— Șaptesprezece.

— Ai terminat cu absolvirea școlii?

— De asta îmi trebuie. Testul e joi. Trebuie să învăț.

— Îți dau puțină, a zis. Dar să nu exagerezi. Până joi o să înnebunești. Mi-a dat așadar o pilulă rotundă și albă pe care-o ținea pe un raft alături de sare, într-un recipient subțire și deformat de ceramică. Am înghițit-o. Amfeta-

mina m-a lovit în plin, precum mirosul de amoniac. Tot ce era în cameră a devenit de o claritate extremă; totul părea extra-curat și strălucitor. Nu mă mai simțisem atât de trează, de vioaie, de plină de sens din ziua în care înghițisem zece din pastilele mult prețuite ale lui Suky, când eram în școala generală.

— Un singur lucru n-ai voie să faci, a spus Jim, și anume să începi să vorbești. Dacă te apuci să vorbești pe marfa asta, nu te mai oprești în veci. M-am retras în dormitorul meu improvizat — o canapea izolată de restul camerei printr-o fâșie de mătase roz, veche — și am citit două cărți întregi, una de istorie și una de matematică. Până atunci dincolo de înțelegerea mea, conceptele mi s-au îmbibat în minte precum untul topit într-un blat de prăjitură.

Am descins din bârlog ca să-i spun lui Jim cât de incredibil de deșteaptă devenisem, și ne-am dus pe copcă amândoi. Am vorbit fără oprire timp de șase ore, am spus lucruri atât de sensibile și profunde încât ne-a uimit că nimeni în istoria lumii nu le scosese încă la iveală. Jim și-a luat chiar și notițe, ideile noastre erau pur și simplu nemaipomenite. Într-un sfârșit, am cedat. Când ne-am trezit, peste mai multe ore, și am citit mâzgălițurile pe care le scrisese în timpul ședinței noastre de creativitate, descoperind că acestea conțin perle de înțelepciune precum „calcanii se hrănesc la fundul apei, prin urmare n-ar trebui niciodată să fie mâncați cu morcovi sau alte legume care cresc sub pământ ori ești pasibil de depresie, ALIMENTAȚIA E TOTUL", am rămas mută de uimire, dar Jim a dat doar din cap cu un zâmbet plin de regret. Când am deschis cartea de istorie și pe cea de matematică, pe care le parcursesem pe nerăsuflate, n-am mai recunoscut aproape nimic, cu excepția lucrurilor

peste care trecusem prin metoda tradițională, fără contribuția drogului, așa că m-am reîntors la vechea manieră de studiu. Am luat testul de echivalență pentru absolvirea liceului.

În mod surprinzător, Jim avea o prietenă: o suedeză numită Olla. Avea în jur de patruzeci de ani, era artistă, se purta foarte frumos cu Jim și nu părea s-o deranjeze că mai eram și eu prin zonă. Uneori mai ieșeam tustrei, pe la muzee sau la film. Jim și Olla m-au învățat despre pictură, despre istoria și rostul ei. Am ajuns să recunosc diverse perioade, artiști de tot felul. Am început să frecventez galeriile și să-mi formez chiar propriile păreri despre arta nouă.

Jim îmi reamintise de atâtea ori cât e de inofensiv încât mă gândeam că sexul nu mai face parte din viața lui. Își pierdea vremea prin apartament fără șosete, stând cu picioarele-n sus. Crevasa netedă lăsată de degetul rozaliu care-i lipsea îl făcea să arate curios de ireal, ca o păpușă imperfectă. Dar Olla îl săruta tot timpul, îl tachina mereu și îl conducea cu blândețe în dormitor vreme de vreo oră, timp în care eu stăteam în grădină, spălam vasele sau ieșeam la o plimbare. Îmi plăcea Olla și eram hotărâtă să par cât mai puțin cu putință o amenințare. După dl Brown și mătușa Trish, nu mai voiam să distrug viața altcuiva, și, în plus, nu voiam să ajung în stradă.

Cădere

Nu știu nici acum de ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat după aceea. Nu înțeleg. Vreau să zic că mă descurcam destul de bine. Aveam o slujbă, un loc în care să stau, prieteni, terminasem și școala.

Am început într-o noapte cu o doză normală de amfetamină. Ieșisem cu toții să dansăm: eu, Jim, Olla și câțiva dintre prietenii lor, boemi profesioniști trecuți de patruzeci, cu câte un dinte lipsă pe alocuri. Abia dacă ieșeam pe undeva, așa că pentru mine era o noapte specială; nu voiam să mă târâsc pe-acolo extenuată din cauza slujbei. Am dansat toată noaptea, iar dimineața pur și simplu n-am putut suporta ideea de a mă băga în pat și de a mă trezi cu capul pulsând, și scârțâind, și cu gânduri morbide. Așa că am mai înghițit vreo câteva, să mă mențin fericită. Jim nu știa. Nu-și număra proviziile. M-am dus la slujbă plutind și am început să azvârl pe mese toate ouăle acelea Florentine și vafele belgiene cu o asemenea viteză că frișca și sosul olandez mi-au sărit pe brațe. Câțiva clienți au avut nevoie de nițel frecuș cu buretele, dar au avut cel puțin parte de o servire rapidă.

În noaptea aceea m-am hotărât să ies de una singură și să văd ce se-ntâmplă. Înainte să plec m-am ridicat pe vârfuri și am băgat mâna în vasul ceramic cu amfetamină, ca un copil ce șterpelește bombonele M&M. La vremea aceea levitam deja de patruzeci și opt de ore. Începeam să mă simt atotputernică. Am luat trenul 2 spre Manhattan fără să am habar unde mă duc și am sărit din scaun pe Fourteenth Street. Aerul fierbinte cu iz de fecale s-a învolburat în jurul platformei, când am ieșit repede din tren. Aveam un sunet în cap, unul ascuțit, precum un fluierat metalic. Mișcările îmi erau fluide, precise, ca ale unei mașinării perfecte. Îmi simțeam mintea fără vreo pată, sterilizată, cu gândurile lucind precum oțelul inoxidabil. Oamenii și mașinile din jur, prin contrast, pulsau în modele neregulate, cu mișcări bruște, înghețând în câte un moment apoi, în următorul, înaintând încet, lăsând dâre ca melcii, de parcă timpul ar fi devenit elastic precum o caramea. Un scenariu luminos se derula iarăși și iarăși în capul meu, cu precizia unei tăieturi de brici; aveam să mă duc s-o caut pe fata însărcinată cu păr blonziu care își ținea singură lesa, cea pe care-o văzusem atunci la club cînd venisem cu Kat și Shelly, și aveam să-i salvez viața. Aveam s-o găbjesc în cocina ei mizerabilă și să cobor prin tavan ca un comando, s-o scutesc de existența ei pervertită, să-i cumpăr ceva adevărat de mâncare, s-o iau acasă la Olla și Jim. Urma să trăim împreună toți cinci, ca o familie. Copilul ei trebuia să fie blond, cu ochi violeți și cuminte ca un sfânt.

Am început să mă preumblu pe străzile din zonă, încercând să dau de clubul în care ne dusese Shelly. Îmi aminteam doar că sunt cinci trepte până jos și o ușă de metal. În cele din urmă am găsit-o. Femeia asudată și cu privire ascuțită din spatele geamului de plexiglas ridică

ochii din carte. Nu știa nimic despre fata însărcinată. Îmi spuse că e prima ei noapte de lucru aici și că nu suportă căldura asta fututǎ.

Am dat deoparte franjurii grei de plastic, aplecându-mi capul, și am pătruns în biblioteca fără ferestre. Tavanul era foarte jos. Nu se auzea nici un fel de muzică. Spoturi de lumină vineție și roșie sclipeau în tăcere. Intrând, am simțit privirile flămânde ale celor câteva ființe ce hoinăreau prin încăpere, precum oaspeții plictisiți la o petrecere eșuată care-l evaluează pe noul venit. M-am întrebat dacă nu cumva eu sunt cea care se mișcă ciudat. Muzica porni — un ritm rigid. Am intrat în camera din spate, un soi de peșteră, la rândul ei plină de hârțoage, porționată în mici cămăruțe. Pe o scenă îngustă, o femeie de vârstă mijlocie dansa pentru un bărbat de vârstă mijlocie. Ușa uneia dintre cămăruțe se deschise rotindu-se: o siluetă masculină ieși la iveală și se îndepărtă rapid, cu capul în jos. O fată cu păr deschis la culoare rămase în cămăruță, cu spatele la mine, încheindu-și nasturii de la bluză. Am rămas așa, așteptând. Se răsuci și mă privi, așteptând. Era tânără, dar avea fața umflată, fleșcăită.

— Credeam că ești altcineva, am spus, întorcându-mă.

În încăperea principală, Stan și cu Lisa își pregăteau numărul. Poate că fata însărcinată avea să apară mai târziu. Îi iubea pe Stan și Lisa. Mai țineți minte cum stătuse, transfigurată, fără să clipească măcar din ochii larg deschiși, de parcă ar fi abandonat-o stăpânul? O rază de lumină apăru, luminând perechea. M-am îndreptat spre ei și m-am oprit exact în mijlocul spațiului luminat, exact acolo unde o văzusem stând pe fata însărcinată. Aproape că puteam să-i ating. În jurul lor se adunară și alții,

așteptând să înceapă spectacolul, cu ochii ficși, înfometați și goi.

Lisa s-a întins pe patul ei scund. Era legată la ochi cu o bandă de piele neagră. Burta goală îi era palidă și flască, un hamac concav de carne atârnând între oasele mari, bolovănoase ale șoldurilor. Sânii impunători i se întinseseră peste piept. Pielea din jurul sânilor îi era plină de urme. Unele arătau ca niște zgârieturi de pisică. Altele erau umflate, ca niște arsuri, sau albe, cicatricile vechi. Stan înclină un picurător metalic cu ceară topită, lăsând o dâră subțire să-i cadă pe piele, cu o precizie de alchimist. Pe măsură ce ceara îi atingea pielea, Lisa se cutremură și-și întoarse capul într-o parte. M-am holbat împreună cu ceilalți cum băltoaca de ceară a devenit albă și tare. După aceea, când Stan îngenunche să-i dezlege banda de la ochi, Lisa l-a privit adoratoare cu niște ochi cețoși de culoarea safirelor și a îngânat un „te iubesc"

M-am simțit stânjenită că trebuia să fiu martora acestui moment neașteptat de intimitate. Ceilalți spectatori dispăruseră. M-am ridicat repede, incapabilă să mă mișc, cu lumini pâlpâitoare pulsându-mi în coada ochiului. Lisa se ridică din pat ca și cum ar fi fost singură, pe amândouă călcâiele, cu picioarele lăsate cu zgomot în podea, și se apucă să-și cojească ceara uscată de pe sâni. Stan îmi aruncă o privire curioasă după care se aplecă să-și deconecteze recipientul fierbinte.

Atunci de mine s-a apropiat un bărbat. Avea șolduri înguste și aspect efeminat, buze cărnoase și un halou de bucle întunecate. Primii trei nasturi ai cămășii sale strâmte de mătase erau deschiși, lăsând să se vadă un piept arămiu, lipsit de păr.

— Hei, totul bine? a întrebat. I-am spus că sunt în căutarea cuiva. N-o văzuse niciodată pe fata însărcina-

tă. Am zâmbit şi am stat de vorbă cu el, simţindu-mă fermecătoare, mişcându-mă foarte repede şi gesticulând agitată. Tot ce-mi amintesc din conversaţia noastră este că l-am auzit pe efeminat spunând că foarte multă lume crede că este gay, dar că el e hetero — *cu un pic de altceva.* A zis asta de mai multe ori. Se numea Mandy. Nu ştiu cum de s-a-ntâmplat că l-am rugat să mă ducă cu maşina până în Connecticut, dar ne-am trezit aşa, în zori, pe Drumul 84, în drum spre Danbury, în Camaro-ul lui oranj. Mandy mi-a povestit despre viaţa lui — cum lucra în vânzări auto cu taică-său, cum apăruse în vreo câteva din reclamele lui taică-său, cu începere de la vârsta de trei ani. Îl ascultam cu jumătate de ureche. Mi-era teamă că o să o văd pe Suky.

Ne-am oprit să facem pipi la un popas pentru camioane de la marginea oraşului Danbury. A luat din torpedou o mică poşetă chinezească cu un dragon brodat pe ea, i-a desfăcut fermoarul şi a ţinut-o deschisă pentru ca eu să văd: un praf alb într-o pungă de plastic. Simţind că efectul pastilelor începe încet-încet să-mi treacă, am tras pe nas un zig-zag cam nesigur de pulbere de pe o broşură lucioasă ce făcea reclamă la maşini. Pe când inhalam liniuţa cu ajutorul unei bancnote de un dolar făcută sul, simţind izbitura acidă, chimică în fundul gâtului, am citit: „200 de dolari bani gheaţă primiţi înapoi cu fiecare camion Nissan cumpărat"

Pe broşură era o fotografie cu un tip îndesat. Stătea lângă un camion roşu. Avea mustaţă şi buzele groase ale lui Mandy. Tatăl lui Mandy, fără nici o îndoială, zâmbindu-mi. Am simţit o uşoară părere de rău pentru tip, ţinând cont de felul în care-i foloseam faţa. Am ştiut că e o greşeală să iau cocaină chiar în momentul în care am tras-o. Combinată cu toate amfetaminele pe care le lua-

sem în ultimele două zile, mi s-a încleștat în creier ca o dantură de fier. Fiecare zgomot suna ca un pericol. Profilul șoferului meu, cu nasul lui acvilin și gura cărnoasă, părea malign. Mi l-am imaginat tăindu-mă în bucățele mici precum cele pentru friptură și aruncându-le voios pe fereastră pe tot drumul până la Suky. La fiecare semafor îmi imaginam că o să deschid ușa și o să evadez.

Ne-am apropiat de Delton Green pe la șapte fără douăzeci.

— Am făcut o grămadă de chestii trăsnite, a zis Mandy. Dar asta le bate pe toate. Ai spus că tatăl tău e pastor?

Am aprobat din cap. Mda. Asta bate celelalte rahaturi. Se pregăti să coboare.

— O, am spus. Te superi dacă aștepți un pic, ăă, și după aia o să... vin să te iau... dacă...

A dat drumul la radio și s-a lăsat pe spate în scaun, înclinând din cap cu o expresie dubioasă. Întrebându-mă în sinea mea ce-i promisesem, am pășit spre ușa din laterală a casei. Primele păsări cântau. Aerul mirosea a dulce și a curat. Am ridicat piatra de plastic goală pe dinăuntru de lângă prețul de la intrare, am smucit cheia argintie din învelitoarea ei de nailon și am răsucit-o în broască.

Casa era liniștită și caldă. Am intrat în bucătărie. Ceasul ticăia. Suna teribil de zgomotos. Locuința mirosea a drojdie și a zahăr, ca întotdeauna. Dintr-o dată, mi s-a făcut foarte foame. M-am uitat în coșul de pâine. Erau acolo trei gogoși cu scorțișoară. Am luat una și am mușcat din ea, am crănțănit zahărul nisipos dintre dinți. Era așa de bine să fii acasă. Așa o ușurare. Am auzit un zgomot pe scări. M-am întors. Felul în care arăta, în care decăzuse, era șocant. Pielea palidă îi era luminoasă, aproa-

pe translucidă, cea dimprejurul ochilor întunecată, părul ei roșu lins și fibros. Pierduse din greutate. A început să țipe, apoi și-a dus mâna la gură și s-a apucat de bocit.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, a spus.

— Sunt absolventă de liceu, mămico, am spus. Propria-mi voce îmi suna complet străin. Probabil că vorbisem foarte tare.

— Șșș, a spus. Tatăl tău. Am început să vorbesc, în șoaptă de data asta, explicându-i cât de bine mă descurcasem la test, exagerându-mi rezultatele și crezându-mă instantaneu pe mine însămi. M-a îmbrățișat. La început am lăsat-o, cu mâinile atârnându-mi. După o vreme, totuși, mi-am petrecut brațele în jurul ei și am tras-o spre mine. Am simțit-o fragilă ca o pasăre.

Am stat îmbrățișate mult timp. Apoi am făcut-o să-și pună picioarele pe ale mele. A dat din colț în colț, chicotind jenată, dar am insistat s-o facă, în același fel în care eu îmi puneam picioarele pe ale ei când eram mică. Și am dansat. Fața ei era foarte aproape de mine. Căpătase, am putut să observ, riduri noi în jurul ochilor. Carnea din jurul arcadelor i se scufunda. Respirația îi mirosea a mentă. Se uita înspre mine cu afecțiune adâncă — vechea noastră intimitate, ca și cum am fi fost doar noi două pe fața pământului, ca și cum am fi fost proaspăt căsătorite una cu alta. Am aruncat o privire spre ceas. Mai erau câteva secunde până la șapte. Aproape timpul pentru prima ei doză. N-o rata niciodată. Minutarul ajunse deasupra cifrei doisprezece. Șapte fix. Începu să se desprindă de mine, ușor-ușor. O furie grozavă mă săgetă. Mi-am ținut brațele încordate.

— OK, dragă, a spus.

— Ai o întâlnire? am întrebat. Trebuie că pe fața mea se citea crima, fiind că arăta înspăimântată.

— Dă-mi drumul, a spus cu vocea ei subțire și tărăgănată.

Mi-am apropiat atunci fața de a ei.

— Uită-te în ochii mei, am spus. Vezi ceva? Acum se lupta să se smulgă din strânsoare. O apucasem de umeri și o împingeam spre perete, neștiind ce aveam să-i fac, dar urând-o atât de mult că-mi venea s-o omor.

— Sunt ca tine, Suky, vezi? Mi-am spart rahatul de creier exact cum ai vrea tu să faci acum, dependentă mică!

Fața i s-a strâmbat într-o grimasă de furie dezlănțuită și indignare. Și-a dezgolit dinții, cu salivă la colțurile gurii, ochii i s-au îngustat, m-a făcut mincinoasă, fugară, dependentă. Arăta, pe bune, ca și cum era pe punctul să se transforme într-un animal. Era terifiant. Avea nevoie de doză. O țineam proptită de perete. A sâsâit „afară, afară, afară, afară!" Îi simțeam oasele atât de moi că aș fi putut să i le rup ca pe chibrituri. Am apucat-o de păr, i-am tras înapoi capul. Ochii i s-au lărgit speriați, așteptând. Nu știam ce aveam să fac mai departe. Așa că am sărutat-o, pe gură. Mi-am trecut mâna peste sfârcurile ei. M-am simțit de parcă i-aș fi retezat beregata cu un cuțit.

Privind înapoi, momentele acelea par melodramatice, dar la șaptesprezece ani, cu un vifor de cocaină și de amfetamină învârtejindu-mi-se prin cap, mă gândeam că spun totul cu asta: îi comunicam mamei mele că mă tratase ca pe o iubită și ca pe un bebeluș, ca pe o proprietate și nu ca pe o persoană, niciodată ca pe o persoană. Cred că a recepționat mesajul. A început, oricum, să țipe. A țipat și iar a țipat până ce Des a descins de la etaj în halatul lui maro, mormăind ca un grizzly. Ăsta a fost semnalul. Am ținut-o într-o fugă până la Camaro-ul lui Mandy, cu lacrimile șiroindu-mi pe față, ștergându-mă la gură de parcă aș fi avut căcat în ea.

Până ce ne-am întors la New York am stat ghemuită, cu genunchii la gură, uitându-mă pe fereastră. Mandy, se înţelege, era sătul de mine. M-a lăsat la intrarea în tunelul Lincoln spunând „Omule, te-ai pleoştit total" şi a apucat-o spre Jersey, unde fetele au feţe luminoase. Am mers pe jos până la metrou şi am ajuns înapoi la apartamentul lui Jim chiar când el şi cu Olla se trezeau. Au fost uşuraţi să mă vadă. Nu m-au întrebat nimic. Am băut cu toţii cafea şi am mâncat prăjiturele, iar Olla a întins cu blândeţe una dintre rochiţele ei drăguţe, pentru mine, să mă îmbrac cu ea când mă trezesc. A pus-o pe un scaun, unde o puteam vedea, ca să mă înveselească. Mi-am aşezat capul la ea în poală, iar ea m-a mângâiat pe frunte. Puteam să-i simt pe ureche sânul moale ca o pernă. Am dormit şi am tot dormit şi, când am deschis ochii, mi se pare acum, m-am trezit cu trei ani mai târziu, când aveam douăzeci şi locuiam pe Orchard Street.

Scurt Catalog de Păcate

Îmi amintesc anii de după ce am sărutat-o pe Suky pe bucăţi disparate, ca văzuţi la un televizor cu recepţie foarte proastă. Pot să schimb canalele oricât de mult, că nu se înfiripă nici o poveste coerentă. Întrezăresc doar stop-cadre în care mă aflu eu.

Fără să știu cum, fără să știu de ce. Văd un tânăr actor finlandez lungit lângă mine, extrem de suplu, ca un băiat, cu excepția falusului erect, care se bălăngăne cu mîndrie. O văd pe prietena lui, Oxanna, așezată lângă mine într-un restaurant în timp ce băiatul ne dăruiește fiecăreia câte un buchet de trandafiri. Mă văd pe mine, pe stradă, pălmuită de o femeie cu părul scurt, negru și cu fața lividă. Mă văd pe mine lungită pe o masă. Un bărbat cu verighetă pe deget se află în fața picioarelor mele desfăcute (pe-aici pe undeva trebuie să-mi fi pierdut virginitatea). Și, precum o ninsoare de electricitate statică, văd pilule — pilule roz, albe, pilule albastre — căzând de-a lungul ecranului. Bine, înțeleg, sigur, am luat orice pastilă pe care puteam pune mâna, așa că nu-i de mirare că nu-mi pot aduce aminte nimic. Stați un pic, văd o scrumieră plină ochi cu mucuri de țigară, pe o măsuță de cafea. Un bărbat, Serghei, strânge o țigară între buzele lui groase, senzuale, o aprinde și inhalează adânc, cu plăcere nedisimulată, cu ochii negri și bulbucați, larg deschiși. O văd pe soția lui, Amelia, rusoaică și ea. E blondă, foarte subțire, arătând epuizată. Lucrez pentru oamenii ăștia. O învăț engleză pe fiica lor. Numele ei este Anya. Serghei e sumbru și emfatic. Pielea de pe brațul lui e foarte fină, arămie și fără păr. Trupul lui e de niște proporții aproape comice: scund, cu burtică, picioare musculoase. E troțkist[23] și violoncelist. Cântă pentru mine. Valuri dense și întunecate de muzică se ridică de sub degetele sale. Sunetele mi se par puternice, melan-

[23] Adept al lui Lev Davidovici Troțki (1879–1940), teoretician al Revoluției bolșevice din 1917; exilat de Stalin pentru opoziția la adresa autoritarismului acestuia și pentru teoriile politice care creditau „revoluția permanentă", opuse stalinismului, Troțki a fost asasinat în Mexic de un agent sovietic. (*N. t.*)

colice, hipnotice. Câteodată rămân aici peste noapte, ca să nu trebuiască să merg cu metroul tocmai până-n centru. Când se întâmplă asta, Serghei îmi citeşte cu voce tare din „Revoluţia trădată"[24]. Mă văd îngenunchind în faţa canapelei, cu penisul lui Serghei în gură, în timp ce soţia şi fiica lui dorm în camera de alături. Cât de rău poate să mai devină?

Cam pe-aici imaginile se fac atât de neclare că nu mai reuşesc să le pun cap la cap. Îmi văd mâinile legate împreună la spate. Mă zbat să obţin o imagine cu mine, cât de scurtă, mă îngrijorez, ce dracu mai fac acum? Apoi o imagine color se înfiripă cu acuitate: văd oameni ţinând pahare de plastic pline cu vin, vorbind. Mă văd pe mine, cu ghete înalte cu şiret, cu părul blond-albicios şi cu o haină de culoarea noroiului. Pielea mi-e palidă, am cearcăne sub ochi. Sunt aici cu prieteni, a, da, totul devine clar acum, văd mai bine, numai puţin, acum sunt înăuntrul ecranului, stau lângă mine însămi, nu pot să cred cât de real e totul, aud şi vocile — e vernisajul unei expoziţii! Ăştia sunt oamenii cărora le serveam *margaritas* în El Corazón! Mai ţineţi minte? Cei cu vopsea pe degete. Ce caută aici? Iubitul meu, Craig, tipul slăbănog cu faţa inexpresivă, stă lângă tabloul lui, o redare suprarealistă a unei chiuvete pline cu vase murdare. Deasupra chivetei e un punct roşu. Prietenii noştri ni se îngrămădesc împrejur. Jed, un sculptor foarte înalt şi pe jumătate sioux[25] din Nebraska City, cu picioarele proptite la distan-

---

[24] Lucrare apărută în 1936, în care Troţki susţine că statul sovietic a devenit un „stat muncitoresc degenerat", controlat de o birocraţie nedemocratică. (*N. t.*)

[25] Grup etnic de nativi nord-americani, cunoscuţi şi sub numele de Dakota, care actualmente trăiesc în special în statele americane Dakota de Nord şi Dakota de Sud. (*N. t.*)

ță unul de altul în bocancii grei de muncitor și cu jacheta în pătrățele, bălăngănindu-i-se cu nasturii desfăcuți, îl felicită pe Craig.

— Ești futut de norocos, omule, Gigi Lee e o colecționară de anvergură. Jed caută cu privirea o femeie foarte frumoasă trecută de patruzeci de ani, cu un bust aproape imposibil de generos și cu talie minusculă, îmbrăcată într-un body, și cu păr lung și negru căzându-i pe umeri. Fața ei drăgălașă arată surprinzător de obosită, iar gura voluptuoasă îi e căzută la colțuri, ca și cum ar fi împrumutată de la altcineva. Siouxul Jed îmi pune mâna pe mijlocul spatelui. N-am înțeles eu bine? Să fie Jed iubitul meu? Terry, tânăra scundă din El Corazón, cu abdomenul moale și gol, tocuri înalte și groase, și o gură roșie lucioasă ca în desene animate, spune:

— E o moștenitoare.

Acum frumusețea în body se apropie de grupulețul nostru de prăpădiți și îl fixează pe Craig cu o privire diavolească.

— Îmi place tabloul meu. Are un pronunțat accent italian.

Craig își drege vocea.

— Mă... bucur că l-ai cumpărat.

— Sunt Gigi Lee.

— Știu. Mă bucur să te cunosc. Craig îi strânge mâna, rigid.

— Îți place să pictezi de pe mare? întreabă ea.

— De obicei pictez în atelier, zise Craig. După fotografii.

— Ar trebui să vii la casa noastră de la mare, ai putea să faci un tablou frumos cu ea. Apoi, luând cunoștință de prezența noastră, a celorlalți: Trebuie să veniți toți în weekendul ăsta. Rămâneți peste noapte!

Craig ne prezintă pe fiecare. Gigi coboară spre fiecare capul, cu năsucul înclinându-i-se ca o țestoasă ce intră în carapace.

— Herb! strigă. Un bărbat ceva mai în vârstă se desprinde din mulțime. Probabil că e trecut de cincizeci de ani. Negricios, cu riduri încrustate adânc în piele, cu nasul strâmb și ochi de un albastru clar, afișează o expresie deschisă și amuzată.

— Vreau să vină toți la petrecere, spune Gigi, deschizând brațele.

— Cu cât mai mulți, cu atât mai vesel, spune Herb cu voce uscată, tachinând-o.

— E în weekendul ăsta. Tu poți să vii? Există un autobuz, dacă n-ai mașină.

— Am mașină, zice Craig. Eu aprob din cap. Craig a dat peste o mină de aur, o comandă importantă. Și perspectiva de a mânca și de a bea pe gratis e ceva la care nici unul dintre noi n-ar renunța.

*

Suntem cu toții în mașina lui Craig, o Riviera încăpătoare, decapotabilă, de culoarea vaniliei, cu tapițerie purpurie. Mașina a aparținut pe vremuri mătușii răposate a lui Craig, Ginny. Încep să-mi aduc aminte că eu și Terry, fata cu gura boită în roșu, ne culcăm și cu Craig față-de-pocherist, și cu Jed, pictorul sioux elegant, și cu Calvin cel căpos, grăsuliul pictor abstracționist. Nu mă-nțelegeți greșit; nu practicăm amorul liber. E prin rotație. Fiecare dintre noi e, pe rând, prietena unuia sau altuia dintre cei trei, la un anumit moment dat. Uneori o a treia fată apare în grup din exterior, dar de obicei suntem doar Terry și cu mine, așa că unul dintre băieți e sin-

gur pentru un timp și-și pierde sexul, devenind esențialmente o altă femelă care o arde cu noi fetele și se lamentează în privința situației sale de noniubit, până ce o tăcere adâncă rupe conversația, când una dintre noi rămâne singură cu el. Închidem ochii și-i dăm bătaie; e din nou bărbat. Acum e rândul altcuiva să fie singur. Ne-am descurcat cu jocul ăsta ca un musical al sexului de peste un an de-acuma, fără cine știe ce gelozii, cu prietenia rămasă intactă. Dar totul e pe cale să se schimbe, pentru mine cel puțin. Pe când îmi las capul pe spate în scaunul de piele roșie al mătușii Ginny, cu vântul pătrunzându-mi în gură, habar n-am că sunt dusă direct dintr-o viață în alta.

Casa lor era chiar lângă mare; Gigi ne spusese măcar atâta lucru în indicațiile ei vagi. Am condus încetișor pe lângă lungul gard viu care ascundea casele, căutând-o pe cea cu numele lor. Am găsit-o în cele din urmă: un „Lee" desenat cu albastru deschis pe o cutie poștală albă. Am cotit pe drumul de pietriș și ne-am îndreptat spre cea mai ciudată clădire pe care o văzusem vreodată. Era o cutie uriașă de sticlă cu un perete de metal. Înăuntrul cutiei se afla o cabană mică și galbenă, de modă veche, cu o ușă roșie: o casă în interiorul altei case. Era în puterea amiezei; pe alee erau parcate câteva mașini. Apropiindu-ne de casa familiei Lee am putut vedea niște canapele de piele în partea din exterior, cea modernă, a locuinței. Am bătut la ușa înaltă de metal a carapacei exterioare. A răspuns un bărbat cu față tristă, de vârstă mijlocie. Cămașa îi era pe jumătate descheiată. Ne pofti să intrăm vorbind cu un soi de accent est-european și ne întrebă cu o voce de înmormântare dacă dorim niște ceai cu gheață. O femeie mică, smeadă și zâmbitoare se năpusti înăuntru ducând o tavă cu pahare pline cu lichid

de culoarea ambrei. Est-europeanul ridică două dintre gențile noastre și o porni pe scări.

— E-n regulă, a spus Craig.

— Le ducem noi, a zis Calvin. Bărbatul îi opri ridicand mâna.

— Vă rog, a zis. Avea o atitudine care făcea greu de ghicit dacă nu glumea cumva, ca și cum cineva l-ar fi provocat să se prefacă, pentru o după-amiază, că e valetul. Domnul și doamna Lee sunt pe plajă cu ceilalți invitați, a spus, arătând cu mâna spre un șir de uși franțuzești care dădeau spre mare. Doamna Lee spune că puteți să coborâți acolo dacă doriți sau să vă relaxați aici. Cum preferați.

— Mersi, a făcut căposul de Calvin, înșfăcând un pumn de alune dintr-o cochilie încăpătoare aflată pe măsuța de cafea și ridicând apoi privirea spre o pictură abstractă lungă de trei metri de pe casa scărilor. Pulică ăla de Dieter Carlson, a mârâit cu gura plină de alune. Îl vezi peste tot. Și habar n-are să picteze.

Față-de-pocherist Craig se aventurase pe verandă. L-am urmat și m-am oprit în picioare lângă el. M-am simțit ca și cum aș fi stat la prova unei nave gigantice trasă la țărm. Cerul se întindea de la linia orizontului, ca o cupolă peste capetele noastre; câțiva nori cu forme perfecte stăteau înghețați pe întinderea albastră. Dedesupt totul — apă sclipitoare, nisip alb-gălbui — era scăldat în căldură și lumină.

— Poți să-ți imaginezi cum e să ai o casă ca asta? am întrebat.

— Dar e a noastră, dragă, a rostit Craig, lăsându-și mâna să-i alunece pe spatele meu. Tocmai am cumpărat-o, nu-ți amintești? M-am aplecat peste balustradă și mi-am rotit privirea peste plajă. Câteva persoane făceau un picnic acolo

jos. O femeie într-un costum de baie roșu și cu păr lung, negru — Gigi — se bălăcea în apă. Alți câțiva erau întinși pe prosoape colorate de baie. Am sorbit din ceaiul dulce și rece. Cel mai bun pe care-l băusem în viața mea.

— Probabil că n-ar fi trebuit să invităm așa de mulți oameni dacă avem un bucătar nou, am spus.

— Or să fie toți așa de beți că n-or să bage în seamă mâncarea, a rostit Craig tărăgănând vorbele convingător. Își asuma cu ușurință rolul de bogătaș. De fapt era destinat succesului; în zece ani avea să ajungă unul dintre cei mai prețuiți artiști ai generației lui.

Ceilalți veniră și ei pe terasă, în pas de plimbare.

— O să cobor până pe plajă, a zis Jed, cel actualmente lăsat pe dinafară. Poate că dau peste vreo doamnă singură care are nevoie de un bărbat adevărat. Terry și Calvin se apucară să fumeze, în liniște. Acum Gigi se uita în sus spre noi și făcea din mână. Am coborât cu toții pe scara uzată de lemn până la o cărăruie îngustă care ne duse spre dunele de nisip. Am continuat cu fanteziile despre proprietate trăgând în piept aerul sărat și privind în spate la casa lucitoare de sticlă cu ochi de stăpân.

— Trebuie să reparăm scările alea, a rostit Craig cu vocea lui înfundată.

Am terminat cu asta, totuși, când am ajuns pe plajă.

Gigi stătea pe burtă, lungită pe un prosop azuriu, cu un costum de baie de culoarea cireșelor mulat pe formele-i imposibile. Părul negru i se usca în valuri unduitoare, strălucitoare, lăsat pe spate. Când ne-am apropiat s-a înălțat într-un cot, aranjându-și decolteul. „Bună", a spus. Un tânăr bronzat și suplu stătea lângă ea. Avea un nas ascuțit, ca un cioc de șoim, care părea că-i trage mult în față pielea obrazului. Ne-a aruncat o privire surprinsă pe sub sprâncenele stufoase. Trebuie că aduceam a ex-

tratereştri, albicioşi la faţă ca nişte drogaţi, îmbrăcaţi în negru şi nedormiţi cum eram, stând pe bucata aia costisitoare de plajă.

— El e Sam Shapiro, romancierul, a anunţat Gigi. Sam, ăsta e Craig Simms, pictorul de care-ţi spuneam. Şi ei sunt prietenii lui, ia să vedem... Craig ne-a prezentat din nou. Gigi ne-a zâmbit vag, dezinteresată. Mi-era cald în rochie, şosete şi cizme.

— Ţi-ai adus costumul de baie? a întrebat Gigi. Îl aveam pe sub rochie, dar nu mă simţeam gata să-mi scot la iveală silueta albicioasă în faţa acestei zeiţe. Gigi s-a săltat în picioare şi l-a luat pe Craig de braţ. Haide, a zis. Să discutăm despre comandă. Şi se depărtară. Jed se aşează pe nisip, cu picioarele depărtate, cu bătrâna lui haină de ploaie întinsă sub el, cu părul negru lucios sclipindu-i pe umeri, şi începu să privească îndelung marea.

— E-al naibii de cald, a spus Terry, trăgându-şi peste cap tricoul. Sutienul ei de un purpuriu strălucitor strângea nişte sâni mari şi moi care se bălăngăneau ca nişte gogoloaie de jeleu.

Sam a zâmbit.

— Nu mă băga în seamă, a spus.

— Nu te bag, a zis Terry, punându-se într-un cot şi privindu-l cu ochii mijiţi.

Calvin căposul îşi aprinse o ţigară.

— Deci o să fie o petrecere diseară? a spus.

— Întotdeauna-i câte o petrecere la Gigi acasă, a răspuns Sam.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre apă. Profitând de un moment în care nimeni nu părea să se uite la mine, mi-am tras fermoarul de la rochia mea ponosită, cumpărată la un magazin de mâna a doua, mi-am desfăcut şi-

returile, mi-am rulat de pe picioare șosetele transpirate și le-am lăsat pe toate aranjate frumos într-o grămăjoară. Marginea de la bikini nu se potrivea cu fundul. Speram că lumea avea să creadă că așa intenționasem. Părul blond-cenușiu, prăjit de talentele dubioase de coloristă ale lui Terry, era rulat în două moțuri în formă de ceapă, în vârful capului. Am intrat în apă examinându-mi corpul slăbănog și palid. Apa era rece. M-am stropit pe la genunchi, apoi m-am scufundat sub un val și-am făcut câteva mișcări de înot. Când am ieșit la suprafață eram la mai puțin de un metru de doi bărbați care-și mișcau ușor picioarele prin apă. Pe unul l-am recunoscut drept Herb Lee, soțul lui Gigi. Avea un trabuc în gură. Celălalt purta ochelari groși, cu ramă neagră. Avea părul zburlit și încărunțit.

— Nu știu cum poate să-ți treacă prin cap, tocmai spunea, că ar trebui să îndes toate astea în prima parte.

— E așa cum ți-am spus, a zis Herb cu vocea lui newyorkeză și totuși cumva aristocratică. Scenele alea *țin* de copilărie.

— Dar pendulez înainte și înapoi în timp. Asta-i structura chestiei! Narativitatea e *lichidă*!

— Ce vreau eu să spun, a răspuns Herb, e că ar trebui să lași secvențele să devină mai puternice, cu mai puțin staccato. Vrei să se citească cu plăcere, nu? Alunecasem și mai aproape de ei acum și trăgeam fără rușine cu urechea. Herb s-a întors și m-a observat.

— Bună, a zis. Ai venit și tu la petrecere?

— Sunt cu Craig, i-ați cumpărat tabloul. Ne-am întâlnit la vernisaj...

— A, da, scuze, el e Max Kessler, Max, ea e...

— Pippa Sarkissian.

— Ce nume mai e și ăsta?

— Suedez și armean. Max Kessler se îndepărtase și se străduia să se îndrepte spre țărm, târându-și picioarele contra curentului, cu slipii negri lipiți de picioare și cu umerii aplecați.

— Ești foarte binevenită, Pippa, a spus Herb, zâmbetul său săpând două linii adânci în obraji, în vreme ce ochii deschiși la culoare îi sclipeau de amuzament — unul pe seama vieții înseși, se părea. Stând așa între valuri, strângând trabucul între dinți, părea răutăcios și anarhic, ca un văr depărtat de-al lui Poseidon, stăpân peste felia lui de ocean.

— Mulțumesc, am spus, scufundându-mă la loc.

De-acum soarele cobora către linia orizontului, răspândindu-și peste mare reflexiile aurii, tremurătoare, iar valetul și servitoarea coborâră cu grijă pe cărare cărând cu ei un coș mare de răchită, fiecare ținând de câte un mâner, roșii la față. Înăuntrul coșului se auzeau clinchete de sticle lovindu-se promițător una de alta. Câțiva alți invitați ni se alăturaseră la băuturile de dinainte de cină. Cu toții izbucniră în urale la apariția valetului.

— Ura pentru Jerzi! au țipat. Valetul cel sumbru își permise, când i se făcu primirea, o foarte ușoară ridicare a colțului gurii. Oaspeții începură să strige comenzi în vreme ce desfăcea întreg conținutul.

— Cereți-i orice, a spus Herb. Știe.

— Poți să faci o Rugăciunea Fecioarei? a întrebat Trudy, soția lui Max Kessler, scriitoare ea însăși, care purta un batic cu model înnodat strâns pe cap și avea o gură de un roșu intens, ca o floare de fucsia. Valetul a aprobat cu solemnitate din cap și-a scos o sticlă de gin dintr-unul dintre coșuri, împreună cu un recipient cu suc de portocale și o sticlă de Cointreau.

— Nu pot să cred! a exclamat Trudy sorbind din băutură, cu ochii închiși de plăcere.

— Și Pippa Sarkissian? a întrebat Herb. Ce i-ar plăcea ei?

— Crème de menthe, am spus.

— O fată de modă veche, până la urmă, a făcut Herb, chicotind.

Gigi și-a ridicat capul cu o mișcare rapidă.

— Crème de menthe nu e cocteil, e-un lichior.

Herb s-a întors spre ea.

— Loțiune pentru junghiuri pentru tine, iubito?

— Un pahar mare, te rog, a zis Gigi cu voce jucăușă, trântindu-se de cealaltă parte a lui Herb cu o mișcare circulară și încrucișându-și cu grație sub ea picioarele lungi. Reușise cumva să se schimbe într-o rochie diafană fără mâneci de culoarea coralului și era machiată complet. Și totuși nu observasem să fi fost plecată. Herb scoase o sticlă de șampanie și-i turnă un pahar. M-am întrebat dacă replicile lor corozive sunt pe bune sau nu. Gigi bău și oftă, privind în jur cu ochii mijiți, ca o leoaică mulțumită. Cerul începuse să devină roz.

— După asta, a spus Gigi, toată lumea poate să se pregătească pentru cină și or să apară și ceilalți.

Ajunși înapoi la cutia transparentă, Craig și cu mine am urcat pe scările metalice până în lungul holului, care dădea spre restul casei, și apoi în cameră, ce ne fusese descrisă aerian de Gigi drept „a treia ușă" Mirosul de iasomie era puternic și dulce. Draperiile erau trase. Am răsucit comutatorul electric. Două lămpi identice emiseră o lumină caldă peste un pat de oțel inoxidabil, o cuvertură matlasată și niște fețe de pernă de pânză brodată. Și, așezate cu grijă pe pat, se aflau toate hainele noastre, cărțile și, într-o punguță de plastic, drogurile pe care

le adusesem pentru weekend: o mână de pastile, o bucățică de haşiş şi o lingură pârlită, pe care Jed şi cu Terry o purtau cu ei peste tot, aşa ca să fie, cu toate că nici unul nu era pe heroină.

Craig s-a strâmbat.

— Al dracului valetul ăla.

— E-un umorist, am spus, săltând pe pat şi deschizând punguţa. Craig se aruncă peste mine, împungându-mă cu cotul. Nu eram în starea sufletească cea mai potrivită pentru marea partidă de sex, aşa că l-am rezolvat cu gura, după care m-am spălat pe dinţi, hotărâtă să nu iau nimic până la petrecere, decât un Valium mic, care nu conta, doar m-a pleoştit puţin, dându-mi o stare de uşoară indiferenţă. Dar nici nu voiam ca Herb să mă vadă cu creierii rupţi. Nu admiteam asta faţă de mine însămi, dar, undeva în adâncuri, mă gîndeam deja că aş fi vrut ca el să mă placă.

Craig faţă-impasibilă era încă sub duş. Era până peste poate de vanitos, aşa că îi lua întotdeauna o grămadă să se pregătească pentru ceva. Am coborât singură, cu paşii răsunând pe metalul scărilor. Sam Shapiro era în picioare lângă Herb. Priveau prin imensul perete de sticlă, stând de vorbă, cu pahare în mâini. Auzindu-mă, s-au întors amândoi şi-au privit în sus.

— Iubita artistului, a spus Herb. Purtam o fustiţă veche de balet, un corsaj albastru deschis şi ghetele mele cu şiret. Ruj roşu-aprins, unghii date cu negru lucios.

— Vino. Stai de vorbă cu noi.

M-am aşezat pe canapea. Sam şi cu Herb s-au aşezat de cealaltă parte. Se uitau la mine de parcă aş fi fost un specimen nou-descoperit dintr-un trib de pigmei.

— Aşa deci, Pippa, a rostit Herb. Ce mănânci de obicei la micul dejun?

Sam izbucni în râs, o hăhăială chinuită, ca un claxon.

— Nu prea mănânc la micul dejun, am spus.

— Ți se pare că arată ca și cum ar mânca la micul dejun? a făcut Sam.

— Asta-i prima greșeală, a rostit Herb, agitând degetul spre mine, părintește.

— Te duci direct în atelier, atunci? a întrebat Sam.

— N-am atelier.

— Trebuie să fii artistă, după cum te îmbraci, a zis Sam.

— Nu, am spus.

— Atunci ce ești? a întrebat Herb.

Am ridicat din umeri.

— Lucrez la un magazin de haine.

— Trebuie să ai vreo ambiție, a spus Herb.

— De ce? l-am întrebat. Păru surprins, ca și cum ar fi observat ceva ciudat pe figura mea.

— Păi, atunci te felicit, a spus. Ești prima persoană care a pus vreodată piciorul în această casă și care nu e mânată de ambiție, frustrată sau altcumva. Până și valetul scrie o proză scurtă. Mi-a comunicat ieri vestea.

Gigi ieși în trombă din bucătărie, congestionată la față și supărată. Herb se ridică și se grăbi spre ea. Discutară în șoaptă preț de câteva clipe. El îi puse mâna pe umăr. Ea își șterse lacrimile de pe obraz. Sam mă privi și ridică din sprâncene, șoptindu-mi:

— Fii atentă la nevastă.

Ceilalți invitați apărură rând pe rând, în următoarea oră. Treptat, deveni clar că Herb și Gigi au gusturi diferite în privința oamenilor. Prietenii lui Herb erau intelectuali, un grup serios, ironic. Femeile, după cum se părea, n-aveau ochelari de cal și nici n-avuseseră vreodată; arătau de parcă viața nu mai avea nici o surpriză pen-

tru ele. Bărbaţii se priveau unul pe altul severi şi se strângeau împreună, discutând aprins despre lucruri importante. Gaşca lui Gigi era mai tânără, dezmăţată. Printre ei se afla un director de teatru, care-şi făcuse apariţia într-o salopetă flauşată; o actriţă care, se şoptea, lucrase cu Warhol[26] şi mai era un playboy nonconformist, moştenitorul unei faimoase case de discuri. Craig şi noi ceilalţi fusesem invitaţi, în mod clar, ca să înclinăm balanţa în favoarea lui Gigi.

Când se întunecă, torţe minuscule se aprinseră pâlpâind de-a lungul cărării către plajă. Casa licărea în lumina lumânărilor. M-am tot sucit pe acolo, cu o bere de ghimbir în mână, ascultând fragmente de conversaţie. O mâncare minunată era aşezată pe mai multe mese. Când şi când, Gigi băga mâna într-un sertar mic al mesei din sufragerie, la care ea şi alţi câţiva se aşezaseră cu farfuriile, şi extrăgea de-acolo un clopoţel de argint. Scotea un sunet simpatic, ca un clinchet. De fiecare dată când suna din el apărea fie valetul, fie servitoarea, iar Gigi mai cerea câte o sticlă de şampanie sau câte ceva special, care trebuia preparat la comandă. Privind-o pe servitoare cu o figură plină de speranţă, ca a unui copil, spuse:

— Alfonsa, ai putea tu, te rog mult, s-o întrebi pe Maria dacă ar putea să-mi facă puţină, puţină de tot, spumă de ciocolată, aşa, doar să gust? Alfonsa zâmbi, aruncând o privire la deserturile complicate ce erau îngrămădite deja lângă stăpâna casei, şi o şterse. Biata bucătăreasă!

L-am zărit pe Herb ici şi colo, conversând cu tipi serioşi sau ascultându-i pe musafirii extravaganţi ai lui Gigi cu un zâmbet alienat. Aveam senzaţia stranie că ştiu

---

[26] Andy Warhol (1928–1987), artist american, lider al mişcării Pop Art. (*N. t.*)

cum se simte; puteam să-i citesc pe figură. Puteam să-mi dau seama dacă era dezinteresat, nerăbdător sau încântat. După o vreme, totuși, i-am pierdut urma. Sam Shapiro veni după mine pe verandă, unde stăteam cu Craig față-de-pocherist și cu Terry. Cei doi râdeau, se îmbrățișau, și m-am trezit întrebându-mă dacă n-ar face un cuplu drăguț împreună. Mă săturasem de Craig, cu ochii lui umflați și cu fața încremenită, cu părul acela blond care-i sta țeapăn în vârful capului. Era cel mai talentat din grup, dar era rece și avea, în pat, o atitudine lemnoasă pe care o găseam descurajantă.

— Frumoasă noapte, a spus Sam. M-am întors înspre el și m-am întrebat cum ar fi dacă l-aș săruta. Era clar că și el se întreba ceva cam tot pe-acolo. Dar m-am trezit că mă scuz și plec în mijlocul conversației. Am rătăcit fără țintă prin casă, ridicându-mi privirea prin uriașul acoperiș de sticlă spre cerul noptatec, cu fiece stea vizibilă, și adevărul era că nu mai voiam pe nimeni și nimic. Voiam să dorm șapte luni fără oprire. Eram consumată. Extenuată. Plictisită. Cred că eram deprimată, dar pe vremea aceea nu mă gândeam la asemenea lucruri. Înăuntrul micuței cabane galbene se aprinsese, am observat, o lumină. M-am întrebat dacă oare era în regulă să pătrund înăuntru sau dacă nu cumva acolo era domeniul privat al lui Herb și Gigi, locul în care se derula misterioasa lor relație. Ușa era întredeschisă. M-am uitat pe geam. Televizorul era pornit, cu un meci de fotbal[27] Bărbați cu căști trântiți unii peste alții, aruncându-se unul peste altul la grămadă. Pe canapea, cu brațele desfăcute și lăsate pe spate, se afla Herb. Am deschis ușa și am intrat.

---

[27] Fotbal american, asemănător cu rugby-ul. (*N. t.*)

A ridicat privirea. Văzând că sunt eu, şi-a încreţit faţa într-un zâmbet.

— Exact fata pe care voiam s-o văd, a spus. Îţi place fotbalul?

— Îmi plăcea cândva — am patru fraţi.

— Ia un loc. Reîmprospătează-ţi amintirile. Am stat şi ne-am uitat la meci vreme de câteva minute. L-am surprins din profil. Nasul roman şi fruntea înaltă, părul des şi argintiu apărut pe faţă precum un val îl făceau să arate ca un împărat. Nu mai văzusem un bărbat care să emane atâta autoritate. Mi-a oferit fistic şi o Cola dintr-un frigider micuţ de lângă televizor.

— E cea mai uimitoare casă pe care-am văzut-o vreodată, am spus.

— Nu-i casă, e o gaură a iadului, a spus Herb. Nici măcar o piesă de mobilier comfortabilă, cu excepţia canapelei. Parcă aş trăi într-un acvariu.

— Şi-atunci de ce stai aici?

— Soţia mea, a spus, cu un gest cuprinzând cabana, casa, marea din jur. Nu mi-aş putea permite să trăiesc aşa. Nu că aş fi sărac. Am mai urmărit jocul o bucată. Când apărură reclamele, s-a întors spre mine.

— Deci, micuţă Pippa, a rostit. Nu crezi că ar fi timpul să-ţi schimbi viaţa?

— Cum adică?

— Nu e deprimant să fii aşa, fără ţintă? Adică, văd că eşti tânără, dar o persoană de o asemenea neobişnuită dulceaţă...

— Nu sunt dulce.

— Oamenii pot să aibă experienţă de viaţă şi să fie şi dulci. Vorbesc aici de o calitate înnăscută. A trecut mult timp de când n-am mai văzut-o la cineva. Am simţit, şocată, că mi se adună lacrimi în ochi. Herb îmi scana faţa

cu privirea, ca și cum ar fi fost nerăbdător să-mi guste emoțiile. Chiar atunci, ușa s-a deschis, iar Gigi a dat fuga spre Herb și l-a tras de pe canapea, chicotind. Petrecerea se muta pe plajă.

— Andiamo!

L-a apucat de brațele lui lungi și s-a apucat să-l conducă afară, așa că a ieșit din cameră într-un soi de trap ciudat, ca o capră mergând cocoțată pe picioarele din spate.

Toată lumea o ștersese, sau fugise, sau se strecurase pe plajă. M-am despărțit de Craig cu brutalitate tăcută, în timpul coborâșului pe cărăruie. I-am explicat că aveam nevoie să iau o pauză de la romantism. Nu că relația dintre noi ar fi avut ceva romantic. După aceea s-a posomorât nițel, dar Terry a făcut totul ca să-l aline, așa că în jumătate de oră își azvârlea hainele de pe el împreună cu ceilalți prieteni ai mei. Arătau precum un banc de pești atacați de răpitori oamenii ăștia toți, unii goi-pușcă, alții pe jumătate îmbrăcați, vânturând apa. Am rămas îmbrăcată, cu gândul la rechini. Aveam o dispoziție mohorâtă. Ceva se stârnise în mine. La câțiva metri mai încolo l-am văzut pe Herb, îmbrăcat și el, urmărindu-și soția cum se răsfață în sutien și chiloței, arătând precum Afrodita născută din spuma mării, dar cu lenjerie. Nu mai văzusem vreodată o femeie cu forme atât de perfecte. Când mi-am întors din nou privirea spre Herb am văzut că și el era întors în direcția mea. Nu eram sigură, dar m-am gândit că se holbează la mine.

În dimineața următoare am jucat tenis cu toții. Jucam eu și cu Craig împotriva lui Gigi și Jed. Herb a stat și s-a uitat doar, cu un prosop petrecut în jurul gâtului. Jucase deja la simplu cu Sam Shapiro. Gigi s-a aruncat în joc

cu pasiune. De fiecare dată când reușea un punct sărea în sus, peste poate de încântată. Când greșea alerga la Herb și-și lăsa capul pe pieptul lui. La un moment dat, după ce ratase două mingi la rând, și-a aruncat racheta prin curte, s-a răsucit și a luat-o la fugă spre casă. Herb n-a ezitat o clipă. A pornit-o agale cu mersul lui săltat, a ridicat racheta de pe jos și a servit.

*

Terry era acum, când ne întorsesem înapoi acasă pe Orchard Street, combinată cu Craig față-de-pocherist, așa că i-am luat eu camera, pe care o pictase în vinețiu, într-o explozie de gelozie, cu ani înainte ca eu să fiu adoptată de grup. În zilele de altădată, când Lower East Side era cartier evreiesc, mansarda asta fusese o împărăție a manufacturii de corsete și gemea, fără îndoială, de femei și copii cu ochi goliți de viață ce coseau până la ultima suflare, înghesuiți unii în alții, pentru un salariu de mizerie. Dar vremurile se schimbaseră. Cartierul fusese cedat acum rezidenților de lungă durată de origine hispanică, câtorva artiști ce umblau cu limba scoasă după chirii mici și, bineînțeles, drogaților.

Când găsiseră locul ăsta, Jed, Craig și cu Calvin ridicaseră cu mâna lor despărțituri de ipsos, creând un spațiu cu câteva dormitoare și ateliere. Ferestrele înalte și prăfuite lăsau să intre lumină din belșug. Locul întreg era strălucitor însă murdar, cu un prosop umed aruncat perpetuu peste ușa de sticlă a cabinei de duș improvizate și cu fire de păr înfășurate peste bucata de săpun crăpată. Aerul mirosea a țigări, a picturi în ulei și a poliuretan, pe care Jed îl folosea ca să-și lamineze sculpturile: animale împăiate așezate în cutii complicate, tapi-

țate și pictate cu măiestrie în stilul lui Tiepolo[28]. Hainele și părul îmi duhneau a toată amestecătura asta de mirosuri.

De la ultima schimbare a hărților relaționale, Craig era un pic reținut cu mine. Cred că-l lezase despărțirea abruptă de pe drumul spre plajă, la casa lui Gigi și Herb. Transferurile noastre se petreceau de obicei mai lin și mai fără cuvinte, nu chiar precum despărțirea unui cuplu normal. Fusese poate insultat de tehnica mea lipsită de finețe, ce presupunea că lui îi pasă câtuși de puțin, deși evident că nu-i păsa. Jed și cu Calvin se așteptau amândoi să-mi mut reședința într-unul dintre paturile lor, cum aș fi și făcut în mod normal, doar că mă simțeam prea obosită. În săptămâna de după ce ne-am întors de la casa lui Herb și Gigi, am dormit în cea mai mare parte a timpului în care nu eram la muncă. Cred că încercam, în felul ăsta, să evit să am de-a face cu următorul iubit. Am dormit atât de adânc în zilele acelea, încât simțeam că mă scufund parcă într-un vis și mor acolo, în somn.

Când m-a sunat Herb era unu după-amiază și nu trebuia să ajung la slujbă decât la nouă. În mansardă nu mai era nimeni, robotul telefonic era deconectat, iar telefonul suna fără oprire. În cele din urmă am ieșit năucă din camera mea și am alunecat pe podea răspunzând, sprijinită de perete, șoptind un „alo" și străduindu-mă din răsputeri să aprind o țigară pe care-o găsisem într-un pachet mototolit, sub masă. Aveam gâtul asudat și privirea împăienjenită. Aproape că eram incoerentă, din cauza somnului. M-a întrebat dacă nu ies în oraș la micul dejun. Deși pe jumătate conștientă doar, știam că n-ar fi

[28] Giovanni Battista Tiepolo (1696–1770), pictor și decorator italian, recunoscut pentru claritatea și vioiciunea culorilor. (*N. t.*)

trebuit să mă văd cu el, așa însurat cum era, însă nu reușisem să mi-l mai scot din minte din momentul acela în care îmi spusese că sunt dulce. Ca să-i arăt că se-nșală, probabil, am acceptat.

M-a tratat ca pe un amic. Parcă îmi era unchi. M-a umflat cu ouă și cafea, m-a tachinat pe motiv că sunt o ratată. Eu l-am făcut hodorog. După aceea ne-am mai văzut de multe ori. Hălăduiam prin oraș, râzând și vorbind. Mă găsea amuzantă. Îl găseam de încredere. Am mers odată tocmai până pe Madison Avenue. M-a dus la un magazin foarte scump și m-a pus să încerc o rochie de seară neagră. Materialul se simțea răcoros și moale pe piele. Mă făcea să arăt șocant de drăguță. Am scos-o de pe mine. Atunci, în timp ce suceam visătoare umerașele cu îmbrăcăminte de mătase ca și cum aș fi mutat bilele unui abac, mi-a cumpărat rochia. Mi-a cumpărat și pantofi, cu tocuri înalte și ascuțite și curelușă peste glezne. Știam că n-ar trebui să accept acele lucruri și, de fapt, le și găseam ușor ridicole. Erau prea strident de sexy pentru gustul pe care mi-l formasem la mansardă — nu îndeajuns de multă ironie, nu suficient de multă personalitate. Pe vremea aceea, Gigi plecase în Italia. Herb m-a întrebat dacă nu vreau să vin la el să luăm cina.

Micul ascensor mirosea puternic a parfum de gardenii, cu un iz de usturoi prăjit. M-am așezat pe bancheta de piele. Se simțea rece în susul coapselor, goale fiindcă purtam rochia de seară pe care mi-o dăruise Herb. Mi-am strâns mai bine pe mine vechea haină de ploaie pe care o purtam pe deasupra și am început să privesc pereții tapetați cu o stofă grea, de culoarea ametistului. Îmi imaginam cum ar fi să mă mut într-un ascensor — pe unde mi-aș băga patul, chiuveta, un covoraș — când ușile s-au deschis chiar în apartamentul lui Herb. Și aco-

lo era Herb însuși, cu fața-i imperială încrețită de zâmbet, cu brațele sale lungi deschise.

— Frumos, a proclamat. Am ieșit din ascensor clămpănind din tocurile uriașe ale pantofilor pe care mi-i cumpărase în acea după-amiază. M-a îmbrățișat. Purta un pulover moale, maro. Mă simțeam ca un iepuraș. Mirosea a lămâi verzi. După ce m-a eliberat din îmbrățișare am aruncat o privire împrejur. Era un apartament vechi, a spus. Construit înainte de al Doilea Război Mondial. Gigi decorase locul în roșu, albastru și galben.

— Aduce un pic cu o locuință pentru copii cu probleme, a zis Herb.

Ne-am așezat fiecare la câte un capăt al canapelei de culoarea macilor, puțin intimidați de faptul că eram singuri în apartament. Un tablou mare de Yves Klein, cu imprimeuri de femei goale făcute în vopsea albastră pe pânză neprelucrată, era atârnat în partea opusă nouă. Herb se duse la bucătărie și se întoarse cu o sticlă de șampanie. Am băut. Mi-era o foame teribilă; am simțit îndată cum alcoolul mi se urcă la cap. Mi-am imaginat ce-ar crede Suky să mă vadă acum, sorbind șampanie din *servicii scumpe,* cum obișnuia să spună. Ce amestecătură de încântare și gelozie i-ar fi înfierbântat sângele. Mi-am terminat paharul, iar el mi-a turnat încă unul, scoțând la iveală o pungă cu chipsuri.

— Am lăsat-o pe servitoare să plece, așa că mă tem că în seara asta sunt doar eu. N-o să ai parte de servirea pe care o meriți.

— E OK, am spus.

Singurele lucruri la care mă gândeam erau pieptul lui larg, vocea baritonală liniștitoare, felul în care pantalonii de stofă îi vin atât de largi, dl Brown avea obiceiul să poarte asemenea pantaloni. De ce eram aici? Din cauza

pantalonilor? Deodată mă năpădi un val de somn şi mi-a venit să mă întind. Am mâncat o mână de chipsuri.

— Cina e aproape gata, a spus, ridicându-se. Nu dispera.

Sufrageria era complet albă: masă de plastic transparent, podea de marmură, scaune translucide, candelabru de cristal. Herb îmi trase scaunul să mă aşez, după care puse între noi un bol mare de sticlă conţinând paste cu sos de roşii.

— Sper că sosul e OK, a zis. N-am mai gătit nimic de când aveam treizeci de ani.

Era cea mai bună mâncare pe care o mâncasem vreodată. Am mâncat de parcă eram înfometată cronic. Mi-a mai pus o porţie.

— Aşa deci, Pippa. Să-ţi mărturisesc câteva dintre lucrurile care-mi plac la tine?

— OK, am spus, cu gura plină de spaghetti.

— Bun, să vedem. Nu te dai mare, dar cred că eşti al naibii de deşteaptă. Ai un stil de viaţă original, pentru oraşul ăsta. Eşti aici ca să-ţi trăieşti viaţa, corect? Făcea ca pierderea asta de sine să pară un lucru bun. Eşti frumoasă, dar nu faci caz de asta. Pari nici să nu ştii cât de încântătoare eşti. Şi... nu ştiu, cred că e şi ceva tristeţe pe-aici, şi mie îmi place tristeţea. Cu măsură.

— Îmi plac pantalonii tăi, am spus.

— Asta-i tot?

— Nu. Îmi place faţa ta. Vocea ta. Eu... o să sune cam ciudat.

— Spune.

— E ca şi cum aş simţi ce simţi şi tu. Dacă eşti trist, sau nervos, sau fericit — simt asta cu corpul, o simt în degete.

— Ce chestie remarcabilă.

A stat și m-a fixat o clipă cu privirea. După care a spus:

— Nu vreau să te mai cenzurezi în prezența mea. Vreau să te cunosc, Pippa. Vreau să știu cine ești. Spune-mi ceva despre tine. Cel mai important lucru.

M-am gândit la asta câtva timp. Apoi mi-am scos haina de ploaie, m-am ridicat, am luat bolul cu paste, l-am pus pe marmura rece de lângă scaunul lui, m-am așezat în patru labe, în îmbrăcămintea mea scumpă, și m-am apucat să înfulec din bol ca un câine. Știam că vede urmele pe care Shelly și Kat mi le lăsaseră pe spate. Nu m-am mai simțit vreodată atât de goală, nici înainte de asta, nici după. După vreo câteva secunde m-a apucat de mijloc, m-a ridicat spre el, și-a înmuiat batista în paharul cu apă și mi-a curățat fața. Ochii îi străluceau.

— Nu, nu, nu, a spus. Nu pot să cred. Cine ți-a făcut asta?

M-a purtat pe brațe până în dormitor. Nu era camera lui, mi-a spus că nu era camera lui. A spus că sunt o regină.

— Nu știu cine a aruncat blestemul asupra ta, dragă. Dar, dacă e să mă pricep la ceva, mă pricep să-ți arăt cât de minunată ești.

Când a pus mâna pe abdomenul meu am simțit o înțepătură neașteptată, adâncă și pulsatilă, nu de durere, ci de dorință, dorința din pântecul meu. E singurul fel în care pot s-o descriu. Eram așa de udă, încât am umezit cearșafurile prin rochie. A fost prima noapte în care am făcut într-adevăr dragoste. Nu era plăcerea mea și plăcerea lui, ca un schimb — „și aici e restul dumitale, domniță" — era ceva fără cuvinte, fără gânduri și complet, ca două valuri izbindu-se și devenind unul singur.

Și așa am îngropat-o pe Gigi Lee, așa i-am azvârlit nisip cu picioarele goale peste corpul perfect, răsucindu-ne unul peste celălalt în patul din propria-i casă.

Întreținută

Herb a închiriat pentru mine un apartament pe Seventieth cu Lexington, într-o clădire cu uși ornamentate cu alamă și cu un portar numit Nathan. Mă simțeam ca un extraterestru în zona asta rezidențială; eram nepotrivit îmbrăcată pentru absolut orice, chiar și pentru cumpărat lapte. Dar Herb apărea tot la câteva zile cu ceva nou de îmbrăcat, până ce nu m-am mai simțit înțolită aiurea. Mă simțeam în schimb de parcă jucam rolul altcuiva. Herb mă lua în fiecare după-amiază de la noua mea slujbă, un magazin fițos de pantofi de pe Madison Avenue, și mă conducea pe jos până la micul meu apartament. Pereții erau de un cenușiu-albăstrui. În bucătărie aveam o masă de pin, iar în sufragerie o canapea neagră. Păstram locul impecabil. Voiam să fie impersonal, un loc unde cineva să se poată schimba în altcineva. Nu luam pastile. Nu mă băgam în nici o belea. Herb spunea că sunt adevărata lui soție; mă găsise în cele din urmă.

Când mi-a spus asta prima oară am fost tulburată, incredulă, am izbucnit în râs.

— Ce-i cu tine, ai luat-o razna complet? Ăsta-i ultimul lucru care-ți trebuie.

— Văd în tine ceva, a spus, uitându-se la mine cu hotărâre și dându-mi la o parte părul de pe ochi. Ceva ce tu nu vezi.

— Oricum, am spus mohorâtă, ai deja o soție.

S-a aruncat peste perne.

— Dacă mai trebuie să trăiesc încă o lună cu țăcănita, mă spânzur. Ani de zile am sperat că o să aibă și ea o aventură, ca să pot ieși din povestea asta. Dar nici vorbă. Cățeaua.

Îmi doream din suflet să spun da, însă mă temeam de Gigi și mă temeam, de asemenea, de ce i-aș fi putut face lui Herb. Îi rănisem, practic, pe toți cei pe care-i cunoscusem și pe care-i iubisem. Cum să am încredere în mine căsătorită?

Răsturnare de situație

Asunat interfonul, un semn de rău augur. Nu comandasem nimic, Herb avea chei. Nu mai știa nimeni unde eram. Am spus „Bună" și am auzit vocea lui Gigi. Încheieturile mi-au

tremurat, curentate cu frică. Am spus că o să cobor imediat. M-am gândit că pe stradă aveam să fiu mai în siguranță. Tocmai mă îmbrăcam cu jacheta când am auzit o bătaie în ușă. M-am gândit să fug pe scara de incendiu, dar până la urmă am deschis ușa. Și am văzut-o acolo, arătând magnific din cap până-n picioare, ca desprinsă din *La Dolce Vita*, în rochie neagră și cu haină de blană, păr negru în șuvițe pe frunte, cu gura aceea cu colțuri coborâte, voluptuoasă, și ochi bântuiți de tristețe pe sub stratul de rimel. A dat un tur al casei, pe tocurile-i ascuțite, fără să zică o vorbă, s-a uitat în bucătărie, s-a zgâit în dormitor și în baie. După care a rămas așa, în picioare, și m-a luat în primire. Purtam o bluză fără mâneci și pantaloni elastici, mulați, aveam părul sârmos prins în coadă la spate. Arătam de parcă eram maseuza ei sau poate antrenoarea de tenis, în nici un caz însă înlocuitoarea.

— Târfă ce ești, a spus. Ce drăguț din partea ta.

— Nu sunt târfă, am zis.

— Nu târfele sunt plătite pentru sex? Cum numești tu asta? Am știut-o din clipa în care mi-au căzut ochii pe tine. Am știut că ești o poamă-rea — un prădător, și încă de cel mai rău soi, inconștientă. Lucrurile pur și simplu ți se „întâmplă", așa-i? Și până să-ți dai seama mi-ai și furat bărbatul!

Am încercat să mă uit pe interiorul hainei ei după vreo armă. M-am gândit că dacă nu e înarmată aș fi putut să mă apăr.

— Îmi pare rău, am spus.

— Mi-a zis că te iubește, a rostit ea.

Nu știu cum de-a ajuns să-mi îmbrățișeze genunchii. M-am uitat în jos și am văzut-o îngenuncheată, cu haina desfăcută în jur precum trena unei regine a piticilor.

— Poți să stai aici, să te întâlnești cu el, să ai o aventură, dar nu mi-l lua, te rog, nu mi-l lua...

Nu mai țin minte ce-am spus. Era ceva gen „Bine, n-o s-o fac", cred, fiindcă a plecat de-acolo cât ai clipi din ochi.

După aceea, n-am mai putut face dragoste cu Herb, și știam că ar trebui să mă mut din locul acela, dar n-aveam pur și simplu destui bani pentru chirie în avans decât dacă mi-aș fi găsit un coleg de cameră și nu mai cunoșteam pe nimeni. N-aș fi putut să mă întorc la Jim, sau la Trish, sau la Suky, ori în mansardă. Adică aș fi putut, dar știam că asta avea să ducă la dezastru. Herb a fost cât se poate de înțelegător. A insistat să rămân de una singură în apartament, chiar dacă asta însemna ca el să stea într-un hotel, fiindcă, de când Gigi știa, era dureros pentru el să mai locuiască cu ea. Mă suna și-mi spunea că mă iubește de zece ori pe zi, îmi trimitea flori, mi-a trimis și un colier. Nu voiam să vorbesc cu el. Când veneam acasă de la muncă mă ghemuiam doar în pat și încercam să nu mă gândesc la droguri. Pe stradă era o biserică catolică și, cu toate că eu nu eram catolică, mă duceam acolo adesea. Nu atât pentru slujbă, cât pentru ca să stau acolo și să mă rog și să-mi cer iertare din nou, și din nou, și din nou. Nu făcusem decât să provoc nefericire și durere, și continuam s-o fac. Le-am scris părinților mei un bilet ca să le spun că sunt bine și că am unde să stau și nu vă îngrijorați vă rog fiindcă eu cred că probabil e mai bine așa, dacă mă dau deoparte începând de acum, date fiind circumstanțele. Nu intenționasem să pun și adresa expeditorului pe plic, dar am pus-o până la urmă.

*

Într-o dimineață, Herb a pătruns în apartament, m-a ridicat din pat, m-a îmbrăcat, m-a îndesat în Jaguarul lui și m-a dus până la casa de pe plajă ca să pot face o plimbare pe nisip și să respir aerul mării. Urcând spre casa de păpuși din sticlă mă simțeam copleșită de sentimentele mele pentru Herb, cu aceeași certitudine zguduitoare care mă izbise privindu-l atunci, la petrecerea dată de Gigi: că îl cunosc, îl înțeleg, că tânjesc după compania lui. Așa că fusese foarte bine gândit din partea lui să mă aducă aici.

Pe drum spre casă s-a lăsat noaptea. Eram pe o șosea îngustă de țară. Farurile lui Herb scoaseră la iveală un pui de căprioară la marginea drumului. Avea picioarele strânse sub corp și ciulise urechile. Herb a oprit mașina. Am coborât. Apropiindu-ne, am putut vedea că ființa era înspăimântată, că tremura, dar n-a luat-o la fugă; și-a coborât urechile și a aplecat capul.

— Poate mama lui a fost lovită de vreo mașină, am zis.

— Are picioarele rupte, a spus Herb. Altfel ar fi rupt-o la fugă.

— Să-l ducem la veterinar? am întrebat. Herb a ridicat corpul puiului. Picioarele din spate i se bălăngăneau inerte și însângerate; cele din față se agitară jalnic prin aer, cu mișcări ca de galop.

— N-au ce să-i facă, a zis.

— Nu putem să-l lăsăm așa aici, am zis eu.

Herb a așezat căprioara la loc cu blândețe și s-a întors la mașină. M-am așezat lângă el. A tăcut pentru o bucată bună de vreme. A inspirat adânc, apoi a expirat.

— Închide ochii și acoperă-ți urechile, a spus.

— De ce?

— Doar fă ce-ți spun, a rostit. A dat înapoi cu mașina cam trei metri. Prin parbriz am văzut puiul de căprioară, încremenit și alb ca o fantomă în lumina farurilor. Herb a ambalat motorul, a apăsat pe accelerație. Am țipat, dar nu și-a schimbat direcția. Am strâns tare din pleoape și, când am dat peste căprioară, am simțit zgomotul înfundat al loviturii. Mașina se oprise. Herb a dat înapoi, a coborât, a verificat dacă murise. Apoi a pus din nou mașina pe drum și a pornit spre oraș.

N-am vorbit deloc pe drumul spre casă. Când s-a oprit în fața clădirii mele, m-a privit.

— Ar fi murit de foame sau de frig ori ar fi fost devorat, a spus. Știi asta?

Am aprobat din cap. În noaptea aceea a dormit la mine. Dimineața, foarte devreme, m-a trezit cu zgomotul pe care-l făcea plângând. L-am întors spre mine, i-am șters lacrimile. Atunci l-am iubit. Pentru că avusese curajul să facă ceva care-l duruse atât. Un act de bunătate bizară. Atunci am știut-o, cu certitudine maximă.

— Mă mărit cu tine, am spus.

— Chiar? Părea perplex.

— Cum aș putea să n-o fac?

Glonț

Herb m-a sunat de la o cabină telefonică din Park Avenue.

— I-am spus că ne căsătorim.

— Cum a fost?

— Oribil, și apoi... ceva mai puțin oribil.

— Vino acasă atunci, am zis. A venit. Am făcut omletă, am prăjit chifle și ne-am uitat la emisiuni proaste la televizor până la trei dimineața. Eram nespus de fericiți.

— Trebuie să fii un pic atentă, a spus Herb, cu Gigi.

— Ce vrei să spui, că o să încerce să mă omoare?

— Nu, nu, nu. Dar e instabilă. Și se simte disprețuită. Așa că dacă sună interfonul și ești singură aici, să nu răspunzi.

— Și dacă am comandat ceva pentru acasă?

— Nu comanda decât dacă-s aici.

Au trecut câteva săptămâni. Herb și-a adus lucrurile treptat-treptat: cutii cu cărți, două afișe înrămate ale unor filme vechi și garderoba lui redusă, dar de cea mai bună calitate. Hârtiile de divorț fuseseră înaintate. Gigi se ținea departe. Trăiam într-o micuță carapace de mulțumire. Nu ne vedeam aproape cu nimeni. Doar lui Sam Sha-

piro, aliatul de încredere al lui Herb, i se permitea accesul la secretul nostru. De cam două ori pe săptămână ieșeam toți trei, iar Sam ne încânta de obicei cu povești despre dezastuoasa lui viață amoroasă sau se lamenta în privința noului său roman.

Într-o asemenea noapte, Sam a ajuns la apartament înainte să vină și Herb. S-a așezat pe canapeaua de culoarea cernelii negre, sorbind dintr-un pahar cu suc de ananas și urmărind pătrățelele tremurătoare de lumină solară în nuanța șofranului apărând și dispărând pe perete, în vreme ce soarele apunea. Fața lui tânără și sarcastică de răpitor strălucea de umor și curiozitate.

— Ai niște pileală pe-aici? m-a întrebat.

— Nț, am spus. Dar aș putea să-ți fac un sandviș.

— Chiar că te-ai pus pe calea cea bună, a spus, măsurându-mă cu scepticism.

Am râs.

— Nu crezi asta?

— Sunt două școli de gândire privitoare la felul în care se schimbă oamenii. Da și nu.

— Tu ce crezi?

— În mod fundamental... nu. Dar sper că greșesc. Pentru binele meu. Tonul lui ironic părea pătruns de o nuanță melancolică.

— Ce-ai schimba la tine dac-ai putea? am întrebat cu voce moale, făcând încă un pas, o știam, către el.

S-a gândit preț de câteva clipe.

— Să observ mai puțin. Mi-e lehamite să fiu fantoma de la petrecere. Vezi tu, Pippa, eu sunt una dintre ființele acelea nenorocoase care nu există pe de-a-ntregul. Trăiesc pe seama altora. Dar toți scriitorii sunt vampiri, nu ți-a spus Herb?

— Încă nu.

— Dacă aș găsi fata potrivită, ea m-ar face real.

— Chiar crezi asta?

— *Tu ești* reală.

M-a fixat atunci cu o privire în care am văzut dorință adevărată. Forma poveștii noastre s-ar fi putut topi ici și colo; Herb ar fi putut veni acasă și să găsească doi tineri îndrăgostindu-se. Dar nu am cedat. Mă schimbasem într-adevăr, mi-am dat seama. N-aveam de gând să seduc sau să mă mai las sedusă. Nici măcar de creatura feroce de lângă mine, oricât de tentant ar fi fost să scot la iveală un dram de pasiune adevărată din ființa lui întotdeauna atentă și mereu gânditoare. M-am uitat în altă parte și m-am ridicat, conștientă de mutația pe care o suferisem, ca și cum s-ar fi închis o ușă interioară. În sfârșit, fusesem îmblânzită.

— Așadar, Dracula, o să ajung și eu un personaj printr-o carte de-a ta? Micuța terminată care s-a îndreptat? am întrebat.

— Nu cred că te-ai potrivi în vreuna dintre poveștile pe care le am în cap, a spus el, revenind la tonul lui obișnuit, batjocoritor.

— Cum așa?

— Ești prea... nu știu, chiar nu știu. Aveam de gând să zic primitivă, dar nu-i asta. Ai zâmbetul ăla mic și trist, dar îți place de fapt să te bucuri de viață. Drăgălașă, dar obraznică — ești o femeie fatală ingenuă — ciudat de calmă, aproape absentă... Ești greu de prins și de surprins, Pippa. A zâmbit la propriul joc de cuvinte.

În noaptea aceea, în taxiul cu care ne îndreptam spre centru, și apoi la cinema, între cei doi bărbați, am simțit că sunt în totală siguranță, protejată de solicitudinea și dorința lor. Herb luase slăbiciunea lui Sam pentru mine

ca pe un compliment la adresa lui. Nu-l deranja nici cât negru sub unghie. Știam cu toții că sunt a lui Herb.

Apoi, într-o zi, a sunat telefonul. A răspuns Herb.

— Bună, a zis cu neliniște și surpriză. A ascultat vreme îndelungată, scoțând doar câteva interjecții. Când a închis, a rostit: Să nu-ți poți crede urechilor, nu alta.

— Ce?

— Gigi vrea să ne invite să luăm prânzul la casa de pe plajă.

— De ce?

— Vrea să venim și să facem schimbul acolo.

— *Să facem schimbul?*

— Vrea să fie civilizată, vrea să fie sofisticată și să arate că nu-i pasă că mă pierde. Habar n-am.

— Adică tu vrei să mergi? Ce s-a întâmplat cu partea unde nu răspund la ușă ca nu cumva ea să-mi înfigă un cuțit în piept?

— Nu, nu, vocea îi era total diferită. Calmă. Gigi are o parte rațională, care iese la iveală în cele mai blestemate momente. A scuturat din cap, râzând încet. Pun pariu că și-a găsit un bărbat. Asta trebuie să fie. O să ni-l dezvăluie la prânzul ăsta. La Gigi, totul are legătură cu vanitatea.

Așa că duminica următoare am plecat cu mașina spre plajă. Structura de sticlă a casei strălucea în lumina soarelui. Înăuntru, cabana mică și pitorească arăta de parcă ar fi fost pusă într-o vitrină dintr-un muzeu din viitor. Dedesupt ar fi putut fi scrisă o explicație: „Aceasta este o reconstrucție a unui spațiu de habitație din prima parte a secolului douăzeci, completat cu lucrări artistice și ustensile de bucătărie". Herb sări din mașină. Eu am rămas înăuntru magnetizată, cu extremitățile de plumb. Îmi simțeam pielea de pe față grea, ca o mască de lut. Devenisem și foarte somnoroasă.

Paşii lui Herb sunau alert şi optimist pe pietriş. Am auzit portbagajul deschizându-se. Am deschis portiera, mi-am strecurat afară capul şi m-am uitat în spate, să văd ce face acolo.

— Pot să mă duc pe plajă o vreme? am întrebat. Mă gândeam că dacă mă pun să zac puţin în nisip o să-mi recapăt puterile. Vedeam doar partea de sus a figurii lui Herb; uşa portbagajului ascundea restul. Când o închise, trântind-o, am văzut că are în mână racheta lui de tenis. Se agăţase de oferta prânzului de reconciliere al lui Gigi cu puţin cam prea multă disperare, m-am gândit. Nu putea, pur şi simplu, rezista la ideea că un sfârşit civilizat ar putea fi posibil pentru acest al doilea mariaj al său. De primul, dizolvat în condiţii neplăcute cu peste treizeci de ani în urmă, vorbea cu dispreţ, numindu-l cuplu fără vlagă de intelectuali neofiţi, care confundaseră o pasiune comună pentru *Aşa grăit-a Zarathustra* cu iubirea.

Chiar când Herb era pe punctul de a-mi răspunde, Gigi ieşi din casă. Briza uşoară îi lipea materialul fin al caftanului portocaliu de formele statuare, făcând-o să arate ca o versiune cu bust mai mare a unei Venus înaripate. A dat să ridice braţele, apoi s-a răzgândit şi şi-a pus mâinile în şolduri.

— Bine aţi venit, a spus.

Acum chiar că trebuia să mă dau jos din maşină.

Am intrat în casă. Mirosul dulce şi pătrunzător de iasomie mă izbi ca un val de căldură, mi se strecură în creier şi aduse la lumină o amintire a primei mele vizite, cu Herb şi Gigi pe plajă, cu ceaiul dulce cu gheaţă şi cu scurtul sentiment de proprietate pe care-l avusesem privind către mare din înaltul verandei. Trebuia să recunosc: îmi dorisem, în momentul acela, să am viaţa lui

Gigi. Nu din pricina banilor — nu, nu tocmai. Doar că banii făceau ca totul să fie atât de în regulă. Te făceau să te simți în siguranță. Mirosul de flori proaspete într-o cameră de oaspeți. Gustul ceaiului cu gheață preparat de altcineva. Era opusul haosului, opusul a tot ce știusem vreodată până atunci. În sfârșit voiam și eu să am un loc al meu. Da, mărturisesc: voiam ce are Gigi și, orbește cumva, dar fără milă, aranjasem lucrurile ca să obțin asta.

La intrare, Jerzi, valetul, îi aruncă lui Herb o privire plină de cel mai negru umor, cu pleoapele căzute, fața impasibilă și o sprânceană ridicată. Herb ridică din umeri și-și permise să schițeze un zâmbet. Dădurăm, așezat pe canapeaua de piele de un alb glacial, peste Sam Shapiro, ce părea surprins și nelalocul lui. M-am întors spre Herb, care-și întâmpină prietenul mai tânăr și tensionat cu o strângere sănătoarsă de mână și cu o expresie întrebătoare. Era posibil ca Sam să se culce cu Gigi? Ar fi fost prea ușor. Și totuși felul în care-și lăsase degetele să-i zăbovească pe mâna lui Sam când îi întinsese un pahar cu băutură, șoptitul teatral cu care-i ceruse să aducă brânza și salamul din bucătărie, când Alfonsa ar fi făcut asta cât ai clipi din ochi — toate păreau să confirme o asemenea idee. Herb îi acordă lui Sam o atenție specială, bătându-l pe spate și întrebându-l cum îi mai merge cu cartea, cu toate că vorbiseră despre subiectul în cauză cu o zi înainte doar, și asta numai pentru a-i transmite că, dacă *chiar* se culca cu cea care urma în curând să-i devină fostă soție, era în regulă în ce-l privea.

Gigi nu reușise deocamdată să mă privească în ochi. Era toată numai lapte și miere, roșie în obraji și părând bucuroasă că face un lucru atât de extrem de original. Și totuși era ceva artificial în mișcările, gesturile, expresii-

le ei, ca și cum s-ar fi imitat pe ea însăși. Eram plină de jenă. Herb rânjea cu dinții încleștați, hotărât să treacă prin acest calvar ca să obțină ce voia. Sam arăta de parcă și-ar fi dorit să dispară. Micuța cabană de culoarea ocrului din mijlocul încăperii își retrăsese cu timiditate umbrele albe, ca și cum și-ar fi coborât ochii cu stânjeneală. Mi-am dat seama deodată că până atunci nu spusesem mai nimic. De fapt se părea că nu mi se cere nici o replică în această punere în scenă pe care o jucam cu toții. Era mai mult decât suficient, pentru mine, doar să exist. Eram, până la urmă, motivul pentru care ne aflam cu toții aici, în această nouă stare de fapt. N-aveam nevoie de mai multe replici decât Elena din Troia. Eram Pippa Distrugătoarea.

Se turnă șampanie; am băut cu toții câte un pahar. Gigi îi turnă un al doilea pahar lui Herb, strecurând spre el o privire de o indiferență răutăcioasă, cu năsucul cufundându-i-se în pielea feței, cum se întâmpla când era pe punctul de a zâmbi, dar fără să zâmbească. Era oare posibil să flirteze cu el? Șampania îmi lăsă o greutate surdă în tâmple. Voiam din nou să mă întind undeva, să dorm, să fiu departe. Speram că aveau să se descurce și fără mine. Făcând ultimele retușuri la masa pusă pentru patru persoane, Alfonsa părea îngrijorată. Schimba încontinuu locul farfuriei cu unt, al solniței, cu ochii umblând încolo și-ncoace pe suprafața mesei de parcă ar fi citit ceva în graba mare.

— Alfonsa, a spus Gigi cu o voce în care se simțea un reproș ușor, ca și cum ar fi atras atenția unui copil uituc. Ne-a poftit pe verandă cu o mișcare a brațului. Să luăm o gură de aer înainte de masă, a spus.

— Și aici e oxigen, a făcut Herb, adoptând cu ea vechea lui manieră de tachinare. Gigi chicoti și, pentru o

clipă, m-am gândit că totul avea să se dezintegreze; aveam să lăsăm deoparte scenariul ăsta și să ne întoarcem la vechile roluri. Herb și Gigi, cuplul căsătorit cu experiență; eu, vagaboanda ținută în preajmă pentru că arată bine, ca un soi de reprezentant al Ordinului Epavelor; Sam: prietenul genial care-și bântuie ca o fantomă propria viață, doborât de propriul talent și adăpostit, la fel ca și mine, în casa celor doi binefăcători. Aproape că-mi doream să fie adevărat. Ar fi fost mai sigur așa. L-am privit pe Herb. Părea incredibil de bătrân, din altă lume. Voiam să mă ia în brațe, să rupă pânza pe care o țeseam în jurul meu, să ne facă să fim din nou adevărați.

Gigi intră în casă să verifice ce-i cu mîncarea. Am oftat cu toții deodată.

— Ei, e ditamai situația aiurea, a spus Sam.

— Îmi pare rău că ai ajuns băgat în povestea asta, a zis Herb.

— Nu mi-am dat seama până ce nu v-am văzut venind, a spus Sam.

— Uite, să știi că mi-a luat o piatră de pe umeri, a spus Herb, punându-mi mâna între omoplați.

— Ce anume? a întrebat Sam.

— Tu și Gigi.

— *Ce*? M-a invitat la cină doar! Asta-i *tot*!

— Asta spui tu, a făcut Herb, zâmbind ușor la vederea noii dificultăți în care fusese pus Sam.

Acesta din urmă m-a măsurat apreciativ și-a scuturat din cap.

— Fata misterioasă, a zis.

Gigi deschise ușa de sticlă și ne chemă înăuntru. Festinul nostru era întins pe masă precum o jertfă sinistră făcută unui zeu răzbunător. Un cap tăiat de vițel se holba la noi cu tristețe; un purcel de lapte cu o piele ce pă-

rea tăbăcită avea în gura larg deschisă, îndesat înăuntru, un măr prea mare. Printre aceste monstruozități, un bol de cartofi prăjiți exact cât trebuie și o salată arătoasă păreau să nu-și afle locul.

— Prânzul ăsta este în onoarea lucrurilor așa cum sunt ele de fapt, a zis Gigi, punându-l pe Herb să stea la dreapta, pe Sam la stânga și pe mine vizavi de ea. Herb avea nervii întinși la maximum; puteam să-mi dau seama. Știți, cum mâncăm cu toții carne și alte chestii și nu ne gândim la fețe, la cine este omorât...

— Ce bine că nu-i nici un vegetarian pe-aici, a zis Herb.

— În America, a spus Gigi, sunteți foarte realiști. Vreau să spun, pentru voi gesturile măreațe nu-și au rostul. Aici e adevărul așa cum îl văd eu. Un porc pentru o vacă. O tranzacție onestă.

— Cine-i una și cine cealaltă? nu s-a putut abține Sam.

Gigi a strâns din umeri, cu lacrimi în ochi.

— Pardon, a făcut Sam, fixându-și privirea în farfurie.

— Haideți să mâncăm, mai bine, a spus Herb cu voce stăpânită, apucând un cuțit de tăiat carne. Cine vrea porc?

— Mai întâi, a zis Gigi, un toast. A ridicat paharul. Razele de soare strecurate prin peretele de sticlă din spatele ei se reflectară în cristal; o stea de lumină îi explodă lângă mână.

— Pentru transformare, a spus.

Ne-am ridicat paharele cu toții, îndatoritori, și am băut. Apoi ea a deschis sertărașul acela din masă, micuțul sertar secret în care-și ținea clopoțelul, și a scos la iveală un lucrușor lucitor, negru, nu mai mare decât un șoarece. Era dur și arăta perfect în palma ei.

— Gigi, a rostit Herb, ridicându-se. Dă-mi chestia aia. S-a întins spre ea. Dă-mi-o. Ea i-a zâmbit, un zîmbet straniu de satisfacție, sau de victorie.

— Nu-i ciudat, a spus, cum bărbații se mărită întotdeauna cu femei care sunt din ce în ce mai ușor de dominat, până ce ajung cu o imbecilă?

Sam stătea nemișcat, cu fața albită de teroare. Gigi își odihni cotul pe masă, cu încheietura moale și cu arma cea micuță legănându-i-se în palmă precum corola pleoștită a unei flori ofilite. Apoi se întoarse către mine. Așteptam glonțul. M-am întrebat dacă avea să fie în piept sau în cap. M-am văzut alergând spre ușă, împușcată în spate. Cu ochii într-ai mei, își desfăcu buzele ca și cum ar fi vrut să spună ceva și-și înfipse în gură țeava micuței arme. Herb se aruncă spre ea, apucând-o de umeri chiar în momentul în care cartușul explodă. O trase spre el, iar capul ei căzu peste masă, lăsând să i se prelingă, din părul ondulat, o boare de sânge de forma unui evantai japonez, precum lava ce izbucnește dintr-un vulcan în fierbere. Geamul din spate se umpluse de roșu aprins. Herb rămase aplecat asupra soției sale ca încremenit, cu fața acoperită de sânge. Alfonsa urla și alergă fără țintă înainte și înapoi. Cu încetineală oribilă, corpul alunecă de pe masă, apoi de pe scaun și căzu moale pe podea.

Le-am întors spatele și am alergat afară din cutia aceea însângerată, prin ușile franțuzești, până pe verandă, apoi pe scările putrede de lemn, pe cărarea îngustă, cu ramuri de pin pitic agățându-mi-se de rochie ca niște mâini înzestrate cu gheare. Am apucat-o fără țintă pe plajă. Nisipul îmi îngreuna pașii, compact precum un maldăr de prosoape. Mi-am azvârlit pantofii din picioare ca să pot alerga mai departe, simțind nisipul aspru pe tălpi, și m-am aruncat în apa rece a mării. Îmi amintesc

doar că voiam să pătrund adânc, cât mai adânc în partea cea mai întunecată, cea mai înghețată a apei, unde aș fi putut spăla de pe mine sângele. Cred că țipam; un bărbat apăru alergând spre mine, cu un câine alb alături. După ce m-am scufundat m-a tras la suprafață și m-a întrebat ce se întâmplase, în vreme ce câinele se gudura în neștire pe lângă mine, lătrând. Nu i-am putut răspunde. Ce se întâmplase *de fapt*? Fusese o sinucidere sau o crimă? Iar dacă fusese crimă, atunci cine o făcuse?

Acasă

Cu o lună înainte de nuntă, Herb m-a convins să-mi invit părinții. Se gândea că, dacă ei n-aveau să fie acolo, căsătoria ar fi putut să nu fie, pentru mine, la fel de reală. Nu mai vorbisem cu Suky de ani întregi. Rupsesem orice relație cu ea și, cu toate că mă gândeam că-mi este recunoscătoare în secret pentru asta, mai visasem, la început, că avea cumva să mă găsească, să apară în apartament cu ochii limpezi și curățată de drog, pregătită să meargă la cumpărături sau să iasă la un milkshake. Dar nu se întâmplase așa. Toate veștile pe care le aveam despre familie veneau sub forma unor scrisori pline de evenimente relatate de tata, care-mi povestea despre reparațiile la casă și la boiler,

despre faptele măreţe ale fraţilor mei şi despre alte subiecte locale de interes. Întotdeauna epistolele se terminau cu „mama ta îţi trimite dragostea ei". Propoziţia asta suna ca un sarcasm; Suky alesese şi nu mă alesese pe mine. Sfatul lui Kat să uit trecutul, să privesc înainte, numai înainte, se dovedise eficient pe termen lung. Începusem, treptat, să nu mai plâng după mama. Îi storsesem amintirea de orice emoţie, până când ajunsese să-mi stăruie în minte inertă, ca un porc în cârligul din vitrina unei măcelării.

Fratele meu cel mai mare, Chester, mă suna când şi când să se asigure că sunt bine, şi ne mai întâlneam uneori prin oraş. Câteodată îmi dădea sume mici de bani. După dispariţia mea, Chester intrase la medicină. Acum era doctor. Păstra încă atitudinea mohorâtă şi lipsită de afecţiune din copilărie, care acum însă îl făcea să pară autoritar, un tip de încredere. Am fost surprinsă să-i aud vocea când mi-am adunat, în cele din urmă, curajul să sun acasă la ai mei.

— Nu-i tocmai în stare să meargă la o nuntă, a spus.

— Cum adică?

— E bolnavă.

— Bolnavă cum?

— E complicat.

În următorul week-end, Herb şi cu mine am plecat cu maşina spre Connecticut. Des făcuse tot ce putuse ca să mă descurajeze, dar trebuia s-o văd. Ajunşi la Green, am observat că zugrăveala de pe casă se jupuia. M-am întrebat când avea să iasă tata la pensie. Am sunat la uşa din faţă, simţindu-mă ciudat; în copilărie nu folosisem niciodată uşa asta. Dar acum eram o străină, şi Chester veni să ne întâmpine. L-am îmbrăţişat. În spatele lui stătea Des, şi mai scund, se părea, cu cearcănele de sub ochi în-

roşite, cu părul încărunţit. Fusese întotdeauna o persoană calmă, dar acum părea resemnat. M-a sărutat pe păr şi m-a condus în sufragerie.

Stătea pe micul ei fotoliu preferat, într-o bluză matlasată de pijama roz şi într-o rochie care-i era atât de largă încât părea a altcuiva. Se smochinise, ajungând doar o umbră a ceea ce fusese odată. Mama mea nu era nicăieri. Herb, observasem, era şocat. Durase ceva până să scape de aerul lui obişnuit de amuzament distant. Suky reuşise asta fără să încerce măcar.

A zâmbit politicoasă când ne-a văzut intrând. Îşi placase dinţii.

— Vreţi nişte ceai, voi doi? Vocea rămăsese la fel, acelaşi chiţăit sudist, cu un uşor sâsâit din cauza dinţilor artificiali. Micul tic care-i mişca obrazul devenise o schimonoseală violentă, spasmodică. Am simţit că-mi vine s-o iau la fugă.

— Mi-ar plăcea un pic, a zis Herb. S-a aşezat pe un colţ de canapea şi s-a apucat să admire casa lui Suky. Ea l-a privit cu bunăvoinţă, în vreme ce Chester turna ceaiul, apoi a început să tremure incontrolabil la încercarea de a sorbi din el. Herb s-a întors spre Des şi a început să-l întrebe despre piaţa imobiliară din zonă. Crescuseră preţurile? Cât de mult? Dar parohia? Se micşorase? Se mărise. Ce interesant. Au ţinut-o aşa cu conversaţia cam cinci minute. Apoi a urmat o pauză.

— Am fost tare norocoasă, a zis Suky. Am patru copii minunaţi.

— Cinci, mamă, a zis Chester.

— Cinci copii, a rostit Suky pe un ton de neîncredere batjocoritoare. Ce-o fi cu mine?

Apoi a râs încet, privindu-mă, mi s-a părut, cu o expresie răutăcioasă golită de orice căldură. Părea imposi-

bil să nu mă mai iubească. Fusesem pasiunea vieții ei! Era posibil oare să-i par la fel de fără rost pe cât îmi părea și ea mie? Unde naiba era? Unde era mama mea? Mi-a venit să plâng pe tot timpul vizitei, dar nimeni n-a părut să observe, și mi-am șters lacrimile, frecându-mi colțurile ochilor ca și cum aș fi avut mâncărimi.

Mai târziu, când Des a ajutat-o să urce la etaj pentru un pui de somn, Herb și cum mine ne-am aliniat în hol ca să ne fluturăm mâinile de la revedere, de parcă s-ar fi îmbarcat pe *Queen Mary*. La jumătatea scărilor s-a oprit, cu spatele foarte drept. Des a privit-o, în așteptare. Știam că avea să se întoarcă și să mă privească. Trebuia s-o facă. Iar când a făcut-o într-adevăr, o rază de emoție, ascuțită precum sticla, răzbătu din privirea ei absentă și-mi împunse inima. Voiam să alerg pe scări și s-o îmbrățișez în momentul acela. Mușchii mi s-au încordat. Dar ceva m-a oprit. N-am fost în stare. Momentul trecu. S-a întors și a continuat să urce scările, cu Des susținându-i mîinile ofilite cu vârful degetelor, de parcă mâinile ar fi fost petalele fragile ale unei orhidee.

Întoarsă în sufragerie, m-am azvârlit pe canapea, cu picioarele tremurând. Chester ne-a spus cu voce șoptită că-i făcea injecții cu doze mici de amfetamină combinate cu vitamine tot la câteva ore. În stadiul acela, doar injecțiile o mai țineau în viață. Se înfometase vreme de ani întregi, a spus cu durere, clătinând din cap. M-am gândit la bunica Sally cea grasă. Și la Suky, întotdeauna lângă cuptor, mâncând dintr-o ceașcă budincă de orez, niciodată așezată cu noi la masă pentru mai mult de câteva minute. Începuse să ia drogul ca să nu aibă poftă de mâncare, ca să aibă energie pentru a fi mama perfectă, soția perfectă. Apoi drogul devenise personalitatea ei. Iar eu mă purtasem ca o scorpie.

O să mă-ntorc săptămâna viitoare, mi-am spus. O să mă-ntorc și o să stau cu ea și-o să vorbim despre una și alta. O s-o îmbrățișez atunci. Acum, pur și simplu, nu fusesem pregătită. Nu era timpul potrivit. Dar, cum se dovedi, am fost atât de ocupată cu pregătirea nunții încât a trebuit să-mi amân vizita. N-am mai văzut-o niciodată. A murit în mai puțin de o lună. Au găsit-o pe pat, mi s-a spus, cu o farfurie cu pâine prăjită, neatinsă, pusă pe stomacul supt. Acum, dacă ar fi să-mi doresc ceva, un singur lucru, aș cere o după-amiază cu mama. Mi-ar plăcea să-i spun cât de iubită este, în ciuda a toate, din cauza a toate. Aș vrea o șansă să fiu bună.

Novice

Rochia mea de mireasă a fost de un roz foarte deschis. M-am gândit să fie albă, dar cu un strop din sângele lui Gigi pe ea. În fotografiile de la nuntă arăt ca un copil pe lângă el. Ne-am căsătorit în biserică. Mai pot simți încă praful din aer, pot încă să-l văd rotindu-se în lumina portocalie și albastră filtrată printre ferestrele circulare cu vitralii din spatele altarului. M-am simțit ca o novice ce-și spune jurămintele. Măritișul cu Herb era pentru mine precum o

nouă piele, o ultimă șansă pentru bunătate. Știam că, dacă o dau și cu asta în bară, aveam să fiu damnată pe vecie.

Începuturi

În șapte ani de căsnicie cu Herb, Gigi nu se obosise să-și schimbe testamentul; după moarte milioanele sale reveniră părinților și imperiului lor farmaceutic din Italia. La aflarea veștii, Herb fu în același timp ușurat și uimit. Ar fi fost, desigur, de nesuportat pentru el să moștenească averea soției sale disprețuite. Și totuși, de ce nu-și schimbase testamentul?

„Era întotdeauna paranoică", asta credea Herb. Poate că avusese dreptate să fie.

Nici măcar unul dintre prietenii lui Herb nu-l abandonă după sinuciderea lui Gigi. Numai hoaștele ei, o mână de europeni pe care Herb îi considerase întotdeauna prea plicticoși sau pretențioși ca să socializeze cu ei, se țineau acum departe de el. Nu că le-ar fi simțit cineva lipsa!

Cam toți cei pe care Herb îi cunoștea o consideraseră pe Gigi, după cum reieși, dusă cu pluta și, cu toate că socotiseră ceea ce se întâmplase o tragedie, erau în egală

măsură uşuraţi că Herb nu mai era împovărat de o soţie cu comportament instabil şi din ce în ce mai jenant. În privinţa mea — ei bine, mă înghiţiră cum înghite stafidele un aluat de prăjitură ce n-are nevoie de ele, dar nici nu e afectat. Herb s-ar fi putut căsători şi cu o cămilă, iar cercul lui ar fi acceptat-o. Era un bărbat într-adevăr carismatic. Avea un cuvânt de spus în lumea editorială, dar oamenii erau atraşi în mrejele lui de farmecul său dinamic, de pofta sa teribilă de viaţă, de legătura lui cu o perioadă mai glorioasă, titanică, prenevrotică, a vieţii literare americane, din vremea când lumea avea obiceiul să bea scotch la cină, să scrie sentinţe ireverenţioase şi să ruineze vieţile altora cu inconştienţă.

M-am cuibărit în căsătoria asta, am luat-o în braţe ca pe un bebeluş, i-am dat de mâncare, i-am schimbat scutecele. Nici un bărbat nu era iubit cât era Herb. Se minuna de genialitatea alegerii lui când îi aduceam papucii, când îi masam tâmplele cu ulei parfumat sau când îmi petreceam jumătate din zi gătind. Nu ştiam încă să fiu cu adevărat această nouă persoană. Nu ştiam cum să am grijă de o casă, de un bărbat, cum să fiu credincioasă. Dar, precum un dansator care învaţă o figură nouă, m-am bazat pe repetiţie ca să-mi obişnuiesc mintea.

La început eram pierdută în rol, mă simţeam ca un impostor falsificând cecuri cu noul meu nume, alegând decoraţiunile pentru noul nostru apartament, vânzând casa de sticlă şi găsind o locuinţă mai umilă pentru weekenduri, fără plajă. Nu prea ştiam cum să-mi cumpăr haine sau să plănuiesc o cină festivă. Continuam să mă prefac doar că mă îmbrac cu hainele bune şi să răspund la telefon cu voce alintată, cum făceam la zece ani, când eram căsătorită cu invizibilul Joey. Am lucrat la noua

mea identitate ani întregi, până ce rutina de nevastă a lui Herb a devenit la fel de naturală ca mersul.

Totuși, până ce n-am rămas însărcinată cu gemenii n-am crezut cu totul în propriul meu rol. Ființele astea două au început să mă scormonească cu concretețea lor. Aveau sânge, ochi, destine. Spre deosebire de mine, se născuseră perfecți, masculin și feminin, un întreg. M-am gândit că la gemenii băiat-fată acționează ceva magic. Era un dar, un semn. M-am oferit lor cu bucurie de penitent. Și treptat, în nopțile petrecute întinsă trează lângă Ben și Grace, în timp ce mă apucau de păr, în somn, cu mânuțele lor calde și moi, în timp ce-mi adulmecau gâtul și mă strângeau tare cu brațele lor grăsuțe, în timp ce picioarele le erau încleștate peste abdomenul meu, am început să mă schimb într-un fel mai profund. Membrele copiilor mei creșteau peste mine precum rădăcinile; am devenit parte din ei. Am început să vreau ce simțeam că le trebuie. Folosind-o pe Suky ca pe un model inversat, m-am străduit să mănânc bine, să beau rar alcool, să nu iau nici un medicament.

Când crescură, a devenit clar că gemenii au personalități opuse. Ben era bun, curios, inteligent. Îi plăcea sportul, era un student bun, lucra după ore, de la treisprezece ani, la recepția corespondenței din editura lui Herb. Era un puști responsabil și sensibil.

Grace era agitată, dură, un conducător. Avea puternice porniri să-și facă singură dreptate, care începură să devină îngrijorătoare cam pe la cinci ani, când îl lăsă lat pe un băiat, pocnindu-l cu o bâtă de softball pentru că-i furase fratelui ei bomboanele. Refuză, când era foarte mică, să poarte haine. Încă mai am la încheietura mâinii o cicatrice de la o mușcătură pe care mi-a aplicat-o pe

când încercam s-o bag cu de-a sila într-o rochiță pentru petrecere — ne duceam la o nuntă.

Până la urmă a trebuit să angajez o dădacă și s-o las acasă, fiindcă nu voia să se îmbrace cu nimic altceva decât cu un șirag de mărgele. Toate pieptenele din casă aveau dinți lipsă de pe urma încercărilor nefericite de a-i îmblânzi părul des, încâlcit și blond care-i cădea în spirale încăpățânate în jurul feței inteligente, strălucitoare. Grace simțea totul cu o intensitate aproape alarmantă. Putea să fie atât de posesivă cu mine încât uneori îi simțeam afecțiunea ca pe o pungă de plastic pe față. Trebuie să recunosc că și sentimentele mele pentru ea puteau fi la fel de violente, lucru care mă înfricoșa uneori, fiindcă mi-o aminteam pe Suky și îmbrățișările ei sufocante, felul în care mă ținea imobilizată ca să mă sărute, făcându-mă să râd atât de tare că sfârșeam prin a plânge, simțindu-mă zdrobită, părându-mi-se că avea să mă omoare de-a binelea. Cu Ben totul mergea ușor. Îl adoram, mă adora și cu asta basta. Dar cu Grace era ca o poveste de dragoste, cu izbucniri neașteptate de neplăcere, certuri până la lacrimi și dulci reconcilieri.

Într-o noapte, când Grace avea opt ani, am spionat-o. Îi băgasem pe gemeni în pat cu o oră mai înainte și m-am strecurat în vârful picioarelor ca să-i verific. Ușa era întredeschisă și am aruncat o privire înăuntru. Ben adormise repede. Grace, totuși, aprinsese pe furiș lămpița și dansa. Cămașa ei albă de noapte și părul blond ca un cuib în dezordine străluceau în lumina incandescentă. Dansul era în același timp sălbatic și grațios. Murmura un cântec, iar mâinile îi desenau arabescuri prin aer. Urmărind-o vrăjită prin ușa crăpată m-am gândit: ce-ar trebui oare pentru a transforma creatura asta mică și sălbatică în cineva dispus să se lase biciuit? Am reali-

zat pe loc că nu-mi doream altceva pentru fiica mea, decât să-mi semene cât mai puțin cu putință. Trebuia s-o protejez.

M-am îndepărtat încetișor, păstrându-mă pentru sacrificiul ce avea să vină. Din noaptea aceea am încercat s-o țin mereu aproape — străduindu-mă din toate puterile să mențin o anume neutralitate, să izgonesc dramatismul din relația noastră —, dar în același timp am început s-o și răsfăț sistematic, într-o manieră deliberată, gândită cu grijă. Am descurajat-o să ajute prin casă, am împins-o spre jocuri competitive, i-am încurajat tendința de a se îmbrăca precum un băiat, de a se juca precum un băiat. Voiam să ajungă ca un bărbat — cu așteptările unui bărbat — să posede sentimentul acela că se află în centrul lumii. Voiam să rup lanțul servitudinii care le încătușa pe femeile din familia mea.

Sistemul meu a dat roade. Grace a crescut cu aroganță, farmec, optimism și încredere absolută în ea însăși. Faptul că ajunsese să mă disprețuiască era un trist efect secundar al felului în care o crescusem, dar cred că era inevitabil. Mă vedea demnă de milă, o sclavă, un fiasco. Eram în slujba copiilor zi și noapte. Nu aveam slujbă și nu eram ajutată de nimeni la treburile casnice, în afară de curățenie. De-a lungul adolescenței lui Grace, am tot sperat că va veni ziua în care avea să-și dea seama ce făcusem pentru ea. Atunci avea să mă privească din nou iradiind de iubire, cum făcuse în acea după-amiază, demult, când învățase singură să citească și apoi mă-ntrebase: „*Acum* mă iubești mai mult decât pe Ben?" Dar momentul acela nu veni niciodată. Nevoia ei de mine se evaporase.

Când gemenii erau mici, aveam un vis recurent în care eram făcută friptură pe un platou imens, iar copiii

mei mă mâncau. Le plăcuseră întotdeauna costiţele; mi le frângeau pe ale mele cu degete puternice, unsuroase şi le consumau cu lăcomie, stropindu-le cu sos. Ciudat era că în vis mă regăseam conştientă, zâmbeam chiar. Nu mă puteam gândi decât la ce multe proteine consumă copiii.

În ciuda devotamentului meu din primele zile ale mariajului nostru, erau şi momente când, precum un lup domesticit de oameni, amuşinam ceva din vechea mea lume şi mă simţeam în capcană. Un bărbat tânăr şi frumos trecând pe stradă, vederea în parc a unor adolescenţi care luaseră vreo substanţă mă făceau uneori să-mi pierd echilibrul; puteam să mă simt clătinându-mă pe muchia noii mele existenţe şi-mi imaginam intensitatea senzaţiei cu care aş fi sărutat un bărbat abia întâlnit, sau izbitura ascuţită a amfetaminei între ochi. Dar nu m-am abătut niciodată din drum. Herb simţea şi el puterea jurămintelor noastre, dar refuza să arunce vreo umbră de vinovăţie asupra căsniciei, preferând să se gândească la sinuciderea lui Gigi ca la ceva natural, aproape inevitabil, generat de boala acesteia. Îşi savura această a doua porţie de paternitate. Nu-i izbutise cu copiii săi de dinainte, ajunşi acum mediocrităţi furioase trecute de treizeci de ani. Eram ticheţul lui lucitor pentru caruselul fericirii, al unei vieţi noi, al unei şanse reînnoite de tinereţe. Că ne întemeiasem extazul pe disperarea altcuiva — am uitat de asta până la urmă. Trăiam ca şi cum norocul nostru era ceva binemeritat.

Miranda

Şi cu toate astea, eram măcinată de o înnebunitoare insecuritate în privinţa iubirii lui Herb pentru mine. Aproape invariabil, aceeaşi reverie diurnă otrăvitoare mi se insinua în minte, în vreme ce împingeam prin parc cărucioarele copiilor, încercând să-i momesc să doarmă după prânz. Detaliile fanteziei erau diferite de fiecare dată, dar punctul central era acelaşi: găsesc o scrisoare. Găsesc o eşarfă. Găsesc o pereche de chiloţi. Dau peste Herb şi amanta lui în apartamentul nostru. Dau peste ei în casa de pe plajă. Dau peste ei prin parc, în timp ce-i plimb pe gemeni. Femeia e întotdeauna brunetă, înaltă, ţâţoasă, mai inteligentă ca mine. Bocesc. Jelesc. Acuz. Confrunt. Mă părăseşte.

Deveneam atât de pătrunsă de aceste scenarii cu trădări şi abandonuri, că abia dacă mai ştiam ce-i cu mine. Într-o zi mă plimbam prin Central Park, imaginându-mi că-l fac pe Herb cu ou şi cu oţet în vreme ce răpitoarea-i amantă se acoperea cu cearşafurile de pat din camera de oaspeţi, când o doamnă cam de şaizeci de ani mă abordă.

— Doamnă Lee?

Am privit-o, confuză. Avea un nas ascuțit și ochi mici, negri și prietenoși. Era englezoaică. Abia atunci mi-am dat seama că aveam lacrimi pe față. Am zâmbit, jenată și mi le-am șters. S-a prezentat drept Miranda Lee. Prima nevastă a lui Herb! Văzuse o fotografie cu mine și cu Herb la o oarecare petrecere caritabilă. Voia să mă salute. Devenise psihoterapeut. Ar fi trebuit să-i iau cartea de vizită. În loc de asta ne-am apucat să flecărim pe o bancă, în vreme ce gemenii dormeau. Era o femeie inteligentă, cu simțul umorului, în special în chestiuni legate de Herb. Când îi pronunță numele o făcu într-un fel amuzat, condescendent, ca și cum ar fi fost vorba despre un copil obraznic. Din ea iradia singurătatea, dar fără vreo dâră de amărăciune. Părea doar să fie o parte a vieții ei, ceva ce acceptase, ba chiar prețuia. După divorț, viața nu se oprise deloc pentru ea. Era un practician de succes, avea doi băieți cu care era bună prietenă, o viață socială bogată, frecventa opera.

La despărțire mi-a spus că-i par o persoană încântătoare. A zis apoi „Ai grijă de tine, Pippa" Zicând asta m-a privit drept în ochi. M-a deranjat avertismentul ei, ba chiar m-am simțit un pic insultată, și pentru Herb, dar și pentru mine, dar ce-a spus mi s-a întipărit în minte. După ziua aceea mi-am cenzurat fantezia despre aventura lui Herb. Am exersat mult, dar am reușit să mi-o izgonesc afară din minte cam de fiecare dată când mi-a mai apărut, până ce, într-un final, am renunțat complet la asemenea gânduri. M-am antrenat să am încredere în el.

Zăpadă

Îmi amintesc că într-o iarnă, la casa de la țară a unor prieteni cu copii mici, toți se duseseră să se dea cu sania, în afară de gemeni și de mine. Stătusem în casă cu ei toată dimineața, gândindu-mă că-s prea mici, la doi ani, să se dea pe ceva care se mișcă atât de repede. Herb a intrat totuși, cu ochi lucitori și obrajii îmbujorați de la frig, ca să-mi spună că ceilalți puști din gașcă se distrau de minune și erau doar un pic mai în vârstă decât ai noștri. Nu voiam să ies cu gemenii? Herb ieșea rar să se joace afară, așa că am zis da, bine. I-am înzestrat pe Ben și pe Grace cu paltoane, jachete groase, șosete, căciuli și bocanci, și au ieșit înaintea mea, cu mers șovăielnic. Cerul era senin și albastru; zăpada scânteia. Herb s-a strecurat pe partea din spate a saniei, ținând funia. A venit apoi la rând neînfricata Grace, agățată strâns de tăticul ei, eu și după aceea Ben, micuțul și drăgălașul meu Ben. Picioarele lungi ale lui Herb păreau niște linii de cale ferată pe care stătea trenulețul familiei, iar unul dintre prietenii noștri ne-a împins ușor. Atât de repede! Nu știusem că avea să fie atât de rapid! Și zăpada!... Nu vedeam nimic, zăpada îmi

acoperise fața, orbisem, pierdusem controlul și-i strângeam lângă mine pe Ben și pe Grace, eram terifiată zburând așa prin spațiu cu Herb mugind la cârmă și Grace țipând de bucurie, înghesuiți cu toții în ecranul alb fără imagine, până ce alunecarăm spre lacul înghețat de la poalele dealului și, încet, ne oprirăm. Ne-am răsturnat cu toții de pe sanie. Trăgându-mi răsuflarea cât pentru tuspatru, m-am întors să-l privesc pe Herb: toată fața îi era acoperită cu zăpadă, iar sprâncenele îi aduceau cu niște piscuri împodobite de nea; marginile de blană ale glugilor gemenilor se albiseră și luceau, iar ochii lor luminoși se iteau pe fețele ca de zahăr. Ne-am privit unii pe alții și am râs, am râs cât ne-au ținut plămânii, învârtindu-ne unii în jurul celorlalți, un cerc de ființe care-și aparțineau unele altora și nimănui altcuiva. În momentul acela am simțit că devenisem o familie, o echipă separată de restul lumii. În momentul acela, am devenit Pippa Lee.

Partea a treia

Rahat de leu și cartofi

În noaptea de după cina cu Moira, Pippa visă că umbla printr-un centru comercial gol, mestecând un cocoloș de gumă care-și pierduse aroma. Scările rulante erau încremenite; ușile turnante de metal erau blocate la toate ieșirile. Își scoase cocoloșul de gumă din gură și începu să caute un loc unde să-l arunce. Găsi coșul de gunoi, scăpă de gumă și se întreba tocmai dacă n-ar putea cumva să convingă pe cineva să deschidă debitul de tutun ca să-și cumpere niște țigări, când auzi, lângă ea, un sunet aspru, ca o respirație. Se răsuci și văzu un leu enorm. Acesta lingea cu seninătate dintr-o băltoacă de înghețată de căpșuni de pe podea. Coama îi era aspră, iar prin claia roșiatică se întrezăreau fire aurii. Pippa era îngrozită.

Leul o ignoră. Făcu câțiva pași elastici și sări cu grație într-un ghiveci uriaș cu un palmier artificial băgat înăuntru. Ghemuit, cu spatele curbat, cu picioarele din spate tremurându-i, leul își făcu nevoile pe pământul fals. Părea prostuț și neajutorat. Pippei îi păru rău pentru leu. Terminându-și treaba, se depărtă în grabă de ghiveciul gigantic, ca și cum ar fi întors spatele umilinței

sale și coborî pe una din scările rulante imobile, cu mișcări la fel de fluide ca ale unui râu, devenit din nou un prădător invincibil. Descoperind că are la îndemână, înfășurată în jurul brațului, o pungă de plastic, Pippa se apropie conștiincioasă de mormanul de excremente și-l băgă înăuntru cu o lopățică, cum de mii de ori făcuse în Gramercy Park, plimbându-l pe Milo, ogarul galez care murise de pneumonie prin 1996.

— Doamnă Lee? se auzi o voce venind din debitul de tutun. Se apropie de poarta de fier și se iți înăuntru.

— Aș vrea niște țigări, spuse cu voce tare spre întunecime.

— De care? întrebă vocea.

— Din acelea albe, zise ea.

De la tejgheaua magazinului alimentar din Marigold Village, Chris Nadeau stătea și o privea pe Pippa, în cămașă de noapte, ținând un cartof mare pe care-l scosese din coșul de gunoi într-o pungă de plastic pusă pe mână și privind fix pe deasupra capului lui.

— Marlboro Lights? întrebă îndatoritor.

Ea nu răspunse. Chris se aplecă peste tejghea și-și trecu degetele peste brațul ei. Pippa îi simți atingerea ca pe un șoc de la metalul porții debitului de tutun, dar era de-ajuns să întrerupă cursul visului. Își privi cămașa de noapte, se uită la cartoful din pungă, la picioarele ei goale. Ridicând privirea spre Chris, cu ochii plini de curiozitate și îngrijorare, începu să-și vină în fire încetul cu încetul.

— O, Dumnezeule, spuse cu voce scăzută.

— Ai vrea să te duc acasă? întrebă Chris.

Ea dădu din cap, întinzându-i cartoful.

Pe când ajunseră la locuința ei, o lumină slabă începu să se strecoare prin întuneric, precum o picătură de

cerneală ce colorează ușor apa dintr-un pahar. Se auzi țipătul unei păsări. Pippa nu făcu nici o mișcare ca să coboare din camion.

— Doamnă Lee, spuse el. Pippa? Blândețea lui o surprinse. Simți cum lacrimile i se preling pe obraji.

— Îmi pare rău, spuse ea. Ăsta-i ultimul lucru cu care să te complici. Întâi mama ta și acum eu.

— Nu-i la fel, zise Chris.

— Chestia e că merg prin somn. Am mers, recent. Ceva trebuie să fie în neregulă... cu mine. Faza cea mai ciudată cu asta...

— Ce? întrebă el.

— Mă simt pur și simplu atât de tânără, răspunse ea. Mă simt ca și cum aș fi o persoană foarte tânără.

— Păi, pentru împrejurimile astea chiar ești tânără.

— Nu la asta mă refer. Când eram foarte tânără... eram întotdeauna-n mijlocul vreunei drame de-un fel sau altul... și pe măsură ce am înaintat în vârstă și am avut o familie am încetat treptat-treptat să mai fiu în centru, știi, am pășit afară și alții au intrat în centru; când ai copii se-ntâmplă lucruri din astea. Și m-am obișnuit așa. Dar acum trăiesc dramoleta asta dubioasă, și sunt protagonistă, și mă simt total aiurea, chiar dacă știu că-i o problemă banală, probabil că milioane de americani sunt în picioare acum și ung cu unt aparatul de radio.

El râse, și la fel și ea.

— Ești o persoană neobișnuită, spuse el.

— Nu, nu sunt. Tocmai asta încerc să-ți spun. Neobișnuit e faptul că mă port aiurea.

— Crede-mă, spuse el.

— Poate ar fi bine să nu spui nimănui... despre asta, zise ea.

— OK.

Îl privi și pentru prima dată îi observă cu atenție ochii. Negri precum un fund de lac, străluceau cu onestitatea fără speranță a ochilor de câine.

— Păi, mulțumesc și noapte bună, spuse ea ieșind și împingând la loc portiera grea.

Herb dormea. Gol-goluț, cu picioarele încurcate în cearșafuri, cu brațele întinse larg în părți, cu pieptul său păros și proeminent expus, arăta de parcă ar fi fost adus de ape la țărm, precum Odiseu pe insula lui Circe[29]. Dar pentru Herb aventura se terminase, cugetă Pippa cu tristețe. Și-ar fi dorit ca viitorul să fie mai puțin previzibil, ar fi vrut ca această casă să nu devină o casă a morții. Să nu fie doar o chestiune de timp până ce să înceapă injecțiile intravenoase cu morfină, în timp ce infirmiera, într-un ungher, avea să-și citească revista. Optzeci de ani. Cât timp mai avea?

Herb deschise ochii și o văzu aplecată deasupra lui.

— De ce plângi?

Părea iritat. Știa la ce se gândește ea. Trebuia să înceteze să mai fie atât de sentimentală. Și îi trebuia și un doctor. Probabil și pastile. Pippa ura idea, nu luase niciodată măcar o aspirină dacă putuse evita, dar ajunsese, pentru Dumnezeu, să conducă în somn. Urma să-i spună lui Herb la micul dejun. Avea să-i spună, iar el avea să limpezească apele zicând ceva sec și logic, și după aceea ea avea să facă așa cum îi spusese el. N-avea chef să mai doarmă, așa că făcu un duș, se îmbrăcă și pregăti cafeaua.

În cele din urmă, la nouă, Herb apăru cu o figură mohorâtă. Sorbi din cafea și se strâmbă.

---

[29] În mitologia greacă, vrăjitoare care-i transformă pe tovarășii lui Odiseu în porci. Odiseu nu eșuează totuși pe insula Aeaea, ce-i aparține vrăjitoarei Circe, ci, ceva mai târziu, pe insula Ogygia, unde trăia nimfa Calypso. (*N. t.*)

— Ăsta-i pișat, spuse.

Ea se ridică fără un cuvânt, îi luă ceașca, vărsă conținutul și măcină o porție nouă de boabe. El rămase acolo, mocnind. Când îi aduse cea de-a doua ceașcă, o gustă și spuse:

— Hai să ne luăm o mașină nouă.

— Asta e o mașină nouă.

— Să ne luăm una care poate face o ceașcă de cafea decentă. Putem să ne permitem, doar ne-am lichidat toate proprietățile.

— O să caut ceva, spuse ea. Poate *Consumer Report*... Herb se ridică și se mută pe sofa, unde se apucă de citit ziarul. Știa că nu-i cazul să-ncerce să vorbească cu el cînd era într-o dispoziție proastă.

— Vrei ceva de la magazin? îl întrebă.

— Nu, mersi.

— Atunci ne vedem la prânz. Ieși din casă și se gândi la ce ar fi vrut să cumpere. Un pepene galben frumos, dacă găsea unul bine copt. Și prosciutto. Ieși pe alee și se holbă la mașina lui Herb, stând acolo de una singură. Unde era mașina ei? Fusese furată? Trecură câteva secunde până-și aminti că o parcase lângă magazinul alimentar, probabil cu cheile încă în contact! Dădu să se întoarcă în casă, dar se opri. Lui Herb avea să-i sară țandăra din cauza mașinii. Era și așa destul de morocănos. Cum avea să ajungă la magazinul alimentar? Ar fi putut s-o ia pe jos, dar era o căldură teribilă — iar Herb ar fi putut să treacă pe lângă ea în drum spre birou. O luă în grabă prin spatele casei și privi peste bazin. Camionul galben al lui Chris era parcat pe alee. Se întrebă când îi începe tura. Nu era nici măcar ora zece. Ce-avea să-i spună lui Dot? Începu să meargă spre casa familiei Nadeau. Dacă dădea peste

Dot, avea să pretindă că trecuse așa, în plimbare. Dacă nu dădea...

Pippa ajunse la casă. Umbrela ciupercii arunca peste iarbă o umbră purpurie. Mașina lui Dot nu era. John își petrecea dimineţile la clubul de navomodelism — își aminti că Dot menționase asta. Cu stomacul crispat de anxietate, Pippa sună la ușă. Înăuntru, nici o mișcare. Puse mâna pe clanță. Încuiat. Nu se putu abține să nu râdă de ea însăși când se strecură spre laterala casei, înspre fereastra deschisă a camerei lui Chris, și privi înăuntru. Dormea. Pippa ciocăni ușurel cu unghia în geam. Nu se mișcă. Bătu în sticlă. Capul i se mișcă dintr-o parte într-alta, ca și cum ar fi vrut să alunge sunetul. Apoi se ridică brusc în fund și se holbă înspre fereastră.

— Chris, spuse ea, sunt Pippa. El își frecă ochii și se răsuci, punând piciorul pe podea. Purta tricoul lui cu „Ce?" și-și ridică spre șolduri cearșaful.

— O să aștept la ușa din față, spuse ea. Se duse la ușă și aşteptă. Era teribil de jenant, dincolo de orice închipuire. Părea să-i ia o grămadă de vreme. În cele din urmă auzi pași. Ușa se deschise. Era îmbrăcat complet, dar arăta extenuat.

— Îmi pare foarte rău, zise ea.

— I-n regulă, făcu el, cu vocea înmuiată de somn. C's-a-ntâm'lat?

— Mașina mea, spuse. Am lăsat-o la magazin. Cred că cheia ar putea fi înăuntru. Nu... n-am cum altfel să ajung acolo și numai tu...

— OK, zise el și ieși pe ușă îndreptându-se spre camion. I se urcă și ea alături.

— N-ar fi trebuit să fac asta. E groaznic, n-o să mai apuci să dormi.

— Fii fără grijă, spuse el.

Ajunseră la magazinul alimentar. Mașina era încă acolo, cu cheile în contact.

— O, slavă cerului, rosti ea. Își mulțumesc din suflet.

— Vrei să iei micul dejun? întrebă el, căscând. Pippa își dădu seama că-i era foarte foame.

Intrară într-un Friendley's cu țigle de lemn care aparținea de Marigold Village. Pippa comandă șuncă și ouă.

— Ăsta e un moment foarte ciudat din viața mea, spuse ea.

— Și la tine și la mine, spuse el.

— Da?

— Dat afară de la o slujbă pe care-o disprețuiam, ajung acasă și dau peste nevastă-mea călare pe cel mai bun prieten al meu.

— Oribil, spuse Pippa.

— Clișeele alergau ca vântul și ca gândul în Wendover, Utah, în acea sâmbătă seară. Dar m-am mai gândit. Poate că a existat un motiv pentru toată frișca asta de pe tortul respingerii.

— Chiar? Care?

— Sunt un tâmpit.

Pippei îi scăpă un râs ușor, apoi își dădu seama că vorbește serios.

— N-am habar de ce. Așa am fost de când mă știu.

— Hm, făcu ea.

— Și tu? Există vreun motiv pentru care ai ieșit la cumpărat de cartofi la două noaptea?

— Nu știu, spuse ea. Poate că sunt.... De când ne-am mutat aici... nu m-am simțit în apele mele. Simt că am luat distanță de Herb și de viața noastră împreună, ca și cum aș fi undeva deasupra, suspendată, privindu-ne pe noi înșine. Mă întreb dacă are de-a face cu vârsta mea, iar faptul că eu... eu nu prea mai știu cine sunt în ulti-

ma vreme, câteodată sunt undeva și mă uit în oglindă și pentru o fracțiune de secundă mă gândesc: Cine-i femeia asta de vârstă mijlocie? Și după aceea, Doamne, văd că sunt eu! E un șoc oribil, pe cuvânt. Dar asta nu explică de ce am început să fiu somnambulă.

El nu spuse nimic, doar o privi lung. Pippa simți cum sângele îi înroșește gâtul, obrajii. Pieptul întreg i se acoperi de pete.

— Poate creierul tău încearcă să-ți spună ceva. Figura lui era, ca de obicei, inexpresivă. Putu zări liniile aripilor tatuate ale lui Cristos, întrevăzându-se pe sub gulerul larg al tricoului uzat.

— Tatuajul ăsta al tău trebuie să fi durut teribil, spuse ea.

— Nu-mi amintesc.

— Tatăl meu a fost pastor.

El aprobă din cap apoi, pentru o vreme, se concentră asupra mâncării, cu ochii în farfurie. Pippa îl urmări. Fața sa îngustă părea foarte ascuțită, aproape ca o lamă, ca și cum obrajii i-ar fi fost separați de nasul strâmb și de buzele crăpate. Cu o mână își înconjurase protector farfuria.

— Cândva am încercat să intru la seminar, spuse el.

— Voiai să te faci preot?

— Aș fi vrut, dar... nu eram genul lor.

— Încă mai ai înclinația spre cele sfinte?

— Doar tatuajul.

— Se poate scoate.

— Mai degrabă mi-aș scoate pielea cu totul. Oricum, e un suvenir.

— Ți-ai pierdut deci credința?

— Pur și simplu n-am mai crezut că e atât de bătută în cuie.

— Sunt curioasă în privința ta, spuse ea. Apoi se întrebă dacă era cumva un lucru nepotrivit de spus. El se lăsă în scaun și o privi, ca și cum ar fi cântărit ceva în minte.

— OK, spuse. Și începu să vorbească.

Chris

La șaisprezece ani, Chris încercase să repare ventilatorul. Era un puști îndemânatic, care dezmembrase de când se știa tot soiul de mecanisme stricate de prin casă, punându-le apoi la loc și făcându-le să meargă de zbârnâiau. Se ajunsese până la punctul la care Dot nici nu se mai obosea să cheme electricianul. Îl striga doar pe Chris. Făcuse un curs de instalatori la seral, la primărie și asta, împreună cu talentul lui înnăscut, îi dăduseră acesteia încredere fără margini în abilitatea lui de a-și da seama de ce ventilatorul miaună precum o pisică în călduri de fiecare dată când îl pornește.

Până în acel moment al vieții sale, Chris se pricepuse doar să repare agregate mecanice. În fiecare după amiază, după școală, avea obiceiul să hoinărească prin vecini în căutare de mașinării stricate. Noaptea umbla cu mașina pe străzile scufundate în somn, cu niște liceeni de-

lincvenți, decapitând din mers cutiile poștale sau jucând baschet pe aleile din fața caselor până ce se aprindeau luminile și era chemată poliția. Într-o seară de vară, el și gașca lui se duseseră până la cel mai apropiat cinematograf, se asiguraseră că membrii unei familii ieșite în oraș sunt acolo cu toții, apoi se reîntorseseră la locuința familiei în cauză, intraseră prin efracție, dăduseră iama prin frigider și se apucaseră de făcut grătare în curtea din spate. La școală Chris se zgâia fără interes la profesori, cu degetul mare plimbându-i-se fără oprire peste radiera din capătul creionului, până ce, inevitabil, radiera se rupea.

În ziua în care maică-sa îl rugase să repare ventilatorul, Chris trăsese mașinăria un metru de lângă perete și stătea băgat sub ea, ghemit pe o parte, cu un picior îndoit, când deodată atinse unul de altul două fire greșite, înțepeni și începu să tremure convulsiv, cu 110 volți prelingându-i-se prin toate celulele din corp. În mod bizar, băiatul nu se sperie, ci mai degrabă se minună de puterea care pulsa prin el. Dot, intrată în panică, îl scoase din circuitul electric cu ajutorul unei cozi de mătură din lemn. Ambulanța sosi și ea, la puțină vreme. Chris era inconștient, dar în viață. Trebuiră să-i acorde primul ajutor timp de cinci minute, care lui Dot, rămasă să privească întreaga procedură, înspăimântată, printre degetele răsfirate, îi părură cincizeci.

Când Chris se trezi, își simți nările umplute cu miros de păr ars și de cauciuc; mintea i se umpluse cu Dumnezeu. Pentru prima dată în viață se simțea înflăcărat de o certitudine extatică: înainte de toate, Dumnezeu era la fel de real ca și carnea. În al doilea rând, Fiul lui Dumnezeu nu era nici blând și nici moale. Era teribil ca un val în vremea fluxului, fără milă precum un trăsnet. Era

un Dumnezeu al iubirii, dar nu și al milei. Dragostea lui era înfricoșătoare; suna precum bătaia unui milion de aripi; ca și cum te-ar fi măturat o tornadă. Iar El își rezerva dragostea pentru renegați, pentru anarhiști; pentru cei ce voiau să pună capăt cavalcadei de zi cu zi a lăcomiei și nesinceritățiii omenești. Chris se simți ales și în cunoștință de cauză. Începu să meargă la biserică în fiecare zi și aduse chiar acasă o femeie cu doi copii pe care o găsise cerșind pe stradă, ce ratase ora de închidere a adăpostului local.

Dot, căreia nu-i plăcea nici măcar ca propria-i familie să folosească mobila cea bună, fu îngrozită să găsească trei străini timizi și cenușii în sufragerie, când intră cărând două plase ce gemeau de cumpărături. Dar nu putea să-i arunce pur și simplu în stradă; copiii erau micuți. Așa că le făcu de mâncare într-o tăcere plină de iritare, le aranjă două paturi în camera liberă, înghiți trei asprine și se bagă înlăcrimată în pat, insistând ca Johnny să doarmă cu un revolver sub pernă.

Și Dot și Johnny erau catolici de formă; țineau doar Crăciunul și Paștele. Credința radicală pe care o arăta Chris nu-și avea locul la ei în casă. Cititul lui liniștit și fără oprire din Biblie îi aliena. O încercare de a deveni novice iezuit — se oferise ordinului ca „războinic al lui Cristos" — îi alarmase într-o oarecare măsură pe părinții săi, apoi îi umilise când cererea îi fusese respinsă după ce o evaluare psihiatrică îl găsise „devotat până la iraționalism". (Unul dintre călugării ignațieni remarcase, după ce Chris părăsise necesarul interviu pentru stabilirea vocației, că „ar fi fost perfect pentru Cruciade".)

Nedorit de iezuiți, Chris se apucă să ofere cât de mult putu din banii părinților cerșetorilor din Jersey City, bancnote de douăzeci și de cinci dolari subtilizate din

poșeta mamei și din portofelul tatălui. Începu să se încaiere prin baruri cu netrebnicii; reuși chiar să fie arestat o dată, fiindcă strigase *Vă rog să nu vă mai minți unii pe alții* plimbându-se în susul și-n josul străzii lor liniștite de suburbie, la două dimineața. Din închisoare se duse glonț la un salon de tatuaj și și-l imprimă pe Domnul în piele pentru totdeauna. Băiatul o înnebunea pe maică-sa. Tatăl său simți că problema fiului îi scapă complet din mâini.

„Dacă era vorba de droguri", spuse Johnny, „am fi putut măcar să-l trimitem la dezintoxicare. Dar așa..." Își ridică mâinile și le lăsa să-i cadă apoi pe lângă corp, a neputință.

Chris părăsi casa la puțină vreme după aceea, în Thunderbird-ul pe care tatăl său i-l cumpărase la cea de-a optsprezecea aniversare, în speranța că un vehicul avea să atragă o fată (vându mașina după o săptămână și dădu cea mai mare parte din bani săracilor). Părinții nu încercară să-i dea de urmă; îl lăsară doar, cu tristețe, să plece. În anii care urmară, Chris își luă o mare varietate de slujbe, ca electrician, mecanic, spălător de mașini, peste tot prin țară. În fiecare oraș nou în care ajungea, începea să patruleze în căutarea celui mai sărac, celui mai amărât cartier pe care-l putea găsi. Ajuns acolo, își căuta un apartament cu chirie sau o cameră în gazdă, în casa cuiva. Din când în când mai dormea și în camion. Apoi căuta o biserică — fie catolică, evanghelică, metodistă sau episcopaliană — se ruga acolo, ajuta cât putea la programele de asistență comunitară și apoi, după câteva luni, poate un an, pornea mai departe. Trecând prin Utah a cunoscut și s-a căsătorit cu o fată micuță, cu ochi strălucitori și catolică. Se rugau frecvent împreună, făceau dragoste rar, abia dacă vorbeau. Aca-

să, tatăl său, un dentist meticulos, era otrăvit cu dezamăgire; unicul său fiu era un vagabond, un rătăcitor, un fanatic religios. Continua să spere că odată și-odată Chris avea să se întoarcă în Jersey, să-și termine școala, să-și găsească o meserie. Dar nu. Electrocutarea se petrecuse acum aproape douăzeci de ani. Chris era o ratare totală.

Johnny și cu Dot nu știau însă partea și mai proastă: de-a lungul anilor, credința lui Chris în Biblie se jupuise de pe el precum o crustă de pe o rană vindecată. Dumnezeul pe care încă-l simțea cu o asemenea certitudine acută crescuse cumva dincolo de marginile cărții sfinte; era o zeitate prea uriașă pentru a fi conținută într-un singur sistem. Când ești convins că ai dezlegat misterul, ai încetat să mai fii umil. Chris nu se mai duse la biserică, dar nu putu nicicum să le spună părinților că, peste toate, eșuase în a fi creștin. Așa că începu să hălăduiască prin țară, cu soția pe lângă el, înstrăinată, cu credința ajunsă acum fără nume, fără contur, covârșindu-l, umplându-l de dorința de a vedea Fața aceea învăluită în întuneric dar care, o știa, se afla acolo. Era un exilat, incapabil să accepte nici cea mai mică abatere din viața de zi cu zi a oamenilor, incapabil să-și găsească o slujbă de durată, să trăiască în societate, și totuși fără să mai fie învăluit în lumina de aur a dogmei. Se simțea în afara unui cerc cald, sigur, luminos — cercul Bisericii. Ar fi vrut să se poată reîntoarce în el. Dar era prea târziu: nu mai era legat de nimeni și de nimic.

Pippa ascultă, transportată, povestea lui Chris. Când termină, acesta luă o înghițitură de pâine prăjită.

— Ce crezi? întrebă el.

— Nimic.

— Spune-mi.

— Mă gândeam că pari așa de deștept și că e păcat... că nu ți-ai găsit și tu o slujbă într-un loc de care să-ți pese. Ți-ar fi făcut viața mult mai ușoară. De ce spusese asta? Atât de multe gânduri — grijă, recunoaștere, admirație — îi zburaseră prin minte cât timp vorbise el. Dar, ca de obicei, reușise să spună lucrul acela care-o făcea să pară o casnică materialistă.

Chris se lăsă pe spate și o privi. Surpriză, durere și apoi furie apărură pe figura lui într-o succesiune pe care Pippa o găsi deranjantă.

— OK, spuse el. Păi, mulțumesc.

— N-am vrut să te jignesc.

— Îți sugerez să te întorci la viețișoara aia cu care te umfli atâta în pene. Sunt convins că, dincolo de toată nemulțumirea aia, ești foarte fericită.

Pippa își strânse poșeta la piept și se strecură afară din separeu, cu inima bătându-i tare în urechi.

— Ai dreptate, să știi, zise. Ești un tâmpit.

— Ți-am spus! Se aplecă înspre ultimul dintre cartofii prăjiți din farfurie, agitând furculița. Ne vedem câteva bășini mai încolo, zise voios, luând o îmbucătură.

Trecuse deja de el și se opri, întorcându-se, cu maxilarul căzut. Apoi se îndreptă spre mașină, tremurând. Dar, odată ajunsă înăuntru, o bușI râsul. Râse atât de tare că trebui apoi să-și șteargă lacrimile din ochi.

Ajunsă acasă, găti plăcinte cu spanac, înfășurând mixtura de brânză și spanac în foi de aluat subțiri. Apoi se așeză într-un scaun pliant înclinat, în curtea interioară, sorbind dintr-un pahar mare cu suc de rodii. Herb era la birou. Trecuse de unu, așa că avea să se întoarcă-n curând. Pippa privi peste bazin înspre casa lui Dot. Camionul galben era acolo. Apoi văzu deschizându-se ușa din față. Chris ieși din casă și intră în camion. Era cea mai

ciudată persoană pe care o întâlnise vreodată. Camionul galben demară chiar în momentul în care Herb îi puse o mână pe umăr. Se răsuci, tresărind.

— Credeai că sunt un răufăcător geriatric? întrebă el.

— Mă gândeam, da.

— Iartă-mă că am fost așa ursuz, zise el.

— E OK.

— E-atât de cald, zise el. Mă duc să fac un duș rapid și după aceea putem să mâncăm de prânz. Ea se ridică și puse plăcinta cu spanac în cuptor, apoi amestecă salata pe care-o preparase. Îi servi masa pe verandă.

— Tu nu mănânci?

— Am luat micul dejun ceva mai devreme, spuse ea. Cu... îl mai ții minte pe Chris, băiatul acela al lui Dot?

— Nepricopsitul?

— Mda, l-am văzut în față la magazinul alimentar și m-a invitat la micul dejun.

— Ce ciudat, spuse el.

— Mi-a spus că e un ticălos.

— Și e?

— Cred că e mai degrabă sincer în mod compulsiv. Lucru care îl face extrem de neplăcut. Herb?

— Hm?

— Am făcut-o din nou.

— Ce?

— Am mers prin somn. Am condus.

— O, Doamne.

— M-am trezit și eram în magazin. Chris lucrează acolo în tura de noapte, de fapt de acolo îl cunosc.

— N-am mai auzit de condus în somn. Cum e posibil?

— Poate sunt un caz extrem.

— Mai bine am merge să te consulți.

Dr Schultz consulta doar bătrâni, i se păru Pippei când se așeză în sala de așteptare. Dacă nu foloseau cârje, aveau cel puțin pantaloni largi. Benzi elastice la încheieturi, tenișii, cămășii pastelate. Cuvintele „pantaloni largi" numai, și o făceau pe Pippa să se crispeze. Cine dăduse legea că bătrânii trebuiau neapărat să se îmbrace așa? Pippa le aruncă uitături mohorâte tuturor. Îi era ciudă pe ei fiindcă trăiau în continuare, deși nu mai foloseau la nimic. Fiindcă erau atât de al naibii de împiedicați. Bătrânețea i se părea respingătoare; ăsta era adevărul. Herb nu era bătrân-bătrân. Nu încă. Adică era bătrân, dar încă își mai păstra, în cea mai mare parte, fața. N-avea gura fleșcăită, ochii sticloși, mișcările imprecise ale celor cu adevărat în vârstă. Îi era frică să nu-și piardă soțul din cauza glumei ăsteia pe care o făcea timpul. Știa că avea să-l iubească și să aibă grijă de el și, treptat, în funcție de cât timp avea să stăruie în decrepitudine, urma să-i uite forța, invincibilitatea, ironia chiar. Oh, Dumnezeule, era groaznic. Pippa nu voia să trăiască prea mult. Doar suficient de mult, cugetă ea. Până ce avea să ajungă la ultima cotitură. Asistenta îi strigă numele.

Dr Schultz era un bărbat viguros. Capul chel îi strălucea, globii oculari îi erau luminoși. Arăta ca un atlet — un canotor, poate. Mușchii de pe coapsele puternice se conturau sub pantalonii strâmți. Avea niște labe ale picioarelor enorme. Și părea să fie bine dispus. Pippa se întrebă cum reușea să-și mențină o asemenea dispoziție, cu toate corpurile alea de o bătrânețe revoltătoare pe care le vedea zi de zi. Poate că era un soi de lipitoare, se gândi, extrăgându-și tinerețea din anii lor înaintați. O întrebă lucrurile obișnuite. Data nașterii. De ce a murit mama dumenavoastră? I s-a oprit inima fiindcă. Fiind-

că lua prea multe prafuri. Nu, fără asta. Tatăl? Anevrism. Vreun cancer în familie? Mătușa Trish. Biata mătușă Trish. Pippa își ridică brusc capul. Știa că pe undeva are un gând pe care-l ținea în carantină. Nu devenise conștient încă, orice ar fi fost, dar putea să-și dea seama că e ceva neplăcut. Îi așeza pe minte o umbră neclară, făcând-o să se agite, să-și dreagă vocea, să scuture din cap, orice numai să se oprească din gândit — la ce? Care era problema?

— Așa. Doamnă Lee. Cu ce vă pot ajuta?

Pippa tresări, realizând că alunecase cu gândul departe, în timp ce aștepta răbdătoare.

— O, spuse, zâmbind. Am... început să merg prin somn.

Dr Schultz scrise asta pe formularul lui, cu mâinile sale mari curbate bizar peste un stilou delicat, de argint. Scrisul îi semăna cu o dantură strâmbă: litere mici înghesuite una în alta și înclinate spre stânga.

— Când a început?

— Acum cam o lună.

— Ce medicamente luați?

— Nimic.

— Dar somnifere?

— Niciodată. Nu iau pastile. Până și vitaminele le iau sub formă lichidă.

O privi cu surprindere.

— Vi s-a mai întâmplat înainte să fiți somnambulă?

— De câteva ori, când eram mică. Dar acum gătesc în somn, fumez, și eu nu fumez, adică mă rog, așa, o fac un pic, am condus chiar mașina! Până la un magazin. Am visat că sunt într-un centru comercial și că un leu și-a făcut nevoile într-un ghiveci și m-am dus să strâng după el și s-a dovedit că-i de fapt un cartof. La început ne-am

gândit că-i vorba de soțul meu, dar după aceea am instalat o cameră...

Vocea îi crescuse în intensitate; era volubilă, bine dispusă, ca și cum ar fi spus o istorioară amuzantă la o petrecere. Nu știa de ce se poartă așa. Simți că rămîne fără suflu.

— ... și, ce să vezi, eu eram!

Doctorul o privi, pe gânduri.

— Nu-s specialist în afecțiuni ale somnului, dar unii dintre pacienții mai au probleme cu mobilitatea nocturnă. De obicei are legătură cu medicamentele sau... cu demența, care, în mod clar, n-are ce căuta aici. Ăă... vă deranjează dacă vă întreb ceva personal?

— Nu.

— Vă supără ceva sau vă provoacă stres?

Lacrimi îi apărură în ochi instantaneu. Iritată, le șterse cu degetul mic.

— Nu știu. O imagine cu plaja, în ziua în care murise Gigi: puncte roșu-închis pe rochia albă, o fâșie de cer, apoi, sub apa verde precum sticla, rotocoale de nisip. Nu vrusese să se mai întoarcă înapoi.

— Pot să vă dau niște medicamente care să vă țină adormită pe timp de noapte. Nu funcționează întotdeauna. Adică e un somnifer. Depinde de toleranța fiecăruia.

— O, Doamne, nu pot să-ncep să iau pastile.

— Ați putea să le puneți în mere coapte. Sau să vă zăvorâți ușa de la dormitor și să-i dați soțului dumneavoastră cheia ca s-o ascundă. Fața doctorului Schultz se schimonosi într-un zâmbet. Știu că nu sună foarte științific, dar are să vă țină înăuntru. Uitați, somnambulismul nu e considerat o problemă psihică, ci neurologică. Dar stresul poate avea o contribuție, mai ales în cazuri-

le de declanșare la adulți. O să vă dau o rețetă. Dar părerea mea, să știți, e că o scurtă perioadă de psihoterapie v-ar face bine. Doar ca să... vă puneți gândurile în ordine. Ați trecut printr-o schimbare importantă și... păreți să aveți multe pe cap. Cu mâna pe clanță, ea era cât pe ce să iasă, când doctorul întrebă:

— Aveți vreun hobby?

— Hobby?

— Da. Ceva ce vă face plăcere, doar al dumneavoastră.

— Nu chiar.

— Hobby-urile pot să fie de folos, spuse el.

Îi mulțumi și ieși pe ușă, cu imaginea craniului sclipitor și a ochilor strălucitori arzându-i retina.

Pippa își aruncă poșeta pe măsuța de cafea. Herb ridică privirea din ziar.

— Propriu-zis crede că-s dusă cu pluta, zise ea. Mi-a dat o rețetă pentru somnifere și numele unui psihiatru. Agită cartea de vizită prin aer. Atenție, nu-i psihoterapeut. Din cauză că Dr Schultz e de părere că mi-ar trebui tratament... și un lăcătuș. Începu să chicotească. A sugerat să zăvorâm ușa de la dormitor pe interior și tu să ascunzi cheia. A, și ar trebui să mă apuc de împletit coșuri. Simțea cum isteria urcă în ea.

— Adică de fiecare dată când o să trebuiască să ies noaptea ca să fac pipi o să umblu năuc prin cameră după cheia aia afurisită? zise el. Ce mai doctor! Herb își privi soția. Două pete roșii, vizibile îi apăruseră pe obrajii cu pomeți înalți, iar în ochi îi scânteiau lacrimi de la râs. Părea atât de vie.

— E dubios, spuse el. De când ne-am mutat la căsuța pentru pensionari, arăți pe zi ce trece mai tânără.

Pippa conduse până la minimall ca să ridice niște fotografii pe care le dăduse la developat și să cumpere fructe de la Shaw's. Aveau și unele produse naturiste. Era conștientă, cu acuitate, de cât de otrăvitoare devenise lumea de azi. Celulare, telefoane fără fir, computere, microunde, legume, carne, tapițerie — toate, fără excepție, emanau un fel sau altul de toxicitate. Nici o mirare așadar că toată lumea făcea cancer. Pippa cumpără șase prune negre, coapte, și o grămadă măricică de struguri. Își luă fotografiile, apoi se așeză la coadă la parcare, lângă camionul vânzătorului de pește. Omul bătea drumul tocmai din Maine în fiecare joi; dacă nu cumpăra nimic de la el se simțea vinovată. Astăzi avea de gând să cumpere jumătate de kilogram de scoici, ca să facă spaghetti cu sos de scoici. Lui Herb îi plăceau la nebunie. În parcare era înăbușitor. Scoase plicul cu fotografii din poșetă și începu să ia la rând pozele: Herb citind, Herb mâncând cereale, imagini cu sufrageria. Niște fotografii făcute cu o lună în urmă, când Grace venise să le vadă locuința pentru prima dată, înainte să plece la Kabul, cu ochii ei inteligenți roșii de la bliț și cu gura încremenită.

— Hei. Pippa ridică ochii. Lângă ea îl văzu pe Chris. Seara de pește?

— Așa m-am gândit, spuse ea. Se simțea ușurată să-l vadă și surprinsă că e ușurată.

— Îmi pare rău pentru atunci, zise el.

— O... nu-i nimic.

— Sunt un dobitoc.

— Nu ești atât de rău, zise ea.

— Ce mai faci?

— A, bine. De fapt nu chiar așa de grozav. Simți cum emoția crește din nou în ea și începu să-și facă vânt cu plicul ca s-o izgonească.

— Am cumpărat niște bere. Ai vrea să bei una cu mine... după ce-ți iei peștele?

— Pot să fac și sos de roșii, spuse ea, dând din mână în semn de renunțare și abandonându-și locul de la coadă.

O apucară spre râu. Camionul lui Chris era parcat acolo. Se opri lângă un copăcel, acoperit aproape complet cu o rețea compactă de firicele albe.

— Uite, zise el arătând cu degetul.

Pippa privi îndeaproape și văzu omizi mișcîndu-se cu încetineală înăuntrul locuinței lor translucide, întinzându-și și strângându-și corpurile negre. Șerpuiau pe-acolo cu sutele. O făceau să tremure.

— Omizi de molii, spuse el. Sunt peste tot. N-am mai văzut așa multe. O să fie o invazie de molii anul ăsta.

Urcă pe acoperișul cabinei și-i întinse mâna; ea o apucă și se cățără lângă el. Stătură unul lângă altul așa și priviră apele râului alunecând la vale, înfiorate de curentul ce făcea suprafața netedă și lustruită a apei să se miște ca un mușchi sub piele. Pippa mai strângea încă fotografiile în mână.

— Cine-i ea? întrebă Chris, arătând spre o fotografie a lui Grace.

— Fiica mea, spuse Pippa. Mă urăște.

Chris nu spuse nimic. Luă o înghițitură de bere și se apucară amândoi să privească în lungul râului. Soarele își schimbase poziția, iar apa avea acum un luciu metalic, ca o bandă de alb-argintiu pur tăindu-și drum printre copaci. Se uitară îndelung, până ce lumina se schimbă din nou și râul reapăru. Pippa întoarse privirea spre Chris. Se simțea ciudat de în largul ei cu acest om.

— Pun pariu că nu, zise el.

— Ce?

— Nu te urăşte.

— Chestia e că... e furioasă pe mine mereu. Nu ştiu de ce. Mi-aş dori să fie altfel. Mi-e dor de ea. Mă întreb...

— Ce?

— Dacă n-am procedat cu ea complet greşit.

Începea să se întunece. Pippa începu să tremure. Chris îşi scoase puloverul cu nasturi şi i-l aşeză peste umeri.

— Probabil că ai dreptate în privinţa mea, spuse el. Ar trebui să-mi găsesc, probabil, un serviciu rezonabil. Ceva de viitor.

— A fost necugetat din partea mea să spun asta, rosti ea.

— Nu. A fost... drăguţ din partea ta să-ţi pese. Dar sunt sub orice critică.

— Deci, ce faci tu... adică... mergi cu maşina până undeva, îţi găseşti un loc, cauţi o slujbă şi...

— Încerc să fiu de ajutor. Luă un gât de bere şi-şi lăsă greutatea pe cealaltă parte. Metalul acoperişului scoase un sunet înfundat, îndoindu-se.

— Şi aici? Pe cine ajuţi aici?

O privi, cu faţa lui de ticălos sentimental luminată pe jumătate de lumina muribundă, cu ochii afundaţi în orbite precum două găuri negre. Simţi cum stomacul i se strânge, ca şi cum şi-ar fi pierdut echilibrul şi se prăbuşea.

— O să plec în curând, spuse el.

Simţi un impuls să-l apuce de braţ, dar rămase nemişcată.

— De ce?

— Nu pot să stau cu părinţii o veşnicie.

— Înapoi în vest, bănuiesc. Sau în sud.

El sări de pe acoperişul cabinei, o ajută şi pe ea să coboare, apoi o conduse înapoi la maşină. Ea îi făcu din mână. El îi făcu din ochi.

De fiecare dată când se despărțea de el, trebuia să-i amintească ce ratat jalnic este. Și totuși continua să-și ușureze inima în fața lui. Ce dracu fac? se gândi.

Ajunsă înapoi acasă, găti paste. În timpul mesei, Herb păru căzut pe gânduri. Se holba în farfurie de parcă ea nici n-ar fi fost. Îl urmări, simțindu-se aiurea. Încercă să-și aducă aminte de când era așa între ei. Nu dintotdeauna, nici vorbă. De obicei, râdeau o grămadă. Când se uscase totul în halul ăsta?

— Am intrat la cursul de olărit al lui Dot, spuse ea.

— Bine, spuse Herb fără să-și ridice privirea.

— De ce crezi că-i bine?

— Nu ți-a spus doctorul că ai nevoie de un hobby? O fulgerare de neplăcere o străbătu. *Tâmpitule*, se gândi. Iritată, se ridică și intră în dormitor, lăsîndu-l pe Herb să se ocupe de vase. Se întrebă dacă mai făcuse asta vreodată.

El intră.

— Ești în regulă?

— Mama avea obiceiul să se întindă pe pat cu o farfurie de pâine prăjită pe burtă.

— Știu.

— Ar trebui să-ți iau tensiunea.

El făcu un gest de nerăbdare.

— E-n regulă. Bine, atunci. Făcu un gest ca și cum ar fi vrut să iasă, dar rămase acolo în picioare.

— O să spăl vasele mai târziu, spuse ea.

Înapoi

Pippei îi plăcea felul în care simțea argila udă învârtindu-i-se sub degete, felul în care se înălța precum un val când o împungea cu degetul, discul cenușiu al roții olarului rotindu-i-se furios sub genunchi. Transfigurată de puterea pe care-o avea asupra argilei, Pippa o lăsă să se înalțe prea mult, prea subțire. Oala se pleoști, se strâmbă, apoi se boți și implodă, mișcându-se într-o spirală haotică. Era la a treia oră de curs și fiecare încercare se dovedise un eșec. Problema era că voia să facă o vază cu gât lung, nu o oală pântecoasă ca toți ceilalți de la curs. Putea să-și dea seama că profesoara, doamna Mankevitz, o femeie cu aspect reptilian, cu spatele strâmbat și cu gusturi țipătoare în privința bijuteriilor, nu prea o plăcea din cauza asta.

— Doamnă Lee? zicea. Tot nu vreți să învățați să lucrați ca noi ceilalți, mi se pare. O ocazie cu care Pippa șopti ca pentru ea, imediat ce profesoara îi întorsese spatele gheboșat:

— Ia mai du-te-n mă-ta.

Nu intenționase s-o spună cu voce tare, dar capul lui Dot se suci ca s-o privească, precum o cotofană care-a

pus ochii pe un diamant fals. Doamna Mankevitz se opri, apoi se răsuci încet, cu cerceii lungi scoțând clinchete, cu fața ei de broască palidă și cu gura strânsă.

— Ce mi-ai zis?

Pippa roși. Cincizeci de ani și tot se mai făcea de râs la ore.

— Pur și simplu nu-mi pasă dacă fac sau nu oala perfectă, explică ea. Simți cum sângele îi dă năvală în obraji, cum i se usucă gâtul. Nu-mi mai trebuie castroane prin casă. Vreau doar să simt argila.

— Ei bine, dacă tot ce doriți este să vă *jucați* cu *argila*, spuse doamna Mankevitz punându-și în șold mâna vânoasă, vă sugerez să luați o bucată acasă și s-a întindeți pe podeaua din bucătărie. Ăsta-i curs de olărit, nu Montessori[30].

Pippa aruncă o privire la ceilalți membri ai clasei. Șase femei mai în vârstă decât ea și un bătrân bărbos o priveau cu toții complezent, curioși, ca și cum ar fi fost un subiect de meditație. Doar Dot își ținea ochii în jos, cu lașitate. Șocată, Pippa își dădu seama că i se cere să plece. Simți sudoare pe buza de sus, iar respirația i se acceleră. Tremura. Își șterse mâinile cu un prosop, își luă jacheta, geanta și ieși.

Ajunsă în parcare ezită să intre în mașină. Nu voia să se întoarcă acasă. Nu știa ce să facă. Era unsprezece dimineața. Chris dormea. Herb era la birou. Ar fi putut să se ducă să-l vadă. Era ciudat, i se păru Pippei, că nu se gândise la Herb mai întâi. Era greșit. Trebuia să-i acorde mai multă atenție lui Herb. Porni pe jos spre clădirea unde era biroul, împinse ușa, urcă în viteză pe scările ce

---

[30] Sistem de educație prin joc, dezvoltat de pedagogul italian Maria Montessori (1870-1952). (*N. t.*)

duceau la ușa lui și bătu. Deja își formulase prima propoziție: „Am fost zburată de la cursul de olărit". În capul ei spunea asta cu o anume doză de amuzament; deja se distra pe seama doamnei Mankevitz, pe seama bijuteriilor ei țigănești, pe seama felului în care toți cursanții se holbaseră la ea de parcă tocmai recunoscuse un delict sexual. Herbert avea să pleznească de râs. Din birou se auzeau mișcări. Bătu din nou.

— Cine e? întrebă Herb.

— Eu sunt, zise ea cu voce puternică. Alte mișcări. Ușa se deschise în cele din urmă. Herb apăru, cu hainele în dezordine, cu părul ciufulit.

— Ești în regulă? întrebă el.

— M-au dat afară de la cursul de olărit, spuse ea. Numai că nu ieși deloc amuzant. Ieși demn de milă. Se așează pe canapea și văzu că pe aceasta e pus un prosop desfăcut, dar nu-i dădu prea multă atenție.

— I-am spus profesoarei să se ducă-n mă-sa, zise.

— De ce-ai făcut asta? spuse Herb. În voce îi rezona o oboseală teribilă.

— Fiindcă-i o scârbă, de aia, spuse Pippa. Ce-i cu prosopul ăsta aici? Urmă o tăcere lungă. Mâncai ceva și n-ai vrut să murdărești canapeaua? întrebă ea, îndatoritoare.

— Nu. Își îngropă capul în palme.

— Atunci ce-i? Urmă o tăcere lungă, de un minut întreg. Ochii Pippei se rotiră prin încăpere și în cele din urmă căzură pe o pereche de jeanși. Și pe ei, prinsă în găici, văzu cureaua Moirei Dulles, cea cu catarama de argint pe care o admirase. Pippa se ridică, păși până la ușa băii și ciocăni. Apoi încercă mânerul. Ușa se deschise larg și acolo era Moira, în puloverul albastru verzui cu *en coeur* al lui Herb, stând pe marginea căzii, ghemuită, cu obrajii lucind de lacrimi. Ridică privirea spre Pippa.

— Oh, Pippa... ce-am făcut?

Pippa rămase în ușă, zgâindu-se ca proasta la prietena ei, incapabilă să-și dea seama ce simte. Sentimentele îi erau brambura, ca o turmă de oi ce fug în toate părțile la apariția unui camion. Șoc, furie, durere, neîncredere — se răspândeau înăuntrul ei în toate direcțiile. Era incapabilă să se hotărască pentru vreuna. Simți mâna lui Herb pe umăr. Se scutură, intră înapoi în birou și se așeză pe canapea. El rămase în picioare în fața ei, încruntat. Acum, în baie, Moira hohotea zgomotos.

— Când a început? întrebă Pippa.

— Cândva după ce ne-am mutat aici, oftă Herb. Voiam să fie doar o aventură, Pippa, dar... nu e. Știu că e oribil pentru tine. Vreau să iei tu banii. Meriți totul.

— Păstrează banii. O să te însori cu ea?

— Of, nu știu. La vârsta mea ar fi ridicol. Vreau doar să trăiesc, Pippa. Am dreptul ăsta. Și tu m-ai tot îngropat în ultimii ani. Simt pământul în gură. Ca și cum, într-un fel, abia aștepți asta.

— Cum poți să spui așa ceva?

— Ai zis întotdeauna că bătrânețea te dezgustă. Eu de ce-aș fi o excepție? Pot să simt cum începi să mă tratezi cu milă, să-ți fie frică de mine. Ești deja în doliu. Fii onestă.

— Da, mă tem că îmbătrânești. Că o să mori. E normal să-mi fie frică.

— Eu nu vreau să fiu normal și nici să fiu jelit. Nu-s o fantomă. Vreau să trăiesc. Nimeni nu știe când îi vine vremea să moară. Poți să mori și mâine. Vreau să fiu viu. Să te ia naiba că mă faci să mă simt ca un om bătrân!

— Herb, spuse ea cu voce plată, ești *bătrân*.

Herb se trînti pe canapea și începu să se uite pe geam, ca pierdut în gânduri. Pippa îl văzu cum devine un

străin chiar în faţa ochilor ei. Transformarea era aproape magică în desăvârşirea ei. Alături, în baie, Moira începu să urle ca un animal. Apoi tăcu. Pippa auzi o respiraţie grea, un zăngănit şi o izbitură. Herb şi cu ea se năpustiră să vadă ce-i. Moira era întinsă pe pardoseala băii, cu braţele scăldate în sânge.

*

— Să te omori cu o rezervă pentru bărbierit. Nu cred că cineva a mai făcut vreodată aşa ceva, zise Pippa, îngenuncheată în baie, bandajând încheieturile zgâriate ale Moirei. Moira, cu faţa cleioasă de lacrimi şi bale, stătea pe capacul vasului de toaletă, cu ochii privind fără ţintă înspre zid.

Herb era în uşă, nelalocul lui.

— Era disperată, spuse.

Pippa îi aruncă o privire pătrunzătoare. Arăta palid şi bolnăvicios.

— Te iubeşte, să ştii, adăugă el cu vinovăţie în glas.

— Ar trebui să aţipeşti un pic, zise Pippa cu voce seacă. Nu putea, încă, simţi nimic. Realiză brusc că era posibil să nu-l mai fi iubit pe Herb, fără să-şi dea seama. Nu. Nu era asta. Îşi aminti că dimineaţă îl adora. Şi-atunci de ce era atât de nepăsătoare? Pippa cumpărase trusa de prim ajutor cu o săptămână înainte doar, dintr-un impuls, ca s-o pună în baia lui Herb. Bandajând încheieturile Moirei, ceva i se desprinse din minte şi căzu, ca o bucată de pământ întărit de pe un zăgaz ce se sfărâmă. Şi dintr-o dată se simţi inundată de uşurare. Vinovăţia ei era cea care se prăvălise, îşi dădu seama, şi picase exact peste Moira, făcând-o mii de fărâme. Biata Moira. Asta-i făcea unei persoane vinovăţia. Pippa simţi

că ceva se-nvârte înapoi, înapoi, înapoi, repede-repede, până ce glonțul ieși din creierul lui Gigi, iar ea deveni nevinovată de crimă, nevinovată de trădare.

Norocul Pippei se isprăvise într-un sfârșit. Acum ea era victima. Îi predase Moirei ștafeta vinovăției și se simțea teribil de golită! Calmă, liniștită, tristă. Eliberată de păcat, Pippa se simți alunecând, ca o umbră, nemaiavând carne și sânge, nici măcar nemaifiind aici. Se ridică în picioare.

— Asta ar trebui să fie de-ajuns, spuse. Își luă apoi geanta de pe canapea și ieși pe ușă, după care o porni pe scări. Pașii ei nu stârniră nici un zgomot. Herb nu mai avea nevoie de ea. Nimeni nu mai avea nevoie de ea. Absolut nimeni!

Deviere

Nu se putea duce decât într-un singur loc. Conduse până la casa familiei Nadeau, opri motorul și rămase acolo. Camionul lui Chris era singur pe alee. Se duse până la geamul deschis al camerei lui și privi înăuntru. Dormea. Târî ciuperca de ceramică spre casă, se sui pe ea, își trecu picioarele peste marginea ferestrei, după care se strecură prin fereastră cu totul, însă un picior îi rămase înțepenit în cadru. Tre-

bui să-şi folosească mâinile ca să-şi tragă pantoful, în timp ce ţopăia pentru a-şi menţine echilibrul. În sfârşit eliberată, întoarse capul şi îl văzu pe Chris privind-o şi zâmbind, cu mîinile sub cap.

— Sal'tare, spuse el.

Pippa se aşeză pe pătura cu care era învelit.

— Soţul meu e îndrăgostit de o prietenă apropiată de-a mea. Îi privi faţa. Nasul strâmb, gura întredeschisă şi ochii negri, atât de negri, arzând neliniştiţi, cu asemenea ochi era ori una, ori alta. Se simţi zguduită de tandreţe şi de dorinţă. Cât ai clipi din ochi se sărutau. Respiraţia lui avea un miros plăcut, de pământ, ca un havuz. Se auzi o bătaie. Dot ţâşni ca ieşită din perete, îmbrăcată complet în haine de bumbac flauşat, arătând ca un iepuraş mare şi blond.

— Eşti bine? întrebă. Am auzit un zgomot... Cu ochii mari, Dot îi privi, iar surpriza şi jena o făcură să se schimbe la faţă.

— Bună, Dot, zise Pippa. Nu se putea gândi să spună nimic altceva.

Iepurele blond ţopăi afară. Pippa îi aruncă o privire lui Chris, abia abţinându-se să nu izbucnească în râs.

— Ar trebui să mă duc să vorbesc cu mama ta. Pippa îşi netezi cămaşa şi se duse în bucătărie.

— N-am vrut să te supăr, spuse.

— Pippa. Omul are treizeci şi cinci de ani. Tu ai... cât ai. Nu-i treaba mea să-mi bag nasul.

— N-am ştiut că eşti aici.

— Maşina mea e la reparat. Vocea îi era înecată în lacrimi.

Când Pippa ieşi şi se îndreptă spre maşina ei, îl văzu pe Chris aşteptând-o afară.

— Cred că mă duc să-mi fac bagajul, spuse ea.

Pippa conduse până la locuința ei. Mașina lui Herb era în față. Când intră, îl găsi amestecând Ovaltine[31] într-un pahar cu lapte. Arăta epuizat.

— Îmi pare rău că s-a ajuns la asta, spuse el.

— Și mie, zise Pippa. El păși spre ea și-o cuprinse cu un braț.

— Îmi pare rău. Am pierdut controlul. Eu... eu țin la tine tare mult.

— Totu-i așa o oboseală.

— Ce anume?

— Toată... situația asta. Ar trebui să dăm pe repede înainte până la divorț.

Intră în dormitor și-și împachetă câteva lucruri. De ce nu putea încă să simtă nimic? Cele mai multe dintre hainele ei drăguțe erau puse la cutie, așa că luă câteva perechi de jeanși, cizmele ei preferate. Cămăși. Ce fel de haine-ți trebuie când ești aruncat la ghena de gunoi?

El încercă s-o ajute cu bagajul, dar îl ignoră și se grăbi să și-l bage în mașină. Dădu cu palma în volan blestemând, după care o luă din nou spre casă, alergând. În bucătărie nu mai era nimeni. Căută cheile răscolind cu brutalitate prin jur. Trebuia să plece înainte ca Herb să intre din nou. Le văzu în sfârșit, pitite după cana de cafea de dimineață. Când băuse cafeaua aceea, la opt dimineața, crezuse că e o femeie fericită în căsnicie. Când înșfăcă cheile de pe barul din bucătărie surprinse cu coada ochiului pantoful lui Herb. Piciorul era în pantof. Ocoli insula de plastic transparent și-l văzu căzut la pământ, inconștient, cu o pată întunecată pe pantaloni, semn că se scăpase pe el.

---

[31] Produs pe bază de malț și cacao, utilizat pentru aromatizarea băuturilor. (*N. t.*)

*

Herb se afla într-un salon de terapie intensivă de la Spitalul Ford Memorial, într-o rezervă cu perdelele trase, plină ochi cu mașinării pâlpâitoare, cu gura acoperită de o mască de oxigen și cu un tub de plastic terminat cu un ac înfipt în încheietură. Un lichid limpede picura în tub dintr-o pungă de plastic pleoștită prinsă de un suport de metal. Ben stătea la capătul patului. Condusese până aici din New York. Avea ochii umezi pe sub ochelarii rotunzi.

— Dar nu înțeleg. Erai în mașină, te-ai întors în casă și l-ai găsit pe jos?

— Exact, spuse Pippa, modulându-și vocea pe tonul matern.

— De ce te-ai întors?

— Îmi uitasem cheile.

— Unde te duceai?

— Ben, chiar nu văd de ce...

— Încerc doar să pun totul cap la cap.

— Are vreo importanță dacă mă duceam la cumpărături, sau la magazinul de electrocasnice, sau...

— Pur și simplu părea foarte sănătos ultima oară. Plângea. Pippa își strânse băiatul în brațe. Dragul de Ben. Gândindu-se la Grace, aflată pe drum de la aeroport, stomacul i se strânse. Dar trebuia să vină. Grace trebuia să-și ia la revedere de la tăticul ei.

Dr. Franklin intră. Doar cu câțiva ani mai în vârstă decât Ben, cu față rotundă și puțintel sâsâit, era doctorul pe care-l trimiteau să empatizeze cu pacienții și cu familiile acestora, să încerce să le risipească confuzia. Venise deja de câteva ori până acum să le explice, întâi Pippei și apoi lui Ben, și din nou amândurora, că Herb

suferise un atac major, că avea creierul înecat în sânge, că trăia doar fiindcă se pompa oxigen în el și că ținea de familie să decidă cât timp avea să mai rămână în starea asta și când anume urma să fie eliberat în stratosferă. De data asta însă dr. Franklin venise cu un alt fel de mesaj.

— Doamna Moira Dulles — e o prietenă, cred, sau cineva din familie?

— Prietenă cu soțul meu, zise Pippa.

— E prietenă cu tine, spuse Ben.

— Nu mai este, rosti Pippa.

— Ei bine, spuse dr. Franklin, e pacientă aici, a fost internată cu dureri de piept acum câteva ore... Pippa abia își stăpâni un hohot de râs.

Doctorul o privi.

— Scuze, spuse ea. Continuați.

— Cred că a primit un telefon, sau i-a spus cineva despre atacul suferit de soțul dumneavoastră.

— Îhâm.

— Vrea să-l viziteze pe domnul Lee. Pe soțul dumneavoastră. Așa. Eu am și consultat-o astăzi, fiindcă sunt cardiolog. E... profund tulburată. Îmi pare rău că vă deranjez cu asta, dar trebuia să întreb.

— Poate veni pentru cinci minute, spuse Pippa.

Moira păși înăuntru și se aruncă pe patul lui Herb ca un sac cu lenjerie slinoasă. Ben o privi pe Pippa, perplex. Pippa își dădu ochii peste cap.

Mai târziu, în sala de așteptare, se regăsi aducându-i o ceașcă de ceai îndulcit Moirei, care, în cămașa ei de spital, cu încheieturile bandajate, părea potrivită pentru un azil de nebuni.

— O, Pippa, spuse ea, apucând ceașca de ceai aburind. E ca și cum m-ar pedepsi zeii.

— Nu mai fi așa obsedată de persoana ta și bea-ți ceaiul.

— Te rog, te rog, te rog iartă-mă.

— Să te ierte pentru ce? întrebă Ben, așezându-se pe un scaun în fața Moirei.

— Eu nu... nu pot, făcu Moira.

— Ben, tatăl tău și cu Moira se iubeau. De asta plecam.

— *Ce*?

— Oh, Pippa, jur pe Dumnezeu că o să mă arunc pe fereastră dacă nu mă ierți. Am fost așa de proastă, de oarbă, de egoistă, de... Moira alunecase de pe scaun și acum îngenunchea. Te rog!, spuse. Peste ziare, oamenii din sala de așteptare începură să se uite lung la ei.

— OK, te iert. Scoală-te, sâsâi Pippa.

Moira se ridică și se prăvăli pe cea mai apropiată banchetă.

— Nu o ierți, spuse Ben.

— Așa-i, făcu Pippa. N-o iert. Se așeză la loc, oftând. De ce mă aleg întotdeauna cu femei din astea nebune?

— Cum a putut tata să-ți facă așa ceva?

— Se temea c-o să moară. S-a îndrăgostit. Îl făcea să se simtă viu. Eu n-am fost... cu totul aici înspre sfârșit. Nu știu.

— Și nu-ți pasă?

— Cum să intru în competiție cu *asta*? Agită mâna înspre Moira.

Atunci apăru și Grace, departe, pe coridor. Alergă înspre ei, arătând tânără și înspăimântată. Ben îi ieși în întîmpinare și se îmbrățișară.

— Unde e? întrebă Grace, aruncând o privire curioasă spre Moira.

În timp ce Ben o conduce pe Grace spre camera cu draperii a lui Herb, o soră îi șopti Pippei că e căutată la telefon. Se duse la biroul înalt de la recepție.

— O, Pippa. Era Sam.

— Bună, Sam.

— Nu știu ce să zic.

— Cât de mult știi?

— Herb a avut un atac. Avea o relație cu Moira. M-a sunat și mi-a spus totul în după-amiaza asta. Dintre toți oamenii tu ești ultima căreia ar fi trebuit să i se întâmple una ca asta.

— Mulțumesc, cred.

— Vreau să știi doar că te iubesc.

— Și eu te iubesc, Sam.

— Nu, te iubesc de-adevăratelea.

Își ținu respirația. Ce ciudat era să-l audă zicând asta sus și tare. Expirând, spuse:

— O, Sam...

— O să vin să te văd mai încolo.

— OK. Fusese o pauză. În timpul ei, Pippa își văzu viața viitoare, cu Sam alunecând inevitabil spre ea, ca o sanie scăpată din mână: nunta făcută afară cu invitați puțini, un halou violet de flori stând pe capul ei în echilibru. În bucătăria mare de țară a lui Sam, Pippa aplecată ca să scoată din cuptorul fierbinte o pulpă mare de miel, în timp ce Sam se plimba prin studioul lui. Soție de artist în cele din urmă. Se simți ca și cum ceva moale și greu i s-ar fi așezat peste piept. Un sac mare de nisip, poate.

— Sam? spuse cu repeziciune.

— Da?

— Nu vreau să mai gătesc friptură de miel... niciodată. La celălalt capăt al firului se făcu tăcere. Înțelegi ce vreau să spun?

*

Peste câteva ore, Pippa și cu Grace intrară în mașina Pippei. Nu era loc pentru toți trei să stea peste noapte în rezerva lui Herb, iar Ben vrusese să fie el cel care rămâne de veghe. Ideea era să se odihnească preț de câteva ore, după care aveau să se întoarcă la spital.

— De ce să stea Ben? întrebă Grace.

— Nu știu, spuse Pippa. Părea să vrea cel mai mult asta.

— A, serios? Și cum ai măsurat, mai exact? Ai vreun fel de mașină de cântărit iubirea?

— Ne odihnim câteva ore și după aceea putem...

— Cine-a fumat în mașină? întrebă Grace, cu o expresie suspicioasă.

— Nu știu, zise Pippa vag, simțindu-se de parc-ar fi fost prinsă.

— Bleah. Merseră în liniște un timp. Apoi, în șoaptă, Grace spuse: A fost tăticu?

— Nu, nu...

— Dacă s-a apucat de fumat din nou, poate de asta a... Se ghemui în ea însăși, cu genunchii ridicați spre piept. Deci creierul lui e mort de tot, mort complet?

— Așa au zis, dragă.

Ajunseră acasă. Pippa deschise portbagajul și scoase geanta pe care-o făcuse de dimineață. O molie trecu zburând în zig-zag prin fața Pippei în timp ce se apropia de ușa din față. O făcu să se gândească la firele acelea albe și lipicioase ale omizilor, ca niște ghemuri de vată de zahăr cu viermi în ele. Larvele trebuiau să fi ieșit de-acum. Pippa își aduse aminte de Chris. Îi era dor de el.

— Noapte bună, spuse Grace cu jumătate de gură în momentul în care intrară. O porni pe coridor, spre

studioul lui Herb, și închise ușa fără să privească în urmă.

În camera ei, Pippa își puse niște pantaloni mulați și un tricou. Era mai bine să fie îmbrăcată, pentru cazul în care ar fi trebuit să se întoarcă direct la spital, cugetă ea. Apoi se întinse în pat. Cearșafurile fine de bumbac i se păreau acum toxice. Se gândi la toate minciunile care se spuseseră în patul ăsta în ultimele săptămâni. De ce se obosise el să mai mintă? Se ridică din pat, se așeză în micul fotoliu din colț și-și aprinse o țigară. Auzi o bătaie ușoară în ușă și ridică ochii. Era Grace.

— Dumnezeule, *tu* fumezi.

— Mă opresc imediat.

— Dar nu te-am văzut în viața mea să fumezi, zise Grace intrând în cameră și așezându-se pe pat.

— Știu, zise Pippa. Mai trase un fum pe care-l inhală demonstrativ, apoi se ridică, luă de pe perete unul dintre platourile decorative și-și stinse țigara în el. Grace își privi mama de parcă aceasta înnebunise. Pippa ridică din umeri și se așeză din nou pe fotoliu, cu picioarele sub ea. Odată în viață, nu se mai temea de dezaprobarea lui Grace. Simțea că fusese concediată și că rămânea în familie ca simplu consultant. Dar nu, desigur. Maternitatea e pentru totdeauna. Dar ce te faci când copilul tău nu te poate vedea în ochi? Rămâi așa inert, zâmbind mecanic, în așteptarea unei schimbări de atitudine?

Grace își trase nasul. Plângea. Pippa se apropie de ea și i se așeză alături. Spre surprinderea ei, Grace se aplecă spre ea și-și îngropă capul în pieptul ei, suspinând. Pippa își mângâie fiica pe cap.

— Îmi pare rău că trebuie să ți se întâmple asta, spuse ea.

— Nu de asta plâng, zise Grace. Plâng fiindcă sunt rea cu tine tot timpul, și nu suport asta. Nu vreau să fiu, chiar nu vreau.

Înmărmurită, Pippa ridică fața fiicei sale în palme și o sărută pe obraji.

— Te iubesc așa de mult, zise Pippa. Biata de ea, n-avea habar ce năpastă i se transmisese prin femeile din familie. De la mamă la fiică atâta timp cât trăise Pippa, și poate că și mai înainte, poate de la bunica Sally, care și ea o primise de la mama ei, și aceasta de la mama ei; lanțul de neînțelegeri și corecții, cu fiecare fată încercând să compenseze lipsurile propriei mame și greșind prin excese în cealaltă direcție. Unele familii erau blestemate așa.

— Sunt atât de multe lucruri, făcu Pippa, pe care-mi doresc să ți le pot spune, dar... chiar nu știu cum aș putea.

Grace îi apăsă un deget pe buze.

— Nu încă, spuse. Vreau doar să fiu prietena ta, mami, încă mai avem timp.

— Aș fi onorată să fiu prietena ta, zise Pippa.

— Nu onorată, rosti Grace. Doar fericită.

— OK. Doar fericită.

— Pot să dorm cu tine? întrebă Grace. Pippa simți cum o scaldă un val de fericire aproape de nesuportat. Simți cum amețește de bucurie.

— Sigur că da, draga mea.

Pippa se întinse lângă fiica ei, iar ochii lui Grace se închiseră și respirația îi deveni profundă. Grace plânsese în brațele ei! De necrezut! Certitudinea nefamiliară a iubirii fiicei sale o umplu de o neîncredere extatică. Trecu o oră. Pippa nu era obosită. Simțea că ar fi trebuit să se întoarcă la spital. Dar avea să mai aștepte o oră. Ar fi su-

nat-o dacă era vreo schimbare. O privi îndelung pe Grace, a cărei față tânără, chiar și în somn, păstra aceeași expresie dârză. Fetița ei curajoasă. Auzi zgomotul unei mașini trecând pe lângă casă. Apoi dădu cu spatele, parcând, și o lumină albă se strecură în dormitor. Privi pe fereastră să vadă cine e. Era Chris. Răsuci comutatorul electric, merse în bucătărie și deschise ușa. Ajunsese deja în prag.

— Am văzut lumina aprinsă și am vrut să văd dacă n-ai nevoie de ceva. Mama are un prieten care lucrează la terapie intensivă; așa am aflat.

— Stă fiul meu cu el. Ideea e că ar trebui să dorm, dar nu pot.

— Aș putea să te plimb un pic cu mașina.

— Nu trebuie să lucrezi?

— Până la cinci sunt liber.

— Poate doar așa, jumătate de oră. Intră în casă, urcă pe vârfuri scările și aruncă o privire în dormitor. Grace era adormită, cuibărită sub pilotă. Pippa scrise un bilet, îl puse la vedere pe tăblia patului de lângă capul lui Grace, își scoase din geantă telefonul mobil, își înșfăcă jacheta de pe spătarul unui scaun din bucătărie și ieși. Chris era deja pe scaunul șoferului.

Merseră, o vreme, prin Marigold Village. Pippa sună la spital să afle vești despre Herb, se asigură că aveau numărul ei de mobil. Apoi își îndreptă privirea spre afară și începu să se uite lung la casele de lemn cu acoperișuri înclinate și cu steaguri ale Americii pleoștite somnolent, ca și cum s-ar fi odihnit peste noapte.

— Nu pot să cred că am putut să trăiesc aici, spuse Pippa.

— Așa-i, e cam dubios locul, zise Chris. O duse dincolo de magazinul alimentar, prin parcarea de la

mini-mall unde oprea omul cu peştele, şi ajunse lângă râu. Opri motorul, dar lăsă farurile aprinse; îndată sute de molii albe apărură învârtejindu-se înăuntrul coloanelor luminoase, cu aripile zbătându-li-se disperate, ca şi cum s-ar fi hrănit cu lumină.

— Au ieşit, zise Pippa. Rămaseră aşa o clipă, privind moliile.

— Spuneai că tatăl tău a fost pastor, zise Chris. S-a rugat vreodată cu tine?

— Nu, mă duceam la biserică în fiecare duminică. Dar cu mine nu se ruga.

— O mai faci... vreodată?

— Da. Nu ştiu dacă mai cred în ceva, dar mă mai rog totuşi. A devenit un fel de automatism.

— Pentru ce te rogi?

— Să fiu bună. Râse. Sună aşa copilăresc când o spun cu voce tare.

— E singurul lucru pentru care merită să te rogi. Restul sunt lucruri de pe lista cu dorinţe.

Avea ceva — greu de pus în cuvinte — ceva autentic şi transparent, cum nu mai văzuse decât la copii.

— Haide, spuse el. Se întinse peste ea ca să deschidă siguranţa de la portieră, apoi împinse uşa. Braţele lui îi atinseră partea de sus a coapselor. Coborî. El veni pe partea ei, o luă de mână şi o conduse înspre spatele camionului. Acolo se afla o uşă mică. O deschise şi o trase după el înăuntrul adăpostului portocaliu. Scăpără un chibrit. Aprindea o lumânare. Ea putu să vadă că mai erau câteva lumânări fixate pe farfurii, de-a lungul peretelui şi pe cadrul geamului acelui micuţ dom de plastic. Le aprinse pe toate, una câte una. Ea închise uşa, ca lumânările să nu se stingă. Podeaua era acoperită cu o tapiţerie maro, de pluş. O saltea subţire era rulată cu gri-

jă și forma astfel o canapea suportabilă. Bătu cu palma peste ea, invitând-o să stea. Pippa se așeză pe acoperământul saltelei. El se puse în genunchi în fața ei.

— Vrei să te rogi pentru soțul tău?

Ea simți ironia lui, împungând-o.

— N-are nici un rost. Creierul lui e mort.

— Nu pentru creier. Pentru sufletul lui.

— Oh. Nu știu cum să fac asta.

— Nici eu nu știu, spuse el. Hai să-ncercăm. Chris își scoase cămașa. Uitase de tatuajul lui. Acum Isus se afla în aceeași încăpere cu ei. Ochii lui negri și nemiloși azvârleau văpăi de pe pieptul lui Chris. Chris închise ochii, își împreună palmele și își fixă privirea în pământ. Pippa rămase uitându-se la imaginea de pe pieptul prietenului ei, un chip care îi întorcea privirea, fără să clipească, atoatevăzător, minunat. Nu semăna cu nici un Cristos pe care-l mai văzuse. Cel de aici era o divinitate a elementelor, zdrobitoare. Se simți de parcă acest camion ar fi stat undeva pe muchia spațiului; nu-și putea imagina nimic care să depășească momentul de față, atât de străin și totuși familiar, respingător și în același timp irezistibil.

În cele din urmă Chris o privi, o față deasupra altei fețe. Se apropie de el. Cu mișcări calme, deliberate, el o ridică de pe salteaua rulată, pe care o împinse ca să se întindă. Se strecură spre el. Se întinse. Când o sărută, ea simți că mintea i se umple cu el și cu nimic altceva. Lumânările aruncau raze de lumină în spatele creștetului lui. Mâinile îi erau foarte calde. Ea își simți pleoapele grele. Se instalase în ea, acum, o încetineală, o toropeală, precum efectul unui drog injectat în venă. Pătrundea tot mai adânc și mai adânc în acel moment suspendat, până ce simți că ajunge chiar în centrul lui, unde nu exis-

tau imagini, unde nu era decât o culoare, roșu, în spatele ochilor închiși. Simți mâna lui pe sex. Deschise ochii. Văzu tatuajul deasupra ei, dominând-o; aripile lui Cristos păreau să se întindă largi și adevărate peste ea, pulsând în jus și-n jos, scoțând sunetul unor mâini uscate care se freacă una de alta atunci când atingeau pereții cochiliei de plastic. Nu poate fi adevărat, se gândi. Și deodată, din senin, simți cum plăcerea îi erupe din sex, cum se umflă și cum îi umple trupul până la explozie, percepu senzația coborându-i în picioare și țipă, cu capul căzut moale pe saltea și cu corpul întins și țeapăn precum gâtul unei lebede moarte. Tristețea urmă plăcerii, precum coada unei comete urmează capului. Durerea și furia îi țâșniră din gură precum un val de flăcări. El îi ținu capul între palmele lui câtă vreme durară hohotele de plâns.

*

Nu știa cum ajunsese de cealaltă parte a adăpostului. Își trăgea fermoarul de la jachetă.

— Trebuie să mă întorc la spital, zise.

Pe drumul înapoi nu spuse nimic; cuvintele păreau să fie departe, ca stelele. Nu îndrăznea să-l privească, acum că-și recăpătase forma umană. Când ajunseră la spital, ea coborî în fugă din camion; ușile de sticlă alunecară și se deschiseră lăsând-o să intre, apoi se închiseră la loc în urma-i.

Herb respira adânc, greoi, cu masca de plastic precum trupul unui elefant prinsă peste față și cu ochii închiși. Ben dormea, ghemuit pe patul pliant îngust de lângă fereastră. Pippa îl zgâlțâi să-l trezească. Strângând perna, își înălță capul cu o mișcare bruscă, privindu-și tatăl.

— E OK, zise Pippa. S-a făcut timpul. Du-te și sun-o pe sora ta. Ben își puse jeanșii, cămașa, și păși pe hol încălțat în șosete. După care se întoarse.

— Mă duc după ea.

— Poate să ia mașina mea, zise Pippa.

— Cum ai ajuns aici?

— Tu sun-o, dragul meu.

Ben ieși.

Pippa rămase așezată lângă Herb preț de o clipă.

— Te iubesc oricum, doar știi. O să te iubesc întotdeauna, ticălosule. Îl mângâie pe cap. Soț. Mereu și pentru totdeauna.

Ben se întoarse în cameră. Se așeză în cealaltă parte a patului lui Herb. Fiecare ținu câte una din mâinile lui mari și rămaseră așa până ce intră Grace. Deja plângea. Se așeză în genunchi și-și puse fața pe brațul tatălui ei.

O siluetă dădu deoparte draperiile, o femeie îndesată purtând un halat de asistentă pe care avea imprimați o mulțime de ursuleți.

— Sunteți gata acum? întrebă ea cu voce blândă. Pippa dădu din cap. Copiii boceau. Asistenta scoase masca de oxigen de pe fața lui Herb. Buzele îi erau albastre. Inspiră adânc, cu pieptul zbătându-i-se. Încă o gură de aer. Ochii i se deschiseră brusc, părând să vadă ceva, cât se poate de clar, chiar în față. Începu să respire greu, zguduitor, ca și cum ar fi purtat o bătălie, ca și cum i-ar fi fost foarte greu să moară. Dădu cu mâna, slab, peste perfuzia din braț. O voia scoasă. Voia să-și păstreze demnitatea, Pippa o știa. Voia să plece un om întreg.

— Putem scoate... perfuzia? întrebă Pippa. Asistenta scoase cu grijă acul din brațul lui Herb, apoi se aplecă peste fața lui, foarte aproape, privindu-l în ochi. Ochii i

se fixară pe ea, aşteptând. Îl apucă de mână şi spuse cu hotărâre:

— E OK. Pippa îi strânse tare mâna. Asistenta se depărtă către colţul camerei. Un moment lung de tăcere. Apoi, în sfârşit, o expiraţie lungă, profundă, ca ultima suflare a unui animal. Asistenta îi potrivi stetoscopul pe piept vreme de o clipă.

— S-a dus, spuse. Îmi pare rău. Apoi se strecură printre draperii. Ben şi Grace veniră lângă Pippa, o îmbrăţişară şi plînseră. Ea îşi ţinu privirea aţintită pe figura lui Herb. Deja începea să se schimbe, să devină mai ascuţită, mai fără contururi, ca o mască.

Când ieşiră, după ce Herb fusese dus la crematoriu şi toate hârtiile fuseseră semnate, îl văzură pe Chris aşteptând la ieşirea din spital. Stătea lângă camionul lui. Pippa se opri bursc, zărindu-l, iar Ben îi aruncă o privire curioasă. Apoi urcă în maşina fiului ei, ruşinată până în străfunduri de ceea ce se întâmplase în camion. O femeie de cincizeci de ani să-şi facă de cap cu fiul iresponsabil şi de o stranie spiritualitate al vecinilor, într-o localitate pentru pensionari! Ce-ar mai fi râs Herb! Toată povestea era grotescă. Îşi dori s-o poată radia cu totul.

— Stephanie şi cu mine vrem să vii să stai cu noi, spuse Ben.

— Hm?

— Vrem să locuieşti cu noi, mami, eu şi cu Stephie. Cât de mult vrei tu. O să avem grijă de tine.

— O, mersi, scumpule, zise ea vag, imaginându-şi norii de păr de pisică care s-ar fi ridicat când ar fi desfăcut canapeaua extensibilă din camera lor de lucru, gata să se întindă pe ea. Asta era. Da. Avea să-şi facă bagajele cât mai repede cu putinţă, avea să vândă casa aceea ca o

capcană a morții și avea să stea cu Ben și Stephanie, avea să-și găsească o locuință mică pe lângă ei. Avea să aștepte să devină bunică.

Hopper

În noaptea aceea, Pippa visă că umbla cu mașina printr-un nor des de molii albe, prin mii de aripi ce băteau în parbriz. Apoi se trezi, și mergea cu mașina printr-un nor de molii albe. Se simțea orbită, claustrofobică. Dar cum să fi ieșit? Dacă era cumva în mijlocul drumului? Cineva putea să dea peste ea. Orbecăi mai departe, panicându-se, dezorientată, încercând să vadă marginile drumului și să-și dea seama pe unde se află. Se întrebă dacă ce i se întâmplă ar putea să fie real. Înnebunise? Visa? Sau poate că murise.

În cele din urmă numărul creaturilor se rări. Acum putea vedea în noapte, printre aripile tremurătoare. Conducea pe propria ei stradă îngustă, spre intersecție. Văzu magazinul alimentar pe partea cealaltă a drumului. Lucea cu lumina albastră și rece a unei picturi de Hopper[32]. Într-acolo se îndrepta așadar. Apăsă pe acce-

[32] Edward Hopper (1882–1967), pictor american, celebru prin realismul și sobrietatea lucrărilor sale, printre care se numără și cunoscutele *Early Sunday Morning* și *Nighthawks*. (*N. t.*)

leraţie, trecu cu maşina peste drum, ezitând, opri şi parcă. Îl văzu pe Chris înăuntru. Era singur, lăsat pe spate, cu braţele încrucişate, uitându-se fără ţintă pe fereastră, cu pielea albă ca laptele sub lumina fluorescentă. Se uită să vadă cu ce era îmbrăcată. Pantaloni mulaţi şi tricou. Slavă Domnului, nu în cămaşă de noapte. Coborî din maşină. Zgomotul scos de cele trei broaşte de afară era tăios, continuu. Se îndreptă spre magazine, deschise uşa de sticlă. Văzând-o, ochii lui o urmăriră, dar el nu se mişcă, iar expresia nu i se schimbă. Ea înaintă spre tejghea. Se priviră.

— Sunt trează, spuse ea.

Partea a patra

Galben

Pippa stătea în cadrul ușii de la dormitor și se uita la copii ei aflați la capătul holului, în bucătărie. Stăteau pe scaune înalte, unul în fața celuilalt, și vorbeau încet, să n-o trezească. Grace plângea, scuturând din cap. Ben vorbea, privind pe fereastră. Îi povestea despre Moira, Pippa era sigură. Și când te gândești că odată fuseseră înăuntrul ei, oamenii aceia doi. Ridică geanta de pânză de la picioare și o porni pe hol. Nu-și mai amintea când își făcuse bagajul ăsta ușor. Ben și Grace ridicară privirie spre ea.

— Salut, mami, spuse Grace încetișor.

— Bună, draga mea, zise Pippa.

— Ce faci cu geanta? întrebă Ben.

— O să plec într-o mică excursie.

— Excursie?

— Da. Mă... mă întrebam dacă n-o să vă deranjeze. Luați de prin casă tot ce vreți și după aceea sunați-i pe oamenii aceia care fac mutări. Scoase o agendă cu arc dintr-un sertar. Ei or să împacheteze restul și or să ducă

totul la Goodwill[33]. Copiii o priviră cu atenție. Am lăsat pentru ei un cec pe biroul din camera mea. Nu-mi trebuie nimic din ce-i aici, spuse ea.

— Dar slujba de comemorare? întrebă Ben. Pippa agăță cu degetul agenda și o lăsă să se legene acolo. Stabiliți o dată și invitați-i pe toți. Dar fără Moira. Sau invitați-o și pe Moira. Ce naiba mai contează?

— Mamă, ai de gând să pleci chiar în momentul ăsta? Ben o privea cu un amestec de neîncredere și îngrijorare.

— Scumpul meu, tatăl tău era pe punctul să fugă cu o femeie pentru care am făcut de mâncare, practic, o dată la două seri în ultimii patru ani. I-am dat sfaturi despre dragoste, i-am ascultat lamentațiile egoiste nesfârșite până ce-am crezut că o să-mi explodeze capul, și după aceea a ieșit la iveală că ea plânge după soțul meu. Nu-i organizez slujba de comemorare. Adică o să vin la ea. Doar că n-o să cumpăr eu florile.

Simțea indignarea îndreptățită ca pe ceva înălțător și nefamiliar. Pippa se opri să tragă o gură de aer și văzu că Grace o privește lung, cu o urmă de zâmbet, cu ceva părând să-i încolțească în minte. Să fi fost... admirație? Chiar atunci își făcu apariția camionul lui Chris.

Ben se ridică și se duse la fereastră.

— Cine *e* tipul ăsta?, întrebă, răsucindu-se.

— Prietenul meu, spuse Pippa.

Ben își luă capul în mâini.

— N-o să ne îndreptăm spre apus, scumpul meu, zise Pippa. Doar o să... văd ce se mai întâmplă.

— Nu pot să cred, zise Ben.

---

[33] Organizație care comercializează la preț redus obiecte provenite din donații. (*N. t.*)

Grace se întoarse spre el.

— Și-a sacrificat pentru noi jumătate de viață, zise ea. Nu crezi că are dreptul la o vacanță?

*

Filtrat prin geamul murdar, peisajul arată prăfuit și decolorat, ca o fotografie îngălbenită. Cobor geamul și urmăresc cum tabloul prinde viață: pământ neted și nisipos de culoarea ruginei; dale uriașe, masive, de piatră cărămizie, profilate pe cerul albastru. Alunec pe o planetă imaculată, din nou fără vreo legătură cu lumea. Îi arunc o privire și-l văd cercetând concentrat spațiul vast de dinaintea sa, prin care conduce. Mă simt de parcă mă poartă peste un pod de piatră și nisip. Ce-i de cealaltă parte, nu știu. De-a lungul drumului sunt puține orașe. Trecând pe lângă fiecare din ele, mă întreb: Aș putea să trăiesc aici? Încerc să-mi închipui cealaltă viață, cea pe care am lăsat-o în urmă, dar mi se evaporă din minte. Țin minte imagini — Herb, casa din Marigold Village, cuțitul meu preferat de tăiat legume — dar toate sunt serbede și ireale. O să mă-ntorc, desigur. Ben, Grace, slujba de comemorare. Dar simt că în mine crește o poveste cum n-am mai cunoscut. N-am habar unde-o să ducă, nu știu ce personaj o să fiu în ea. Sunt plină de teamă și de fericire.

Mulțumiri

Îi mulțumesc editorului meu, Jonathan Galassi, pentru subtilitatea și intuiția sa; primilor mei cititori: Cindy Tolan, Julia Bolus, Mary Ellen Peebles, Michael Blake și Honor Moore, pentru sinceritatea și pentru timpul lor; neobositei mele prietene și agente Sarah Chalfant; lui David Turnley, pentru că mi-a împărtășit din experiența lui; lui Jane și lui Tom Doyle, fiindcă s-au rătăcit cu mine; lui Robert Miller, pentru amintirile lui; Fraților Iezuiți din New Jersey, pentru bunăvoința cu care m-au ajutat; Festivalului Literar Galway, pentru șansa pe care mi-a dat-o de a o prezenta publicului pe Pippa; le mulțumesc lui Claire Hardin, Kate Brady, Charissa Shearer, Emma Wilkinson și Angela Trento, fiindcă mi-au asigurat liniștea sufletească pentru a putea scrie; lui Ronan și lui Cashel, pentru replici și pentru tot ce m-au învățat; mamei și tatălui meu.